

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 41 / Hejmar 489 / Îlon 2022

RÊBER APO VE KÛRDÎSTAN'IN ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN HAMLEYİ BÜYÜTELİM

Xebat Andok

Özgürlük Zamanı hamlesiyle Kürt Özgürlük Hareketi'nin tüm saldırılara rağmen bağımsızlıkçı ve direnişçi duruşunu koruyor oluşu; Türkiye, Ortadoğu ve tüm dünyada verili sömürücü sistemlere karşı mücadele yürüten tüm sistem karşıtı toplumsal güçlere çok büyük bir moral ve manevi güç aşılamaktadır. Tüm toplumsal güçlere, kadınlara, gençlere, kendi olmak isteyen tüm halklara, kültürlere ve özgürleşmek isteyen tüm insanlara özgürleşmek ve kendi olmak için ne yapmak gerektiğini her yönüyle göstermiştir. Herkes Önder Apo, Kürt Özgürlük Hareketi ve Özgür Kürt şahsında kendi olmak ve özgürleşmek isteyenlerin nasıl bir duruş sergilemeleri gerektiğini anlamıştır.

Sayfa: 4

Pratiğe doğru anlayış ve yaratıcı tarzla yaklaşarak başarıyı mutlaka esas almalıyız

PKK Yürütme Komitesi

Zihniyet devrimini, yaşam tarzı devrimini ve hakikat devrimini kendi kişiliğimizde kişilik devrimi olarak sürekli en küçük bir boşluk bırakmadan gerçekleştirmemiz gerekli. Aksi durumda pratik hatalar ortaya çıkar. Hatalar da tesadüfen olmuyor. Aslında çizgiden kopuş var, çizgi dışlıklar var. Bu kopuş, çizgi dışılık sadece pratik uygulama zayıflığı biçiminde değil. Anlayış, zihniyet, duygu ve amaç olarak kopukluklar var. Pratik hatalar da bunların sonucu olarak ortaya çıkıyor. Bu tesadüf değil, tekil olay değil. Yanlış anlayışların ve ruh hallerinin, zihniyetin pratik sonuçları olarak gerçekleşiyor. Bu hataları, eksiklikleri, zayıflıkları gidermek için zihniyet devrimini, vicdan devrimini gerçekleştirmek gerekir.

Sayfa: 14

Başarının yolu 1. Dünya Savaşı sonrasında kurulan sistemi anlamaktan geçiyor

Duran Kalkan

Şimdi bu böyle devam ediyor. Lozan, Kürt soykırım anlaşmasıdır. Lozan'a karşı mücadelenin merkezine TC'nin konulması gerekiyor, TC'deki inkar ve imha zihniyetini kırmak önemli ve belirleyicidir, çünkü pratik egemen odur, bir de zayıf halka odur. Onun için TC'ye yüklenilmeli ama değişim sadece Türkiye'den olmayacak. Türkiye'deki değişim, Kürt sorunundaki değişim sadece Ortadoğu'yu değiştirmeyecek, küresel sistemi değiştirecek. Kürt sorunu böyle bir sorundur. Kürt Özgürlük Mücadelesinin böyle bir bölgesel ve küresel gerçekliği var. Bu görölmez ve anlaşılmazsa ilişki ve ittifaklar da doğru anlaşılamaz, mücadele de yürütülemez.

Sayfa: 11

Hamle ve esas görevlerimiz

Hêvî Nûda

Yine bu geçen süreçte düşman birçok alanımızda, otuz yıl, yirmi yıl, onlarca yıl mücadele içinde büyüyüp gelişen özgürlük hareketimizin hafızası olan kadrolarımıza dönük de suikast saldırıları gerçekleştirmiş, bu saldırılar sonucu şehit düşen arkadaşlarımız olmuştur. Şehit Delal Nurhak, Şehit Bêrivan Zilan ve yine Bazên Zagros, Cenga Xabûr ve Ş.Savaş Maraş hamlesinde şehit düşen yoldaşlarımız şahsında tüm şehitlerimize, bu saldırılara karşı özgürlükte ısrar etme ve zafer sözümüzü yineliyoruz. KJK hamlemiz, aynı zamanda bu büyük şehitlerimize cevap olma hamlesidir. ...

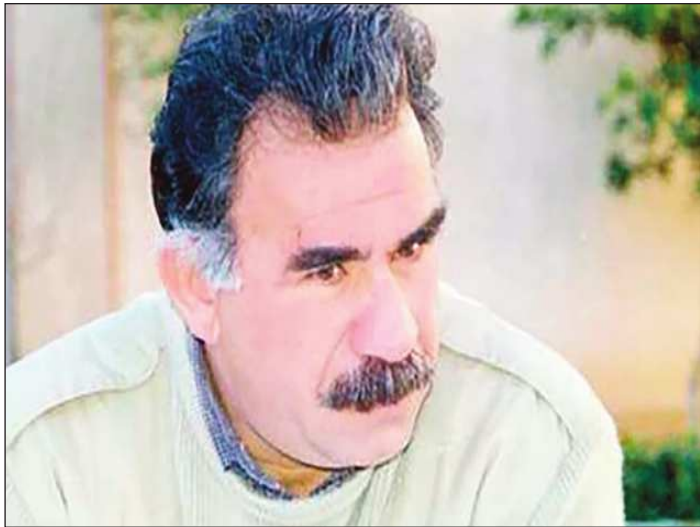
Sayfa: 9

**Fedekarên Şoreşa Kurdistanê
Heval Şukrî Serhed**

Cemşîd Serhed

1980 meha avrêlê dema heval Şukrî Serhed hate zîndana eskerî no: 1 a Erzurum min wî naskir. Şexsîyetek, seknek, mîllîtanekî Apoyî ve hemberî dijmin bêtirs zîndanê da enîya pêş berxwedanê da cîhe xwe girt. Behsa heval Şukrî Serhed kirin zehmet e. Carna henekek dikir, moral dida hevalên ciwan. Di pey ra "Wekî em mêjiyê xwe da ew tîrsa dijmin daye çekirin neşkinin wê dijmin me dîl bigire. Ya girîng mêjiyê me da ew qereqolê dijmin daye çekirin dibê em wana hilweşînin" digot.

Sayfa: 36

**ÖNDERLİK GERÇEĞİ
DİRENMEYİ ÜSTÜN BİR BAŞARIYA
DÖNÜŞTÜRME SANATIDIR**

Rêber Apo'nun savunmalarından derlenmiştir

Savaşımızın en ağır geliştiği yer Botan'dır. Ben, Botan'da sistem nasıl oturtulabilir, diyorum. En sorumlu tutulması gereken komutanlıklarımız ise bir eşkıyanın, bir köylünün içine girmeyeceği sorumsuzlukla, "Uçak gelirse gelsin, ne olacak" diyor. Düşman oldukça planlı geliyor, bunlar "Geleceği varsa göreceği de var" havasından bir türlü kurtulamamışlar. O dağlarda aslında normal bir manga bile sistemli bir gerillacılık yapsa, bu düşman girmez. Bir manganın olduğu yere bir alay giremez. Biraz gizli, biraz görev şuuruна sahip bir grup çalışması aslında kazanır.

Ama iki keçiye çobanlık edemeyen bizim adam, komutanlık sarhoşluğuyla ucuz bir yiğitlik gösterisi içinde. Ve çoğunlukla birimini imhaya yatırıyor. Kendini sahte bir hava ile yaşatma derdinde. Bu arkadaşlarımızdan yıllardır ünlü bir komutan çıkamadı. Elinde her türlü güç var. Sistemli, planlı bir savaşımı neden düşmana dayatamadı? 5-10 kişilik kaybı göze al, herhangi bir vilayete gir, o vilayetin altını üstüne getirebilirsin.

Sayfa: 18

İÇİNDEKİLER

Fedai bir ruh, büyük bir fedekarlıkla tarihi bir savaş yürütüyoruz

Murat Karaylan

Sayfa: 2'de

Kadın zindan direniş tarihi

Zilan Kaya

Sayfa: 25'te

Gençlik toplumsal direnişin ve savaşın öncüsü olacak

Komalên Ciwan Koordinasyonu

Sayfa: 28'de

Arı soktu, kayadan düştü öldü yalanı artık tutmuyor

Pirdoğan Kemal

Sayfa: 34'te

FEDAİ BİR RUH, BÜYÜK BİR FEDEKARLIKLA TARİHİ BİR SAVAŞ YÜRÜTÜYORUZ

Önder Apo'nun fikir ve felsefesi ile yaratılan zihniyet, kararlılık ve cesaret ile bu savaşı yürütüyoruz. Bunun yanında taktikte uzmanlık geliyor. Bu yöntemlerin hepsi düşmanı şaşırttı. Belki düşman da bu kadar derin, zengin taktik ve hakimiyetin koordineli bir şekilde birlikte yürütüleceğini ummuyordu. Önemli bir savaş performansı sergileniyor. Bu fedai bir ruh ile yapılıyor. Büyük bir fedakârlık sergileniyor. Bugün Kürt kadınlarının, erkeklerinin ve dostlarının sergilediği cesaret gerçekten de insan iradesinin yüceltilmesinde büyük bir örnektir. İnanıyoruz ki savaşta geliştirdiğimiz yeni yol ve yöntemler herkes için özellikle büyük ordulara ve çağın silahlarına karşı teknik imkânları olmayan güçlerinin Devrimci Halk Savaşı perspektifi çerçevesinde, gerilla yöntemleriyle özgür topraklarını ve kendilerini savunabilmeleri için örnek olmasıdır.

Murat Karayilan

Öncelikle son zamanlarda çok değerli şehit yoldaşlarımızın şehadetleri ilan edildi. Aynı zamanda yeni şehit düşen yoldaşlarımızın da isimleri açıklandı. Başta Heval Şervan Erkendi, Heval Rêzan Amed, Rêzan Cawid, Heval Ebu Zeyd Abdullah, Heval Delal Nurhak bu arkadaşların tümü de devrimimizde büyük emeklere sahiplerdi. Şehit yoldaşlarımızı saygıyla anıyorum. Bugün yine Zap, Avaşın, Metîna ve Bakurê Kurdistan'da önemli bir savaş yürütülmektedir. Bu direnişte yer alan şehitleri öncelikle anıyorum, şehitlere verdiğimiz sözü bir kez daha tüm kahraman şehitler için tekrarlıyorum. Şehitlerimiz kanını yerde bırakmayacağız ve şehitlerimize verdiğimiz söze sonuna kadar bağlı kalacağız.

Türk işgaline karşı fedai bir direniş sergileniyor

Bizim için geçen 5 aylık süreç çok önemliydi. 5 aylık süre üzerinden bugün bir hafta daha geçti. Yani 5 ay bir haftadır Zap, Metîna, Avaşın'de sürekli ve geniş kapsamlı bir savaş yaşanmakta. Kürdistan Tarihi'nde ve mücadele tarihimize bu yeni bir durumdur. Yani ilk defa 5 aydan daha fazla bir zamanda aynı mevzide Türk işgaline karşı duruluyor, direniş geliyor ve Türk devleti durdurulmuştur. Bu sıradan bir durum değildir. Dediğim gibi halkımızın tarihinde, mücadele tarihimize yeni bir durumdur. Türk devletinin içten ve dıştan aldığı desteğe ve çağın tüm modern silahlarını kullanmasına rağmen, sadece bunlarla sınırlı kalmayarak uluslararası devletlerin yasalarına göre yasak olan farklı farklı ve dar alanlarda etkili olan özel yapımlı kimyasal silahlar, taktik nükleer, termobarik, fosfor kullanılmaktadır. Türk devleti buna rağmen istediği sonuca ulaşamamıştır. Yani şu an çok kapsamlı bir savaş yürütülmekte. Başta Girê Amediyê, Girê Hakkarî, Girê FM, Girê Cudî, Şikefta Brîndara, Karker, Werxelê ve şu an da en şiddetli savaş Çemço Bölgesi, Sîda ve tüm bu silsilede gece gündüz devam ediyor. Herkes bilmeli ki bu savaş yeni bir şeydir. Yani bir taraftan büyük, sayısı fazla ve tüm çağın teknolojisi elinde olan bir güç diğer taraftan ise inançlı, cesaretli, uzman, araziye hâkim, taktik bilime sahip olan bir güç birbirlerine karşı savaşıyorlar. Yani

biz bu savaşta çağın modern teknolojisine, yasaklı silahlara karşı insanın iradeleşmesini geliştiriyoruz. Tüm bu saldırılara karşı insanın inancını, iradesini, Önder Apo'nun fikir ve felsefesi ile yaratılan zihniyet, kararlılık, gelişen cesaret ve insanın çalışkanlığı ile bu savaşı yürütüyoruz. Bunun yanında taktikte uzmanlık geliyor. Bu yöntemlerin hepsi düşmanı şaşırttı. Belki düşman da bu kadar derin, zengin taktik ve hakimiyetin koordineli bir şekilde birlikte yürütüleceğini ummuyordu. Önemli bir savaş performansı sergileniyor. Belirttiğimiz gibi bu fedai bir ruh ile yapılıyor. Büyük bir fedakârlık sergileniyor. Bugün Kürt kadınlarının, erkeklerinin ve dostlarının, bunun içerisinde Araplar'da var, sergilediği cesaret gerçekten de insan iradesinin yüceltilmesinde büyük bir örnektir. Biz inanıyoruz ki savaşta geliştirdiğimiz yeni yol ve yöntemler herkes için özellikle büyük ordulara ve çağın silahlarına karşı teknik imkânları olmayan güçlerinin Devrimci Halk Savaşı perspektifi çerçevesinde, gerilla yöntemleriyle özgür topraklarını ve kendilerini savunabilmeleri için örnek olacak. Bilindiği gibi önceleri tarihte kaleler vardı. Halklar büyük ordulara karşı kendilerini kaleler ile savunuyordu. Şimdi yer yüzündeki kaleler olmuyor. Çünkü büyük silahlar var ve bunlarla vurarak yıkıyorlar. Kürdistan Özgürlük Gerillası şimdi yeraltı kaleleri yaptı ve yeryüzünde ise uzman tim tarzını geliştirdi. Yeryüzünde her bir ağacı düşmana karşı mevzi yaptı. Yine yeraltını da öyle yaptı. Mesela Türk devleti eskisi gibi ordusuyla arazide rahat hareket edemiyor, gidip işgal edemiyor. Eğer bir tepeden diğer bir tepeye geçmek istiyorsa örneğin bir kilometrelik bir mesafe gitmesi gerekiyorsa karadan gitmeye korkuyor ve gidemiyor da. Çünkü karadan giderse birçok engelle karşı karşıya kalacak. Bu yüzden gitmek istediği yere öncelikle uçaklarla, roketlerle ardından kobra gelip vuruyor, bu bombardıman sonucu çıkan tozun altında Skorsky helikopteriyle indirme yapıyor. Türk devletinin şimdiki işgal yöntemi bu şekildedir. Yani eskisi gibi bir yere girecek ve ilerleyecek, bunu yapamıyor, yapamaz. Havadan geliyor. Türk ordusu bize karşı havadan ve yasaklı silahlarla savaşıyor. Biz onlara karşı insanın iradesi, cesareti ve çalışkanlığı ile savaşıyoruz. Bugün alanlarda çağın tekniği ve gelişmiş insanın iradesi ve eğitilmiş

insan birlikte savaşıyor. Bunun için bu büyük bir örnektir.

Hedefleri Misak-ı Milli'dir

Türk devleti önceleri Türkiye için belirlenen sınırlar içerisinde bize karşı savaşıyordu. Bazen sınırları dışında saldırı gerçekleştiriyordu ama tekrardan geri dönüyordu. Yani stratejisi içeriye dönüktü. Fakat DAİŞ savaşı sonrası, Rojava Devrimi gerçekleşti ve orada statü elde edildi, Kürt halkı Rojavayê Kurdistan, Başûrê Kurdistan, tüm Kürdistan'da ve Ortadoğu'da ön plana çıktı. Türk devleti bundan korktu. Rêber Apo ile o süreçlerde İmralı'da diyalog da yürütüldü. Bu diyaloglar Dolmabahçe Mutabakatı'na dönüştü ve bunlar dünyanın gözleri önünde gelişti. HDP milletvekilleri ve Türk devleti temsilcileri tarafından imzalandı. Artık Kürt ve Türkler anlaşmaya varacaktı. Devleti tam bu süreçte bahsettiğim korku sardı. Tayyip Erdoğan devlet adına bu mutabakatı reddetti ve Türk devleti kendileri için yeni bir strateji, konsept inşa etti. Devletin beka sorunu var dediler. Kürtler irade ve güç oldular, zaten yabancı güçleri de arkalarına almışlar Türkiye'yi parçalamak istiyorlar ve biz de bu tehlikeyi ortadan kaldırmamız gerekir dediler. Artık sadece Türkiye sınırları içerisinde değil Başûr ve Rojavayê Kurdistan sınırlarına da müdahale edelim, başta savaşan PKK ve ardından da elde edilen kazanımları özellikle Başûr'un statüsünü kabul etmekte de hata yaptık diyerek -zaten Rojava'nın statüsünü kabul etmiyorlar- bunu ortadan kaldırmak istediler. Bu şekilde yeni bir konseptle ulaştılar, devlet bu konuda anlaştı. Bu temelde 2015'te bize karşı savaş ilan etti. Açık bir şekilde yaptıkları şey ise "devlette terör olmasın" diye tabii bunu onlar söylüyor, kendi sınırlarımız içerisinde 30 kilometre Efrîn'de Xakurkê-Sideka'ya ulaşmak. Bunu resmi bir şekilde dile getiriyorlar. Ama resmi ve yarı resmi kendi tartışmaları içerisinde hedefleri Misak-ı Milli'dir. Fakat biraz politik yaklaşıyorlar. Güvenlikleri için tampon bölge inşa etmek istediklerini söylüyorlar. Amaçları budur; Misak-ı Milli sınırlarını işgal etmek, Kürdistan'ın 3 parçasında kontrolü sağlamak. Belki bazıları der ki Başûrê Kurdistan'da bu kadar ilerleyemez ama bakın geldiler. Hem ajanlığı geliştirmek istiyor hem de ekonomik, siyasi, askeri ve birçok yönden kontrolü ele geçirerek Misak-ı Milli si-

nirlerinde egemenliğini sağlamak istiyor.

Kürt halkı için Türkiye'nin yeni stratejisi tehlikelidir

Türk devleti beka sorununuz var, bizim için varlık ve yokluk savaşıdır dedi ve böyle başladı. Bizim de o süreçlerdeki çabamız tüm Kürt güçleri olarak ortak bir siyaset şeklinde cevap olmalı. Belki birlikte tümünden savaş gibi değil ama birbirimizi koruyalım, yani ortak bir görüş olsun diyorduk. 2013 yılında bizim çabalarımızla toplantı gerçekleştirildi, Ulusal Kongre için bir adım atıldı fakat bunun ardından durdu. Biz yeniden tartışmak istedik. Hareketimiz birçok güç ile görüşme gerçekleştirdi. Başta KDP ile iki görüşme yapıldı. Kendim de 2015, 2016 yılında yapılan iki görüşmede hazırıldım. Türkiye yeni bir konsept inşa etti. Herkes tehlikede. Kürt halkı için Türkiye'nin yeni stratejisi tehlikelidir. Birlikte ortak olmalıyız, içimizde var olan sorunlar basit, eğer Rojava'da, Şengal'de artık nerede aramızda sorun varsa ortak bir şekilde oluşturulan heyetlerimiz oturup tartışabilir dedik. Ben kendim iki kez görüştüm, toplantıda kabul ettik ardından artık heyetin toplanması gerekirdi ama dediler ki heyet toplanmamış, randevu verilmemiş. O zaman anladık ki KDP bizimle görüşme yaptığı dönemde Türkiye ile de görüşme yapıyor. Yine o süreçlerde anladık ki bizimle değil de Türkiye ile hareket etmekten yana karar vermişler. Şüphesiz bu da Kürt siyasetinde iki bölüm oluşturdu. Hem de bu temelde gerçekleştirildi. Bu durumun kaç yıldır derinleşmesini istemiyoruz. Yine de tartışma ve görüşme zemini çabası içerisindeyiz, geliştiriyoruz. Bazen oldu da. Ama gittikçe derinleştirdiler ve bu derinleşme bu süreçlere kadar ulaştı.

Birincisi, KDP yetkilileri bilmeli ki, Türk devleti tarihinde hem Osmanlı hem de Cumhuriyet dönemi dahil ne kadar Kürt ile işbirliği yapmışsa sonradan o Kürtleri de tasfiye etmiştir. Mesela Dêrsim'de bazı aşiretler direndi, bazı aşiretler ise devletin yanında yer aldı. Ama ne zaman direniş kırıldı o zaman herkesi sürgün etti. İstisnasız tümü böyle. Bu konulara ilişkin bir örnek verebilirim. Kürdistan'da Haydarî Aşireti'nin reisi Hüseyin Paşa vakitinde ünlüydü, 40 bin askeri vardı ve Osmanlı adına Ruslara karşı 30 yıl savaştı. Türk tarihinde ise

Serhat Bölgesi'ni Kazım Karabekir'in kurtardığı yazılır. Bu doğru değildir. Kurtaran kişi Kôr Hüseyin Paşa'dır. Yani bu kadar Türkiye'ye hizmet etti. Bu kişi Şeyh Ahmed Barzani'nin dostuydu. Ardından Ağrı İsyani'na katılma kararı alınca Şeyh Ahmed Barzani'yi ziyaret etmek istedi, ziyaret etti ve yoluna devam etti. Sonra gördük ki Türk devleti Medeni adında biri tarafından daha o namaz üzerindeyken şehit düşürdü, yeğeni ve oğlunu orada şehit düşürdüler. Türk devleti ardından 30 yıl bu aile ile savaştı. Çocuklarının peşine düştüler. Bazılarını şehit düşürdüler, bazılarını zindana attılar, bazıları İran tarafına geçti, yıllarca perişan oldular. Hatta o aileden olan yoldaşımız Serxwebûn'u 2 yıl önce Rojhilatê Kurdistan sınırı üzerinde suikast ile şehit düşürdüler. Yani Türk devleti onunla hareket eden Kürtleri de işleri bittikten sonra tasfiye ediyor. Bunun için Barzani ailesi şu an ne kadar Türkiye ile hareket etse de bir gün Türkiye onlara da karşı olacak.

İkincisi, ise eğer PKK olmazsa Türk devleti hiçbir Kürt'ü ciddiye almaz. Bu bir hakikattir. Başûr'la böyle ilişki kurmazdı. Önceden bir ilişkileri yoktu. Bizim çıkışımızla ilişkileri başladı. Sonra Rêber Apo esir alındı, Türk devleti PKK'yi bitirdik dedi, ilişkilerini git gide azalttılar fakat bizim savaşımız gürleşince Türk devleti, KDP ve Başûr'lu hareketlerle yeniden ilişki kurdular. Şimdi Başûr'u işgal ediyor. Açık ki bu işgal KDP'nin onaylamasıyla gerçekleşiyor. Türk devleti yerleştiği yerlerden kimse artık çıkaramaz. Çünkü Türk devletinin farklı bir tarzı daha var. Girdiği yerden bir daha çıkmıyor. Bu, Başûrê Kurdistan'ın geleceği ve statüsünü tehlikeye atıyor. Şimdi KDP diyor ki PKK için gelmişler. En azından PKK savaşıyor, üç dört yıldır direniyor, bu kadar şehit veriyor. Siz de onaylıyorsunuz, Türkiye'ye yardım ediyorsunuz ve siz hiçbir şekilde tepki göstermiyorsunuz, meşru görüyorsunuz. Başûrê Kurdistan halkının Türk devletinin Başûr'da bu kadar yeri işgal ettiğinden haberi var mı? 30 bin asker şu an Başûrê Kurdistan'a yerleşiyor. Biz kendimiz bu siyasetin Başûrê Kurdistan halkının geleceğini tehlikeye attığını söylüyoruz. Hatta Irak üzerinde de tehlike oluşturuyor.

Üçüncüsü, Bakurê Kürdistan'da zamanında Başûrê Kurdistan gibi büyük katliamlardan geçti. 50 yıldır bu devlete karşı mücadele sürdürü-

yoruz. 40 binden fazla şehit verdik, 10 bin tutuklumuz var. Başkanımız Rêber Apo şu an zindanda. Türk devletine karşı direnerek onları çözümlü bulma noktasına getirmek istiyoruz. Bu açık bir durumdur. Türk devleti kendi sınırları dışındaki Kürtlerle, Başûrê Kurdistan'lı Kürtlerle gerçekten dost olmak istiyorsa, öncelikle kendi sınırları içerisinde yaşayan Kürtlerin kimliğini tanıması gerekir. Türk devleti kendi sınırları içerisindeki Kürtleri inkâr ettiği sürece dışarıdaki Kürtlerle dost olmaz. Bu bir hakikattir. Biz çözüm bulmak istiyoruz ama KDP'nin Türk devletine sunduğu katkı Bakur için çözümün önünü de kapatıyor. Yani devleti zaıfılatmamıza, çözüm noktasına getirmemize engel oluyor. Devlete her konu da yardımcı oluyor. Devletin, gerillayı yok etmesi için yardım ediyor. Devlet, gerillayı bitirirse tüm Kürdistan'ı soykırımdan geçirir. KDP böyle yapmamalı, neden böyle yapıyor? Buna anlam vermedik. Neden böyle yaptıklarını halka izah etmeleri gerekir. Bunlar birbirleriyle nasıl bir anlaşma yapmışlar bilmiyoruz. İnsan merak ediyor. Bu yanlış bir şeydir. Bu MHP'nin zihniyetidir. MHP, Bahçeli zihniyeti Kürt düşmanıdır. Hulusi Akar, Kürt düşmanıdır bunlarla nasıl anlaşma yapılabilir. Bunun izahı yoktur. Buyursunlar izahını yapsınlar. Bugün insanlarımız zulüm görüyor. Biz bu zulme karşı duruyoruz. Lojistik, istihbarat, çembere alma, yol kapatma ve her konuda bu kadar yardım, katkı sunmak ne anlama geliyor. Bu kadarını da beklemiyorduk.

Dördüncüsü, herkes bilmeli ki PKK bitirilemez. PKK ideolojik bir harekettir. Bu ideoloji milyonlara yayılmış durumda. Milyonlarca Kürt kadını, genci, halkı ve Kürdistan'ın komşusuna Arap'ından Türk'üne bu fikri savunuyorlar. KDP yetkilileri neden milyonları karşısına alıyor, bilmiyoruz. Milyonlara karşı yürütülen düşmanlık unutulacak mı? Unutulmaz. Önceden savaş olmuştu. 92'den 2000'li yıllara kadar biz Kürtlerin arasında savaş olmuştu. Esasta biz bu sayfayı kapatmak istiyorduk. Kürtleri öldüren defteri tamamen kapatalım, bunun için çok çaba da harcadık. Yönetimimizin, Hareketimizin kararı bu şekildeydi. Ama tekrardan aynı şey derinleştirildi. Süleyman Soylu, Hulusi Akar'ın her gün şu tarihte PKK'yı bitireceğiz akıllı ve deyişle hareket edip herhalde kendilerini kandırmıyorlardır. PKK bir fikirdir, PKK siyasettir, PKK toplumdur, milyonlarca insanı vardır. Neden onunla düşmanlık yapıyorsun? Bunda ne çıkarınız var? Türkiye ile ne anlaşması yaptınız? Bundan KDP'nin bir kazancı olmaz, zararı olur.

Beşincisi, bugün 21 yüz yıldayız. Dünya gelişmiş; sorunlarının tümünü diyalog yoluyla çözüyor. Sorun varsa da diyalog ile çözülmeli. Kürdistan'ı işgal eden Türk devleti ve ona benzer işgalci devletler diyor ki Kürtler millet değildir, aşiretler, kavga ediyorlar, halkın çıkarları doğrultusunda ortak siyaset yürütmüyorlar. Biz birbirimize karşı savaşırsak bu Kürt siyasetine karşı ayıp değil midir? Rojava, ENKS, Özerk Yönetim'in bir araya gelmesi için Amerika'nın arabulucu olması ayıp değil mi?

Neden bizim aklımız yok mu? Biz bunu değiştirmek istiyoruz. Tüm milletlerde farklı görüşler var. Örneğin Amerika'da Cumhuriyetçiler de var, Demokratik Parti ve diğer devletçi partiler de. Ama herkes Amerika'nın çıkarlarını koruyor. Bir yerde buluşuyorlar. Söz konusu burada ulusunun çıkarları. Türkiye'de iktidar esasta Kürt düşmanlığı üzerinden kendisini inşa ediyor. Pekî, siz bunlara nasıl katkı sağlıyorsunuz? Herhalde bunu inkâr edemezler, çünkü bu gözler önünde, her yerden gözüktüyor. Böyle bir siyaset belki 80'li, 90'lı yıllarda işlerine yararmıştır, toparlanmak için bir temel oluşturmuş olabilir ama şimdi böyle olmaz. 2022 yılındayız. Telekomünikasyon çağındayız. Dijital Medya var. Dünya artık her şeyi biliyor. Yani kimseyi artık başka şeylerle ikna edemezsin. Herkes görüyor, okuyor. Sanal Medya var. Yani bu yürütülen siyaset doğru değildir. Toplumu karşısına alan, sadece para ve askeri güce dayanan iktidarlar ne zamana kadar ayakta kalır? Bu tür iktidarların hepsi yıkılmadı mı? Böyle bir siyasete karşı halk yarın burada da sokağa dökülür. Bu durumdan ne kadar erken vazgeçerlerse onlar için iyi olur. Kürt halkına karşı düşmanlık yapan Türk rejimi yerine Kürt halkı ile yürümeli. Bunu umuyoruz ve bekliyoruz. Zaman varken bu yoldan dönülmeli.

Türk askerleri ya çekip gidecekler ya da ölecekler

Bilindiği gibi bu KDP'nin yol yapma olayına ilişkin 28 Ağustos'ta bir açıklama yaptık. Belki bazıları sıradan yaklaştı olaya ama Kürt sanatçıları sorumluluk duygusu ile yaklaşıp açıklama yaptı, kendilerine teşekkür ediyorum. Fakat bu sıradan bir durum değil. Amediyê'nin yolları biraz yamaç, orada 3 mevsimiz var. Düşman bu mevsizlerimizi alamayacağını anladı ve KDP'yi devreye koydu.

Biz Kürt güçlerinin birbiri ile çatışmaması için hassas, sorumlu ve sabırlı bir şekilde yaklaşıyoruz. KDP şimdi burası bizim bölgemiz, size ne oluyor diyebilir ama biz yıllardır oradayız. O bölgede Türk devletini yenilgiye uğratabacağız. Oradaki Türk askerleri ya çekip gidecekler ya da ölecekler. Başka yolu yok. Biz bir strateji yürütüyoruz ve bu strateji ile düşmanı yenilgiye uğrattık istiyoruz. Bunu Türk generalleri de çok iyi biliyor. Bu yüzden KDP'yi devreye sokuyorlar. KDP de gelmiş Kürdistan Bölgesi'nin bayrağını oraya dikmiş. Böyle olmaması lazım. Bizi bazı şeylere mecbur etmeyin. Söylediklerimize inanmayanlar varsa buyursun Amediyê'ye gitsinler. Orada her şeyi görecekler. Her tarafta Türk askerleri var ve üsler kuruluyor. Tamam sizin yerinizdir ama şu an Türk devleti ile orada bir savaşımız var ve siz araya girmeyin. O zaman bakalım biz mi onları yoksa onlar mı bizi yenilgiye uğratacak.

Bize haksızlık yapılıyor. İnsan biraz vicdanlı, biraz onurlu olur. Türk devleti zaten bütün imkanlarını bu savaşa yatırmış. Bu yolun Türk askeri için yapılması kötü bir durumdur. Eğer KDP biz orayı kendi-

miz için yapıyoruz, Türk askeri oradan çıkarsa biz gireceğiz derse bu daha kötüdür. Aramıza girmiş oluyorlar. Türk devleti bu politikasını her yerde uyguluyor. Şu an Bakur'da da korucuları askerlerin önüne alıyor ki saldırmayalım. Rojava'da o Rojava çetelerini her yerde önlerine koyuyor. Şu an Serêkaniyê, Efrîn'de durum böyledir. Ön saflarda Türkler yer almıyor, çeteler var. Aynı şekilde Güney'de de yapmak istiyor. Biz zaten çekilmeyeceğiz, bu savaşta çekilmeyi kaldırdık. Hiç bir alanımızdan da geri çekilmedik. Ya düşman bizi orada yok edecek, ya da biz onları yok edeceğiz.

Bu topraklar bizim, halk adına savaşıyoruz ve Başûr'u koruyoruz

Eğer KDP'nin Balisan vadisinde yaşananlara ilişkin olayda parmağı yoksa ve Türk devleti arkadaşlarımızın yerini tespit edip saldırmışsa, o zaman yaralı arkadaşlarımızı bize teslim edin onlardan da dinleyelim ne olduğunu. Olay açığa çıksın. Yaralı arkadaşlarımızı tedavi edip bize verseydiler teşekkür ederdik. Normali budur, Kürt örgütleri arasında böyle bir ilişki olmalı. Arkadaşlarımız kimseye zarar vermeye gitmiyorlardı, bir yerden başka bir yere gidiyorlardı. Şu an hem bu olay, hem de geçen sene 2 grubumuz tuzağa düşürüldü, akıbetlerini bilmiyoruz. Buradan son kez söylüyorum; şehit arkadaşlarımızın cenazelerini ve yaralı, tutuklu olan arkadaşlarımızı sağlam teslim etsinler bize. Bu en makul taleptir. Bu talebi karşılamalarını bekliyoruz.

Herkes bilsin ki biz ulusal birlik çıkarlarını esas alıyoruz. Kürtler arasında bir çatışmadan bahsetmek istemiyoruz, karargah olarak böyle bir emir de vermek istemiyoruz ama bizim de üstümüze bu kadar gelmeyin. Böyle olmaz. Her şeyin bir usulü var. Biz fedai bir hareketiz. NATO'nun en güçlü 2. ordusunu 5 aydır Avaşin'de durduruyorsak bu bizim gücümüzü gösteriyor. Kimse yanlış hesaplar yapmasın. Biz olaylara sorumlu yaklaşıyoruz. Bu yaşananları Kürt halkına havale ediyoruz. Bir şikayetimiz varsa halkımıza söylüyoruz. Bu ulusal bir meseledir. Halkımızın da ihmalkar yaklaşmaması lazım. Bu mesele daha da derinleşecektir. Zaten bir savaş var, durum kritik. Böyle konuşmaktan hoşnut değiliz ama halkımız da, dostlarımız da bilsinler ki böyle kritik bir durum yaşanıyor. Mesele kimin ne kadar gücü var, kimin yok değil. Mesele bu tarihi ve kırılğan süreçte Kürt halkının kazanımlarıdır. Karşımızda vahşi bir düşman var, herkesin gözü önünde Kürt güçlerini birbiri ile çatıştırmak istiyor. Bu Kürt halkının çıkarları ile uyuşmayan bir durum. Bizim tek endişemiz bu. Bu konuyu halka, kamuoyuna bu şekilde izah ediyoruz, herkesin üzerine düşen

sorumluluğu yerine getirmesini istiyoruz.

Kendilerini sorumlu görenlerin başında siyasetçiler geliyor. Ama burada herhangi bir siyasi partiye çağrıda bulunmuyorum; gerekli çağrılar daha önce yapmıştık. Ama Başûrê Kurdistan ve siyaseti büyük bir tehlike ile karşı karşıyadır. Bu durum herkesi ilgilendiriyor. Bu yüzden kimsenin bu gidişata sessiz kalmaması lazım. Mesela YNK'nin bir toplantısında Kek Bafil (Talabani), 'YNK 45 milyon Kürt için çalışacaktır' dedi. Bu güzel bir şey. Ama pratik de lazım. Pratiklerin de buna göre olması lazım.

Bizim hiçbir devletten, güçten bir beklentimiz yok. Biz sadece halkımıza bağlıyız. Bu yüzden başta Behdînan ve Başûr halkımız olmak üzere tüm Kürt halkına çağrıda bulunuyorum; bu durum karşısında sorumluluk üstlenin. Zap, Avaşin, Metîna'da yürütülen direniş tüm Kürtleri ilgilendiriyor. Her şeyden önce bu direniş tüm Kürtler için onurdur. Eğer düşmanı orada yenilgiye uğratırsak, Başûr Kürtleri başta olmak üzere tüm Kürtlerin elini güçlendiririz. Yani sorun ulusal bir sorundur. Düşmanın bu savaş konseptini gördüğümüzde Avaşin'de KDP'nin bize destek vereceğini bekliyorduk. Ama öyle olmadı. Tek bırakıldık. Ama halkımızdan beklentimiz ve umudumuz var. Orada yaşanan arkadaşlarımız Kürdistan'ın 4 parçasındandır. Biz bu halk adına savaşıyoruz, Başûr'u koruyoruz. Bu direnişin başarılı olmasında herkesin faydası var. Bu direnişe destek verilmelidir, destek vermiyorsanız da karşı durmayın, düşmana ihbar etmeyin, istihbarat vermeyin.

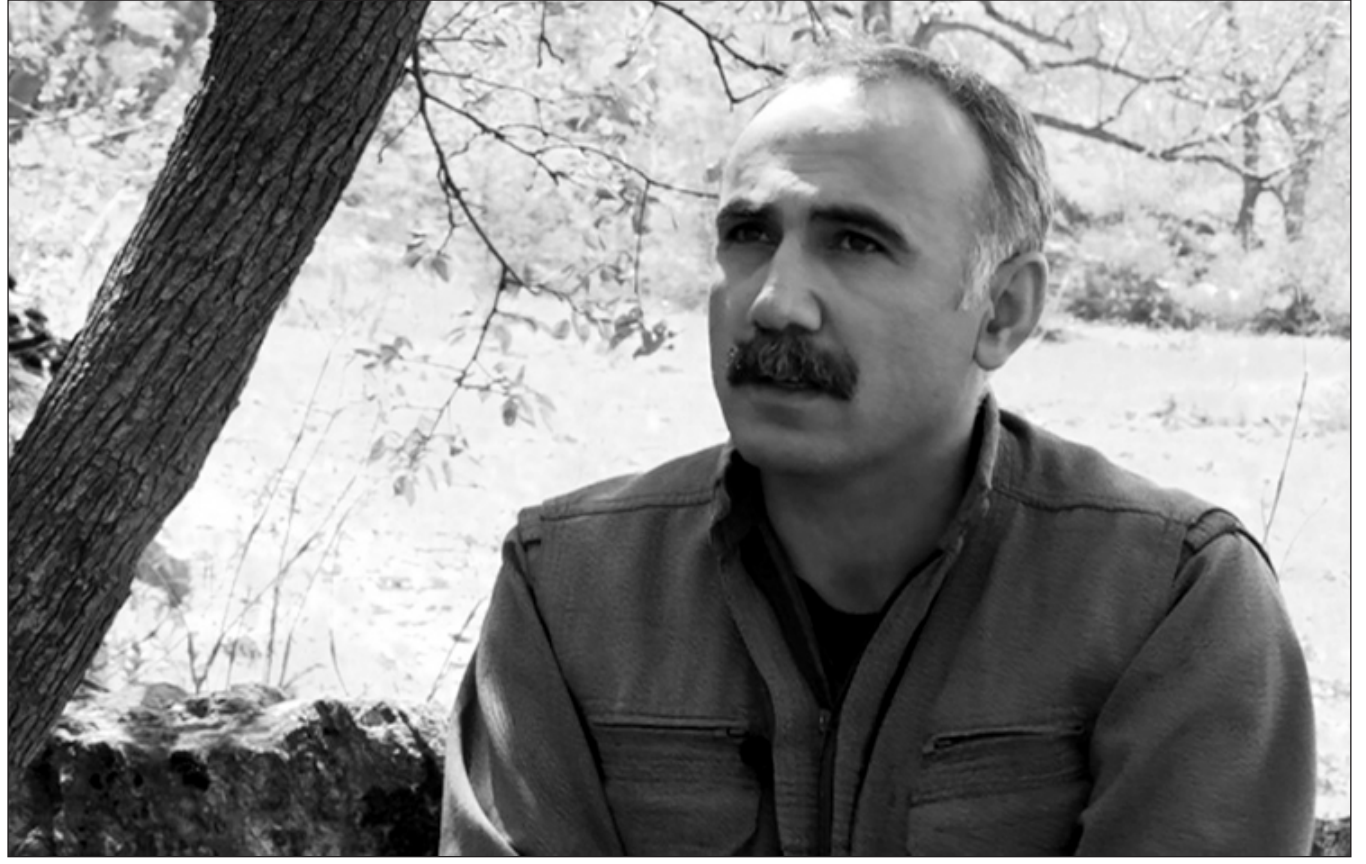
Bir kez daha tüm yurtsever halkımıza, aydınlara, sanatçılara, siyasetçilere, Kürdistan gençlerine ve kadınlarına, aşiretlere, aşiret önderlerine, vicdan sahibi herkese çağrıda bulunuyoruz, bu durum karşısında sessiz kalmayın. Tarihi bir dönemdeyiz ve bu dönemde Kürt halkının ihtiyacı olan şey ulusal birliktir. Bu yüzden herkes üzerine düşen görevi yerine getirmelidir. Gerilla olarak üzerimize düşen görevi yerine getirdiğimize inanıyorum. Her gün canımızı veriyoruz. Bu halka verdiğimiz bir söz var ve sözümüze bağlıyız. İşgale karşı sonuna kadar direnmek istiyoruz. Rêber Apo yaklaşık 24 yıldır zindanda. İmralı'da psikolojik işkence sistemi var. Düşman Önderliğe geri adım atması için baskı yapıyor. Kürtlerin haklarından vazgeçmesini isti-

yorlar. Ama Rêber Apo buna karşı geldiği için düşman İmralı'da tecrit ve işkenceyi daha da artırıyor.

Yine gerillaya karşı ahlaksız saldırılar yapılıyor. Kimyasal silah kullanılıyor, taktik nükleer silah kullanılıyor. Göğüs göğüse savaşıyorlar bu silahlarla savaşıyorlar. Bütün bunlara karşı halkımızın alanlara çıkması, örgütlenmesi, sessiz kalmaması lazım. Devrimci Halk Savaşı çerçevesinde görevini yerine getirmelidir. Bu hususta eksiklikler var, bu anlamda eleştirilerimiz var. Böyle vahşi bir düşmana karşı kimse sessiz kalmamalıdır. Avrupa'daki halkımızın çabaları var ama son dönemlerde onlarda da bir gevşeme var. Fakat en son İtalya'nın başkenti Roma'da bir konser oldu, çok değerli bir şeydi. Kim bunu düşündüyse, organize ettiyse, emek veriyse teşekkür ve tebrik ediyoruz. Çok değerli bir şeydi. Dünyaca tanınan, ödüllü sanatçıların Önderlik ve Kürdistan halkı için konuşması çok anlamlıydı. Yine Hollanda'da Kürt festivali yapıldı o da kötü değildi ama daha fazla katılım sağlanmalı, daha fazla fedakarlık yapılmalı. Neden? Çünkü sıradan bir süreçte değiliz. Olağanüstü bir dönemden geçiyoruz.

Özellikle önümüzdeki 3 ay gerilla savaşı için çok önemli. Çünkü düşman da sonuç almak istiyor, biz de sonuç almak istiyoruz. Bunun için de destek lazım. Varlık ve yokluk savaşı dememiz boşuna değil. Gerçek budur. Bu yüzden bu süreçte kimin elinden ne geliyorsa yapmalıdır. Gençler gerilla saflarına katılmalı, kadınlar, yurtseverler herkes görevini yerine getirmeli. Bu dönem mücadele tarihimizde çok önemli bir dönem ve biz de bu süreçte kazanmak istiyoruz. Kendimize inanıyoruz, bugüne kadar uyguladığımız yol ve yöntemleri devam ettirerek başarılı oluruz. 5 aydır devam eden direniş zaferi kaçınılmaz kılıştır. Ama tabi ki hiçbir şey hazır bir şekilde elimize geçmiyor. Bunun için çabalamamız lazım. Bu süreçte daha fazla çaba göstermeli ve katılım sağlanmalıdır. Böyle olduğu takdirde bu dönemde çok büyük zaferler elde edeceğimize inanıyorum.

Özgürlük Zamanı hamlesi çok tarihi olan bu sürecin doğru okunması sonucu geliştirilmiş bir hamledir. Kürtlerin bu hamlede göstereceği performans geçmiş hamlelerden farklı olarak Kürtlerin varlığını doğrudan etkileyecek bir karakterdedir. Yani ideolojik, örgütsel ve politik olarak yeterli örgütlenmeleri ve savaşmaları durumunda yüz yıldır yaşadıkları varlık sorunlarını aşmaları ve özgürlüklerine kavuşmaları mümkün hale geleceken, bunu yeterince yapamamaları halinde de soykırıma uğratılmaları çok büyük bir olasılık olacaktır. Nitekim her iki dünya savaşında da soykırıma uğratılmış halklar vardır. Birincisinde Ermeniler, Asuri-Süryaniler, ikincisinde ise Yahudiler büyük bir soykırımı yaşamışlardır. Üçüncüsünde Kürtlerin aynı kaderi yaşamaması ve varlık sorununu çözmesi tamamen kendi savaşma potansiyeline bağlıdır.

HER ŞEYİ KÜRTLERİN SAVAŞABİLME KAPASİTESİ BELİRLEYECEKTİR

Xebat Andok

Durduk yerde direnilemez. Yine ortada hiçbir sorun yokken, büyük bedellerin verileceği hamle karları alınmaz. Varoluşun tabiatında vardır, varlığa yönelik bir tehdit olduğunda o varlık kendisini korur, yani direnişe geçer. Aksi takdirde saldırılar karşısında yok olup gider. Bu var olmak isteyen her varlık için olduğu gibi, toplumsal gerçeklikler için de geçerlidir. Bir toplumsal gerçeklik olarak Kürtler de varlık sorunu yaşamaktadır. Hem de yüz yılı aşkın bir süredir varlık sorunu yaşamaktadır. Yani varlıkları ve buna bağlı olarak özgürlükleri tanınmamaktadır. Buna karşı yüz yılı aşkın bir zamandır çok inişli çıkışlı da olsa bir direniş yürütmektedirler. Ve bugün 3. Dünya Savaşı koşullarındayız.

Kuşkusuz bu savaş da tıpkı ilk iki dünya savaşında olduğu gibi yeni bir dünya, bağlantılı olarak da bölgesel düzen getirecektir. Dünya savaşlarının sonuçları da küresel olmaktadır. Hele diğer iki dünya savaşına nazaran daha fazla Ortadoğu ve Kürdistan merkezli olan bu savaş, Kürdistan ve Ortadoğu'nun geleceğini her açıdan belirleyecektir. Zaten reel sosyalist sistemin Sovyetlerin şahsında dağılmasıyla birlikte içine girilen 3. Dünya Savaşı en yoğunluklu bir şekilde Ortadoğu ve Kürdistan'da sürmektedir.

Bu savaşı yürütenler savaşın sonunda Ortadoğu'nun toplumsallık yönü ağır basan manevi kültürünü kapitalist modernitenin bireyciliğe dayanan maddi kültürüne ardına kadar açarken, Kürdistan da dahil tüm Ortadoğu toplumlarının kapitalist modernite tarafından işgal edilmesini hedeflemektedirler. Bu yönüyle söz konusu 3. Dünya Savaşı, geçmiş

dünya savaşlarından farklı olarak çok daha fazla ideolojik ve kültürel. Böylelikle kapitalist modernite sistemi henüz tam olarak hükmedemediği Kürdistan ve Ortadoğu toplumlarına da tam hakim olmak istemektedir.

Bu savaş ağırlıklı olarak kültürel ve ideolojik temelli olsa da savaşın yürütücüleri olan küresel sermaye güçleri ve hegemonik güçler daha fazla ekonomik çıkar elde etmek ve sömürebilmek için bölgesel statükoyu temsil eden rejimleri de hedeflemektedirler. Bu nedenle de kendileriyle iş birliğine yanaşmayan, kapılarını küresel sermayeye sonuna kadar açmayan tüm örgüt, yapı ve rejimler düşürülmeye çalışılmaktadır. Bu da ideolojik-kültürel saldırıyla ekonomik sömürüyü iç içe geçirmektedir. Afganistan, Irak, Libya rejim değişiklikleri bu kapsamda gelişen değişikliklerdir. Yine bölgenin pek çok ülkesinde başta İran ve Suriye olmak üzere mevcut rejimlerin değiştirilmek istendiği de bilinmektedir. Kısacası küresel sermaye güçleri önlerinde engel gördükleri ve gerçekte tarihsel despotizmi temsil eden ve bu nedenle bölge halkları tarafından da kabul görmeyen bu rejimlerin yıkılması, daha işbirlikçi yönetimlerin iş başına gelmesi için büyük bir mücadele ve savaş vermektedir.

Üçüncü Dünya Savaşı'nı yürütenlerin bir diğer hedefi de bölgeyi amaçları doğrultusunda dizayn etmenin önündeki tüm engelleri aşmaktır. Kürdistan'a ilişkin de kendilerine uşak haline getirdikleri KDP temelli planlamaları olan bu güçlerin yaptığı uğursuz planları boşa çıkararak, dahası ulusal ve bölgesel çapta daha farklı planlar geliştiren Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi bu savaşın en önemli amaçlarından olmaktadır.

Tarihsel arka planı olsa da günümüzde Kürtlerin yaşadığı varlık sorunu işte bundan ileri gelmektedir. Önder Apo, Kürt Özgürlük Hareketi ve buna dayalı olarak yeniden dirilen Özgür Kürtlük bu kapitalist planlamalar önünde engel ve tehlike olarak görülmektedir.

Önder Apo'nun savaşa müdahalesi

Bu savaşın çok önemli bir evresi olan Uluslararası Kompro sonrası İmralı tabutluk sistemine alınan Önder Apo'nun Irak'ın 2003 işgaliyle yeni bir evreye giren 3. Dünya Savaşı'na müdahalesi ise demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü demokratik toplum paradigmasını geliştirmek olmuştur. Devlet dışı bu paradigma ile toplumsal güçler açısından sorunların çözümünü devletçi paradigmadaki aramayı bırakmış; kendisini, önderi olduğu Kürt Özgürlük Hareketi'ni ve Özgür Kürt'ü kapitalist modernitenin temsil ettiği hiyerarşik-devletçi sistemin dışına çıkarmayı bilmiştir. Toplumun çoklu, eşitlikçi ve özgürlükçü doğasından gelen farklılıkların eşitçe birliği anlamındaki demokratik özerkliklere dayalı demokratik konfederal sistem, toplum dokusuyla uyumlu olduğundan küresel sermaye güçlerine en büyük darbe olmuştur. Önder Apo'nun ideolojik-politik düzlemde geliştirdiği bu büyük yenilikler, kapitalist modernite güçleri açısından Önder Apo ve PKK'yi çok daha büyük tehlike haline getirmiştir.

Bu özgür ve eşit yaşam paradigmasının özellikle de Rojava devrimiyle kendisini daha da görünür kılması, devrimin küresel kapitalist sistemin bölgeyi yeniden dizaynda etkili bir şekilde kullanmak istediği DAİŞ'e

karşı kazandığı büyük zafer sonunda etki gücünü arttırarak dünyaya açılması, 3. Dünya Savaşı'nı yürüten küresel sermaye güçlerini daha da telaşlandırmış, kapitalist modernite açısından varlık sorunu doğurmuştur. Zira bu devrimle insanlık, reel sosyalist sistemin yıkılmasının ardından ve kapitalist modernite koşullarında ilk defa toplumsal doğaya uygun bir çıkış yolu, alternatif bulmuş oluyordu ki, bu alternatif de kendisini pratik yaşamda sınıyor ve başarılı olduğunu tüm dünyaya gösteriyordu. Böylelikle insanlık için, ezilen tüm toplumsal kesimler, kadınlar için yeni bir umut doğuyordu.

İşte Kürdistan'da, 3. Dünya Savaşı'nın yürütüldüğü Ortadoğu'da gelişen kadın özgürlükçü bu devrimin dünyaya etkisi artınca, kapitalist modernitenin hegemon güçleri bir taraftan DAİŞ'e karşı uluslararası koalisyon adıyla içine girerek devrimi yozlaştırmaya çalışırken, diğer yandan da TC'yi devrimin mekânı olan Rojava'ya ve Rojava'yı da yaratan Kürt Özgürlük Hareketi'ne saldırmaktadırlar. Küresel kapitalizmin kendisini sarsan bu devrimi kaynağında tasfiye ve yozlaştırma amacı ile tek amacı ve varlık koşulu Kürt soykırımı olan TC'nin amaçları çakışınca, soykırımcı TC küresel kapitalizmin verdiği desteği çok büyük bir fırsata dönüştürerek özellikle de Kobanê zaferinin yaşandığı, DAİŞ'in yenilgiye uğratıldığı tarihten yani 2015'ten itibaren adına 'Çöktürme Planı' dediği bir soykırım planı temelinde, günümüze değin süren bir yok etme saldırısı yürütmektedir.

Hala da tüm hızıyla süren bu büyük savaşta amaç Önder Apo'nun tümünden etkisizleştirilmesi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi ve buna dayalı olarak da Özgür Kürt'ün soy-

kırıma uğratılmasıdır. Bu yönüyle plan TC'nin planı olduğu kadar, soykırımcı TC'ye her türden desteği veren küresel kapitalist güçlerin ve her ikisine uşaklığın en alasını yapan ve tarihi Kürt ihanetini eksiksiz temsil eden KDP'nin de planı ve amacı olmaktadır.

İşte 12 Eylül 2022 tarihinde ikinci yılını doldurduğumuz ve üçüncü yılına büyük bir direnişle girdiğimiz ve kısaca 'Özgürlük Zamanı' diye ifade ettiğimiz büyük özgürlük hamlesi böylesi bir savaş ortamında, bu büyük tasfiye konseptini boşa çıkarma ve Kürtlerin varlık ve özgürlük sorunlarına çözüm geliştirme amacıyla geliştirilmiş ve bugüne kadar sürdürülmüştür.

Özgürlük Zamanı

Önder Apo kendisiyle 2019 yılında yapılan en son görüşmelerden birinde, içinde bulunulan dönemin 1918'li yıllara benzediğini belirtmiştir. Yani 1. Dünya Savaşı'nın son dönemlerine ve Ortadoğu da dahil savaş coğrafyasının yeniden dizayn edileceği yıllara benzetmektedir. Sovyetlerin dağılmasıyla içine girilen 3. Dünya Savaşı da geçen süreçte belli bir noktaya gelmiş ve çok kısa sürede sonuçlanacağını belirtmek mümkün olmasa da bölgede yeni dizaynlar giderek daha fazla belirginlik kazanmaya başlamıştır. Bu yönüyle bölgesel dizaynın nasıl olacağını giderek daha fazla netleşeceği günümüzde, Kürtlerin varlık ve özgürlük sorunlarının çözülüp çözülmeyeceği bu savaş sürecindeki örgütlenme ve savaşma düzeylerine göre belli olacaktır.

İşte Özgürlük Zamanı hamlesi çok tarihi olan bu sürecin doğru okunması sonucu geliştirilmiş bir

Özgürlük Zamanı hamlesi geçen iki yıllık süre zarfında özellikle uluslararası alanda pek çok değişik eylem ve etkinlikle büyük bir ivme kazanmıştır. Ulusal ve bölgesel karakteri aşarak giderek daha fazla küresel bir önder haline gelen Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması için girişimler en fazla bu dönemde gelişmiştir. Önder Apo'nun etkisi hem halkımız hem bölge halkları hem de dünya insanlığı, kadınlar ve gençler üzerinde daha fazla artmıştır. Bu da soykırımcı rejimin, küresel kapitalist sistemin ve ihanetçi KDP'nin Önder Apo'yu etkisiz kılma seferberliğini darmadağın etmiştir

hamledir. Kürtlerin bu hamlede göstereceği performans geçmiş hamlelerden farklı olarak Kürtlerin varlığını doğrudan etkileyecek bir karakterdedir. Yani ideolojik, örgütsel ve politik olarak yeterli örgütlenmeleri ve savaşmaları durumunda yüz yıldır yaşadıkları varlık sorunlarını aşmaları ve özgürlüklerine kavuşmaları mümkün hale gelecekken, bunu yeterince yapamamaları halinde de soykırıma uğratılmaları çok büyük bir olasılık olacaktır. Nitekim her iki dünya savaşında da soykırıma uğratılmış halklar vardır. Birincisinde Ermeniler, Asuri-Süryaniler, ikincisinde ise Yahudiler büyük bir soykırımı yaşamışlardır. Üçüncüsünde Kürtlerin aynı kaderi yaşamaması ve varlık sorununu çözmesi tamamen kendi savaşma potansiyeline bağlıdır. Aksi taktirde yukarıda da belirttiğimiz gibi soykırımcı TC, ona her türden desteği veren küresel kapitalist güçler ve onların soykırımcı saldırılarını meşrulaştırmanın aparatı konumundaki Kürt ihanetini temsil eden KDP, bunu gerçekleştirmek için var gücüyle çalışmakta, adeta çırpınmaktadır. O nedenle Özgürlük Zamanı hamlesinin diğer hamlelerden farkını iyi anlamalı, doğru kavramalı ve gereklerini büyük bir hassasiyetle yerine getirmeliyiz.

Kuşkusuz 'Özgürlük Zamanı' hamlesi önüne Kürtlerin varlık sorunlarını gidermeyi ve Kürt özgürlüğünü sağlamayı koymuştur. Bunu da birkaç olgunun gerçekleşmesine bağlamıştır. Bu olguları da 'Tecride, Faşizme ve İşgale Son! Özgürlüğü Sağlama Zamanı!' şeklinde formüle etmiştir. Yani özgürlüğü sağlamayı, özgür olmayı; Önder Apo üzerindeki tecrit sisteminin ortadan kaldırılmasına, AKP-MHP iktidarında temsilini bulan faşizmin yıkılmasına ve soykırımcı TC'nin Bakur, Rojava ve Başûr'daki işgaline son verilmesine bağlamıştır. Yani Özgürlük Zamanı hamlemiz bunları başarmayı amaçlamış, varlık sorununu çözmeyi ve özgür olmayı buna bağlamıştır. O halde amaçlanana ulaşip ulaşılmadığına bakılarak, bu hamlenin ne kadar başarılı olduğunu ölçmek mümkündür.

Formel bir mantıkla Önder Apo üzerindeki tecrit ve işkence sürdürüğüne, Önder Apo'dan haber bile alınamadığına, AKP-MHP faşizmi hala iktidarda olduğuna ve Bakur-Rojava-Başûr işgali hala sürdüğüne göre, demek ki 'Özgürlük Zamanı' hamlemiz henüz amacına ulaşamamış, varlık sorunumuz henüz çözümlenmemiş, özgürlüğümüz sağlanamamıştır. Aynı mantıkla gidersek, soykırımcı TC'nin, ona her türden desteği veren küresel kapitalist sistemin ve ihanetçi KDP'nin Önder Apo'yu etkisizleştirme, PKK'yi tasfiye etme ve buna dayanarak özgür Kürt'ü soykırıma uğratma hedefi gerçekleşmediğine göre, düşman güçler de amaçlarına ulaşmış değildir. Demek ki hala her iki taraf da amaçlarına ulaşabilmek için çok kıyasıya bir mücadele ve savaş halindedir. Anlaşılan o ki taraflardan biri amaçlarına ulaşana kadar bu son büyük savaş sürecektir. Bu durum, Kürtlerin varlık ve özgürlük savaşını yaşamın her alanında zafer çizgisinde sürdürmesini zorunlu kılmaktadır.

Bu büyük savaşta zafer elde etmek ve amaca ulaşabilmek için neyin yapıldığını, neyin yapılmadığını veya eksik yapıldığını bilince çıkararak, yetersizlikleri aşmak da zorunluluktur. Bunu yapmayan tarafın amaçlarına ulaşması söz konusu olamaz. Soykırımın kiskacına alınmış bir halkın ve hakkında tasfiye kararı verilmiş bir hareketin öz gücüne dayanmaktan, kendi pratiğinden çıkaracağı dersler temelinde dönem görevlerine asılmaktan başka da çaresi yoktur.

Özgürlük Zamanı hamlesinin iki yılında başarılanlar

Peki, bu geçen iki yılda neleri başardık? Ne kadar ilerleme kaydettik? Kuşkusuz amacımıza henüz ulaşamadığımıza ve üzerimizdeki soykırım ve tasfiye konseptini boşa çıkaramadığımıza göre, yaptıklarımızdan ziyade yapmadıklarımıza veya eksik yaptıklarımıza odaklanmak ve hamlenin üçüncü yılında bunları gidermek daha anlamlı ve gereklidir. Zira biliyoruz ki var olmak ve var kalmak için mutlaka zaferle taçlandırmamız gereken bir hamleyi

sürdürmekteyiz. Böyle de olsa, hamlenin iki yılda ortaya çıkardığı kazanımlara da kısaca göz atmakta yarar vardır:

Birincisi, hareketimizin tasfiyesinin hedeflendiği ve bunun için seferberlik halinde olduğu bir dönemde direniş halinde olmak oldukça önemliydi. Pek çok örgüt ve hatta devletin verili soykırımcı rejim ve küresel kapitalist sistemin cenderesinde kendisini alabildiğine güçsüz ve hiçbir şey yapamaz halde gördüğü, teslimiyet bayrağını çektiği bir dönemde; saldırı ne düzeyde ve kimden gelirse gelsin, buna karşı direniş tutumunu almak ve tamamen öz güce dayalı olarak direnebilmek hafife alınmaması ve değeri bilinmesi gereken çok önemli bir durumdur. Bu, özgürlüğe tutkuyla bağlı olma, yaşamı uğruna ölecek kadar sevmeye çizgisinin gereklerine göre gerçekleşme anlamındadır. Bu anlamıyla Özgürlük Zamanı hamlesi hem konjonktürü doğru okuması hem de PKK çizgisi temelinde geliştirilmiş olmasından ötürü oldukça anlamlıdır.

Kürt Özgürlük Hareketi topyekûn bir yok oluşun, eş deyişle soykırımın önünü alabilmek için büyük bedeller pahasına böylesi bir karar almıştır. Bu kararı ve aldığı direniş tutumuyla kapitalist modernite sistemine karşı devrimci tutumun nasıl olması gerektiğini de ortaya koymuştur. Bu kapsamda her parçanın kendi özgünlüğüne göre sloganlaştırdığı amaçlarla özgürlük hamlesine katılması her parçanın kazanımlarının korunmasını ve direniş ruhunun zinde tutulmasını sağlamıştır. Ve gelişen aşamada tüm parçalarda çok önemli ölçüde var olma ve özgürlüğü sağlama direnişi sürmektedir. Bu kapsamda savaşmakta ve mücadele edilmektedir. Mücadele ve savaş halinde olmak önemlidir, zira mücadele etmeyen ve savaşmayan Kürt yok olan ve olacak olan Kürt'tür.

İkincisi, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü merkezine alan Özgürlük Zamanı hamlesi geçen iki yıllık süre zarfında özellikle uluslararası alanda pek çok değişik eylem ve etkinlikle büyük bir ivme kazanmıştır. Ulusal ve bölgesel karakteri aşarak giderek daha fazla küresel bir önder haline gelen Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması için girişimler en fazla bu dönemde gelişmiştir. Önder Apo'nun etkisi hem halkımız hem bölge halkları hem de dünya insanlığı, kadınlar ve gençler üzerinde daha fazla artmıştır. Bu da

soykırımcı rejimin, küresel kapitalist sistemin ve ihanetçi KDP'nin Önder Apo'yu etkisiz kılma seferberliğini darmadağın etmiştir. Önder Apo onların istediği gibi etkisizleştirilememiş, toplumsal güçler açısından takip edilen, önder olarak kabul gören en etkili kişilik haline gelmiştir.

Üçüncüsü, Kürdistan özgürlük gerillasının fedai çizgideki savaşma kabiliyeti de 3. Dünya Savaşı koşullarında insanlık adına çok büyük bir kazanımdır. Teknik destek de dahil NATO'nun verdiği her türden destekle, çağın en gelişkin silahlarıyla soykırımcı TC'nin gerçekleştirdiği tüm saldırılara karşı, son iki yılda Kürt özgürlük gerillasının gösterdiği destansı direniş, kahramanlıklarla ve büyük başarılarla doludur. Savaş tünellerine ve hareketli timlere dayalı gerilla direnişi NATO destekli ve NATO'nun ikinci büyük ordusu olmakla övünen, karşısında kimse duramayacağı düşünülen TC ordusuna kök söktürmektedir. Girdiği her yerde çok büyük kayıplar vererek, nöbetini havadan tutturarak kalabilen TC'ye karşı fedai çizgideki gerilla direnişi, sadece Kürtler açısından değil özgürlük savaşı veren tüm hareketler için de çok büyük bir kazanımdır ve derslerle doludur. Kürdistan özgürlük gerillası kapitalist modernite koşullarında tekniğe karşı nasıl savaşılacağını herkese göstermekte, büyük öğretmektedir. Amacıyla bütünleşmiş, duruşunu ideolojikleştirmiş ve kendini eğitmiş özgürlük gerillasının en büyük ve en gaddar ordulara karşı neler yapabileceğini gözler önüne sermiştir.

Dördüncüsü, soykırımcı rejim AKP-MHP faşist iktidarı şahsında tarihinin en teşhir halini yaşamış ve yıkımın eşiğine getirilmiştir. Stratejik konumundan faydalanarak kendisini herkese peşkeş çeken soykırımcı TC'nin ne denli Kürt, kadın, insanlık ve doğa düşmanı, ahlaksız ve vicdansız olduğu tüm açıklığıyla görülmüştür. Kürdistan'da uyguladığı vahşet, savaşta kullandığı kimyasal ve taktik nükleer silahlarla herkesçe görülmüştür. Dünya insanlığı nezdinde savaş suçlusu, DAİŞ ortağı, Kürt düşmanı karakteri her yönüyle anlaşılmıştır. Kürt soykırımını gerçekleştirmek için vermediği taviz, gitmediği kapı kalmayan soykırımcı rejimin ne denli rezil, sözüne güvenilmez bir diktatörlük olduğu herkesçe görülmüş ve anlaşılmıştır ki, tüm bunları mümkün kılan Kürdistan özgürlük gerillasının tarihi direnişi olmuştur.

Beşincisi, Kürt ve Kürdistan tarihinin en büyük laneti konumundaki ihanetçi KDP'nin soykırımcı TC ile Kürtlerin kökünü kurutmak için seferber olmuş Erdoğan-Bahçeli ile ne denli kader ortaklığı yaptığı en fazla bu dönemde açığa çıkmıştır. Bu yönüyle Barzaniler önderliğindeki KDP, tarihinin en teşhir olmuş halini yaşamaktadır. Kürt soykırımı planının pratik uygulayıcısı konumundaki TC'ye sunduğu gönüllü destek ve gerillayı kuşatarak ona kallesçe saldıran, pusular kuran duruşuyla Kürt halkı nezdinde toplumsal, siyasi, vicdani, ahlaki ve ideolojik açıdan mahkûm olmuştur. Mevcut durumda Kürt soykırımını gerçekleştirmek isteyen düşman güçler tarafından, kullanışlılığı nedeniyle ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Kürt halkı nezdinde ise hiçbir meşruiyeti kalmamış, Kürt ve Kürdistanlılığı istismar ederek Kürdistan'ın tüm zenginliklerine konan, onları sömüren bir ihanet şebekesidir.

Altıncısı, Özgürlük Zamanı hamlesiyle Kürt Özgürlük Hareketi'nin tüm saldırılara rağmen bağımsızlıkçı ve direnişçi duruşunu koruyucu oluşu; Türkiye, Ortadoğu ve tüm dünyada verili sömürücü sistemlere karşı mücadeleyi yürüten tüm sistem karşıtı toplumsal güçlere çok büyük bir moral ve manevi güç aşılamaktadır. Tüm toplumsal güçlere, kadınlara, gençlere, kendi olmak isteyen tüm halklara, kültürlerle ve özgürleşmek isteyen tüm insanlara özgürleşmek ve kendi olmak için ne yapmak gerektiğini her yönüyle göstermiştir. Herkes Önder Apo, Kürt Özgürlük Hareketi ve Özgür Kürt şahsında kendi olmak, kendi kalmak ve özgürleşmek isteyenlerin nasıl bir duruş sergilemeleri gerektiğini anlamıştır. Bu duruş, özgürlük mücadelesi veren her kesime büyük bir ilham olmuştur. Bu da Kürtlerin tüm dünya insanlığı içindeki tanınırlığını arttırmış, Kürtlere olan saygıyı büyüttüştür. Bağlantılı olarak Kürt sorununu dünyanın gündemine daha fazla taşımış, sorunu daha fazla uluslararası bir sorun haline getirmiştir.

Daha da uzatabileceğimiz bu hususlar, kuşkusuz daha da beslenip büyütülmesi gereken kazanımlar olmaktadır. PKK çizgisinde direnişle elde edilen kazanımların, direnişin aynı çizgide büyütülmesiyle daha da arttırılacağı açıktır. Zira Kürtler ne elde ettilerse direnerek, savaşarak elde ettiler ve özgürlüklerini de bazılarının söylediği gibi savaşmayarak değil, ter-

sine büyük özgürlük savaşını vererek elde edeceklerdir.

Özgürlük Zamanı hamlesinin hedefleri hala başarılmayı bekleyen konumdadır

Kuşkusuz odağa yerine getirilmemiş görevleri koymak ve bunları hamlenin üçüncü yılında başarmak hayati önemdedir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi hamlenin amacı olan tecridin, faşizmin ve işgalin ortadan kaldırılması görevi hala başarılmayı beklemektedir. Bunlar hamlenin genel ruhunu verirken, her parçanın kendi önceliğine göre de önüne koyduğu hedefler vardır. Parçalar açısından da bakıldığında hala hedeflere ulaşılmış değildir. Zaten farklılığı da söz konusu olamazdı. Zira Kürt sorunu bütünlüklü bir sorundur, her parça açısından olduğu gibi tüm Kürdistan için de sorunu yaratanlar aynı güçlerdir. O nedenle Kürt sorununda çözüm parça esaslı değil, bütünlüklü olacaktır. Yani Kürtler ya topluca varlık ve özgürlük sorunlarını çözecek ya da topluca soykırıma uğratılacaklardır. Bu kapsamda Başûr'un statüsü aldatmamalıdır. Onun da ne denli pamuk ipliğine bağlı olduğu ve büyük tehlikelerle karşı karşıya kaldığı yeterince ortaya çıkmış ve anlaşılmış durumdadır. Herkesten daha çok da soykırımcı TC'nin hem Başûr'u işgal etmek hem de 'hata' olarak değerlendirdiği Başûr statüsünü ortadan kaldırmak için ne denli iştahlı olduğu Barzani'nin kader ortağı Erdoğan'ın söylemlerinden anlaşılmış durumdadır. Kısacası tüm Kürdistan parçaları açısından da Özgürlük Zamanı hamlesinin hedefleri hala başarılmayı bekleyen konumdadır.

Demek ki hamlenin başarılı olabilmesi için bütünlüklü yürütülmesi gerekiyormuş. Bu durumda hamlenin ne kadar bütünlüklü, birbirini besler tarzda yürütüldüğünü ele almak gerekecektir.

Açık ki bu konuda çok ciddi yetersizlikler ortaya çıkmıştır. Yani her çalışma alanı ve parça imkân ve koşullarına göre yapması gerekenleri yapmamıştır. Bunlar olmadığından da hala tecrit ve işkence sistemi sürmekte, faşizm zayıflamış da olsa varlığını devam ettirmekte ve topraklarımız işgal altındadır. Peki, bizi bu kadar parçalı hale getiren ger-

çekte nedir, neden düşmanın bize karşı bütünlüklü bir şekilde yürüttüğü savaşı, bizler varlık ve özgürlük sorunu yaşayan bir halk ve hareket olarak çok ihtiyacımız olduğu halde bütünlüklü savaşı yürütememekteyiz. Açık ki bunun nedenlerinin anlaşılması ve bilince çıkarılarak aşılması gerekmektedir.

Kuşkusuz bunun pek çok nedeni ve pek çok şeyle bağı vardır. Ama önemli olan en esaslı olanlarını tespit etmek ve çözümleyerek aşmaktır. Bu çerçevede bakıldığında en önemli nedenin içinde bulunulan Devrimci Halk Savaşı stratejisine göre olamama olduğunu belirtmeliyiz.

Özgürlük Zamanı hamlesi Devrimci Halk Savaşı'nın bir hamlesidir ve bu strateji temelinde yürütülmek durumundadır, aksi taktirde bu hamlenin başarıya ulaşması söz konusu olamayacaktır. O halde her parçanın, çalışma alanının, her kadro ve yurtseverin Devrimci Halk Savaşı stratejisini doğru kavraması, gereklerini ne kadar yerine getirdiğini anlaması ve şu ana kadar yerine getirmede görevlerini başarıyla yerine getirmeye odaklanması zafer için olmazsa olmazdır. Kimse bize bir şey vermeyeceğine dahası devletçi sistem kökümüzü kurutmak için seferber olduğuna göre bunu yapmaktan başka da çaremiz yoktur.

Her şeyi belirleyecek olan Devrimci Halk Savaşıdır

Yukarıda içinde bulunulan 3. Dünya Savaşı koşullarını, ulaşılan teknik düzeyin soykırımcı güçlere ne denli avantajlar sunduğunu belirtmiştik. Bilim ve teknolojinin egemenlerin tekelinde olmasından dolayı normalde toplumu geliştirmesi gereken bilim; bugün soykırımcı güçlerin toplumu dağıtmak, sömürmek, baş eğmenleri ortadan kaldırmak için kullanılmaktadır. TC'ye verilen silah ve teknik destek bu temeldedir. Dolayısıyla bilimsel teknik buluşlar savaş stratejilerinde de büyük değişimler yaratmıştır. 3. Dünya Savaşı'nın ilk iki dünya savaşından farklı olmasında ve bunca yıldır sürmesinde bunun da etkisi vardır. Teknik imkânı pek olmayan, insandaki öz güce ve topluma dayanmaktan başka çaresi olmayan Kürt halkı açısından teknolojiye dayalı yürütülen 3. Dünya Savaşı koşullarında var ol-

mak ve zafer elde etmek ancak Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde mümkün olacaktır. Geçmişte klasik gerillacılıkla devletleri yıkmak veya anti demokratik rejimleri değiştirmek mümkün iken, günümüzde bu her geçen gün daha da zorlaşmaktadır. Peki, teslim olunmayacağına, özgürlük ideallerinden vazgeçilmeyeceğine göre o halde ne yapılmalıdır? İşte Devrimci Halk Savaşı stratejisi tam da bu eşitsiz koşullarda tekniği işlemez kılmak, soykırımcı rejimleri yıkmak, savaş gücüne dayanarak toplumsal doğaya uygun yeni sistemler inşa etmek için geliştirilmiş bir zafer doktrindir. O halde devrimci olduğumuzu unutmamalı, devrim yapma gibi bir görevimizin olduğunu bilmeli, bunun yolunun da Devrimci Halk Savaşı'ndan geçtiğine kesin kanaat getirerek bu kapsamdaki görevlerimizi başarıyla yerine getirmeliyiz. Bu yönüyle görevli olduğumuzu bilmeli, Devrimci Halk Savaşı kapsamında verilmesi gereken savaşı kimseye devretmeden bizzat yürütmeliyiz.

İşte tüm yetersizlik de buradan çıkmaktadır. Çağ değişmesine, savaş stratejilerinde değişiklik olmasına, dahası Önder Apo da bunu görerek bizim de savaş stratejimizi değiştirmesine rağmen hala savaşa dair eski algılar hakim haldedir. Hala savaş sadece profesyonel gerillanın işi olarak görülmekte, hala sadece gerilla savaş gücü olarak ele alınmakta, geriye kalan kesimler de kendilerini destekçi pozisyonda tutmaktadır. Bu da savaşın büyümemesine; düşmanın her cephede zorlanmamasına ve özgürlük iradesi ve duruşunu temsil eden Önder Apo ve özgürlük gerillasına odaklanmasına neden olmaktadır. Bu yönüyle bugün eğer Önder Apo'ya yönelik bu kadar büyük bir tecrit ve işkence sistemi uygulanıyor ve Kürdistan özgürlük gerillasına karşı kimyasal ve taktik nükleer silahlarla insanlık suçu işlenerek savaşıyor, bunda toplum olarak Devrimci Halk Savaşı kapsamında yerine getirmede görevlerin belirleyici etkisi vardır. Yani yaşanan saldırılardan bizler de görevlerimizi yerine getirmeyerek sorumluyuz.

Kast edilen herkesin profesyonel gerilla gibi elde silah savaşıması değildir, yapabilenlerin bunu da yapmaları kuşkusuz gereklidir, ama

önemli olan herkesin topyekün bir savaşla yok edilmek istendiğini dolayısıyla düşman sahibi olduğunu ve var olmak ve özgür olabilmek için de savaşıması gerektiğini idrak etmesi, buna göre yaşaması, çalışması ve hareket etmesidir. Yani her Kürt bireyinin düşmanı vardır hem de kendisini yok etmek isteyen, bunun için bütün gücüyle seferber olmuş bir düşman. O halde düşmana düşmanlık yapmak, var kalmanın, var ve özgür olmanın zorunlu hali oluyor. İşte yapılmayan budur. Soykırımcı rejim Bakur ve Türkiye'nin her yerinde Özgür Kürt'e, kadınlara, gençlere, farklı etnik ve kültürel topluluklara, tüm demokratik çevrelere iradelerini kırmak, teslim almak için saldırmaktadır, o halde bu kesimlerin

özeleştiri vererek var olmak için harekete geçmesi gerekmektedir. Yani ne kadar savaştım, mücadele ettim; tıpkı özgürlük gerillası gibi özgürlük isteyen biri olarak gerillanın yaptığı gibi düşmana ne kadar darbe vurdum, kendimi ne kadar savundum, düşmanın soykırımcı planlarını ne kadar boşa çıkardım vb diye sorması gerekiyor. Aksi yaklaşımlar, ruh halleri süreç dışıdır ve gerçekte yok olmaya doğru gidiştir. Zira belirttiğimiz gibi bu savaş, hepimizin son büyük savaşıdır. Ya toplu kurtuluş, özgürlük ya da toplu yok oluş, soykırım! Denklem bu kadar keskindir.

Açık ki böyle anlamakta, hissetmekte, eyleme geçmekte ciddi yetersizliklerimiz var

Varlığımızı borçlu olduğumuz savaşa doğru yaklaşmalıyız

Düzeltilmesi gereken öncelikli husus, savaş olgusuna doğru yaklaşımdır. Zira bu konuda akıllara durgunluk verecek düzeyde bir gerilik söz konusudur. Ülkemiz ve bölgemiz bir dünya savaşının merkezi halindeyken, Önderliğimizin yaşayıp yaşamadığından bile bihaberken, düşman güçler yasaklı her türden silahları kullanarak Kürtlerin varlık ve özgürlüklerinin garantisi olan özgürlük gerillasını yok ederek, Kürt soykırımının önünü savaşa açmaya çalışırken, Kürt halkından, dahası Kürt halkının öncüsü olduğunu iddia eden kimileri sanki savaşımadan, savaşı da Kürt var olabilir ve özgür yaşayabilirmiş gibi yaklaşmaktadırlar. Dahası bugüne getirdikleri bedenlerini bile Kürdistan özgürlük gerillasının verdiği destansı özgürlük savaşına borçlu oldukları halde bunu yapmaktadırlar. Açık ki düşman güçler var olmamızın ve özgürlüğümüzün olmazsa olmaz koşulu olan Devrimci Halk Savaşı'na girilmemesi için çok büyük bir özel savaş yürütmektedir. Anlaşıyor ki bu da bazılarını etkiliyor. Soykırımcı rejim, onun işbirlikçisi ihanetçi KDP ve küresel kapitalizm Devrimci Halk Savaşı stratejisinin kendileri açısından ne denli tehlikeli olduğunu gördüklerinden bunu bu şekilde engellemeye çalışmaktadır.

Bakur'da özellikle demokratik siyaset çevresi, düşmanın yarattığı basıncın da etkisiyle bolca savaş karşıtlığı adı altında bu hayati stratejiyi tırtıklarken, aslında dayandığı zemini yaratan olguyu yok ettiğini fark bile edememektedir. Yaşanan gerçek bir akıl tutulması durumudur. Halbuki savaş karşıtlığı yapılacağına, soykırımı amaçlayan savaşa var olmanın koşulu olan özgürlük savaşını ayırmak ve bu temelde direnmek daha gerekli ve yaşatıcıdır. Savaş karşıtlığı yerine, neden bu soykırımcı düşmana karşı daha fazla özgürlük savaşı veremedik, diye özeleştiri yapılmalıdır. Başa gelen savaşıldığı için değil, yeterince savaşıldığı için gelmektedir. Soykırımcı TC'ye karşı zafer kazanıp, onun soykırımcı zihniyetinde gerekli düzeltmeleri gerçekleştirilmeden, savaşımadan onurlu Kürt ve insan olunacağını sanmak en büyük akıl dışılık ve düşmanı hiç mi hiç tanıma-

Bakur'da özellikle demokratik siyaset çevresi, düşmanın yarattığı basıncın da etkisiyle bolca savaş karşıtlığı adı altında bu hayati stratejiyi tırtıklarken, aslında dayandığı zemini yaratan olguyu yok ettiğini fark bile edememektedir. Yaşanan gerçek bir akıl tutulması durumudur. Halbuki savaş karşıtlığı yapılacağına, soykırımı amaçlayan savaşa var olmanın koşulu olan özgürlük savaşını ayırmak ve bu temelde direnmek daha gerekli ve yaşatıcıdır. Savaş karşıtlığı yerine, neden bu soykırımcı düşmana karşı daha fazla özgürlük savaşı veremedik, diye özeleştiri yapılmalıdır.

onurlarından taviz vermeden insanca yaşayabilmelerinin tek yolu düşmana karşı direnmeleridir. Böyle yapmaları halinde Devrimci Halk Savaşı kapsamında savaşıp, dönem görevlerini yerine getirmiş olurlar. Böyle yapmaz da devletçi paradigmanın bir gereği olarak, 'birileri gelip benimizi kurtarsın' derlerse o zaman Devrimci Halk Savaşı kapsamındaki görevlerini yerine getirmemiş, kendilerini ölüme yatırmış, Önder Apo ve Kürt özgürlük gerillası üzerinde bir yük haline gelmiş olurlar. Durum bu kadar açıktır.

Şimdi her parti kadrosunun, her parti sempatanının, her özgürlük arayışçısının Kürdistan'ın her yerinde bu görevlerini ne kadar yerine getirdiğini tartması, ölçmesi, derinlikli bir

maktır. TC öyle bir düşmandır ki ana karnındaki çocukları bile gelecekte sorun olmasınlar diye katleden bir soykırımcıdır. İktidarı için kendi aile üyelerinin tümünü ortadan kaldıran bir düşman, Kürtlere ne yapmaz, dahası ne yapmıyor ki? Biraz yoğunlaşma, olanları anlamaya çalışma, TC'nin ne denli Kürt düşmanı olduğunu anlamaya yetecektir. Bunu görememe, düşman kavramında muğlaklık yaşama soykırımcı rejimin Kürt insanını ne denli ele geçirdiğini, işgal ettiğini gösterir. O açıdan savaş karşıtlığı yapılacağına, düşmanın en kritik yerlerine yerleşmiş ve kendisini yurtsever Kürt olarak tanımlayan insanların yapacakları değişik eylemler soykırımcı faşist rejimin felç olmasını ve soykırımcı politikalarından vazgeçmesini sağlayabilir. Bu hala da geçerli bir husus olduğu gibi yapılması gereken en doğru şeydir. Zira seni yok etmek için seferber olmuş bir düşmana karşı içi boş barış söylemleriyle barış dilencisi olunmaz. Kürt insanı açısından var olmanın ve özgür yaşamanın anahtarı soykırımcı rejimi yıkıncaya kadar ona düşmanlık yapmaktır. Çünkü bu rejim soykırımcıdır, Kürt'e düşmandır.

Yanı sıra Bakur demokratik siyaset alanının tutturduğu bu söylemin önü açılmakta, bu kapsamda yapılan bir açıklama günlerce soykırım medyasında yer edinmekte, bunun dışındaki hiçbir söyleme hiçbir değer biçilmemektedir. Aslında KDP'ye yaklaşıldığı gibi yaklaşılmaktadır. Nasıl ki KDP'ye bugün Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı kullanışlı bir aparat olduğu için 'değer' veriliyorsa ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin olmadığı koşullarda KDP'nin de kökü bu güçlerce kurutulacaksa, Bakur'daki bu kişilere de soykırımcı rejimin yaklaşımı aynıdır. Yani kendilerine savaşı kötüledikleri, verilen özgürlük savaşının gereksizliğini söyledikleri, bu yönüyle rejime nefes aldıkları ölçüde yer verilmekte, bunun dışında ne kendilerine ne de diğer söylemlerine hiçbir değer verilmektedir. Gerçek bu kadar çıplak ve ortadayken, bunun bazılarınca görülmemesi, Kürt toplumsal gerçekliğinden ne denli kopulduğunu ve düşman gerçekliğine ne denli cahil yaklaşıldığını ispatlar. Açık ki Bakur sahasında Kürt halkı ve demokratik güçler adına siyaset yaptığını iddia edenlerin kendilerini soykırımcı rejimin özel savaş yöntemlerinden kurtarmaları ve çok daha büyük bir sorumlulukla yaklaşmaları gerekmektedir.

Ancak toplum savaşırsa zaferle ulaşılabilir

Bakur çok gerekli olduğu halde savaşmak yerine savaş karşıtlığı yaparken, Rojava ise toplum olarak savaşmak yerine kendilerini koruyacağını söyleyen askeri güçlere destek vermekle yetinmektedir. Bunun yetmediği, işgalleri engelleyemediği Afrin, Serêkanî ve Girê Sipî örneklerinde görüldü. Savaşı kesin zaferle taçlandırarak düzeltmelerin Devrimci Halk Savaşı kapsamında yapılmaması durumunda yeni Af-

rinlerin yaşanması kaçınılmazdır.

Devrimci Halk Savaşı stratejisi var olmak için gerekli olan savaşın ancak toplumun savaşması halinde kazanılacağı anlamına gelir. Örgütlü toplumun içinde olmadığı, savaşmadığı bir savaşı ne kadar haklı olunursa olunsun kazanmanın koşulları ortadan kalkmıştır. Nitekim Afrin savaşçıları az savaştığı için işgal edilmedi, tersine toplum özgürlük savaşçılarıyla birlikte savaşmadığı için Afrin işgal edildi. Kuşkusuz burada suçlanan halk değildir. Nihayetinde toplumun öncüleri toplumu nasıl eğitip örgütlerse toplum da o temelde hareket edecektir. Rojava devriminin öz savunma gücü olan YPG ve YPJ halka kendilerine destek verilmesi halinde toplumu koruyacaklarını belirttiği için halk böyle yaklaşmıştır. Var ve özgür olmak için birlikte savaşmanın gerekli olduğunu, toplumun içinde olmadığı, savaşmadığı bir özgürlük savaşını

kazanmanın mümkün olmadığını topluma söyleseler, toplumu bu temelde eğitip bilinçlendirerek örgütleseler ve toplumu harekete geçirmiş olsalardı kuşkusuz ki kazanacaklardı. Şimdi de Rojava'nın yeni soykırımcı işgallere maruz kalmamasının tek yolu budur. Ne devrimi yozlaştırmak için orada bulunan uluslararası koalisyon, ne mevcut durumda Erdoğan'ı iktidarda tutmak için büyük çaba sergileyen Rusya, ne de kendisi de sömürgeci olan ve bu zihniyetinden henüz vazgeçmemiş Suriye Rojava'yı koruyabilir. Rojava'nın var olmasının ve devrim kazanımlarının korunmasının tek yolu, Devrimci Halk Savaşı stratejisi kapsamında profesyonel gerillanın ve bu güçlerin yanı başında kendi öz savunmasını yapan örgütlü toplumun birlikte savaşmasıdır.

Kürt olduğumuzu, Kürtler hakkında soykırım kararının verildiğini, bunu soykırımcı güçlerle birlikte kapitalist modernitenin yanı başımızdaki güçlerinin verdiğini bir an için bile unutmadan, Devrimci Halk Savaşı kapsamındaki görevlerimizi kadınıyla erkeğiyle, yaşlısıyla genciyle, tüm çalışma alanlarında mutlaka başarıyla yerine getirmeliyiz. Savaşı sadece askeri güçlerin işi olarak görmek yerine kendimizi düşmana darbe vuran, düşmana düşmanlık yapabilen, ondan işlediği tüm suçların hesabını sorabilen bir direnişçi, savaşçı haline getirebilmeliyiz.

Şengal, Maxmur da dahil Başûr'da ise yetersizlikler daha farklı

bir düzlemde yaşanmıştır. Burada esas yetersizlik profesyonel güçlerde yaşanmış, düşmana darbe vurması, düşmana karşı savaşması gereken güçler kendilerini düşmanın hedefi olmaktan kurtaramamıştır. Soykırımcı TC'ye küresel güçlerin, Irak hükümetinin ve ihanetçi KDP'nin açtığı büyük alan yeterince görülmemiş, rutin çalışma ve yaşam düzeni terk edilmediğinden bırakalım düşmanı vurmayı, alınan darbeler nedeniyle süreci zorlayan bir duruş ortaya çıkmıştır. Halbuki saldıran düşmana karşı her yerde etkili darbeleme eylemlerini yapmanın koşulları fazlasıyla bulunmaktaydı ve bulunmaktadır. Açık ki soykırımcı TC özgür Kürt'ün olduğu her yerde saldırmaktadır. Bu kapsamda Germiyan'da Mamoste Şemal'i, Süleymaniye'de Zeki Çelebi'yi, Maxmur'da Ebuzeyd'i, Şengal'de de Êzîdîlerin öncülerinden Said Hesen'i, Dijwar'ı ve daha nicelerini katletmiştir. Yani

TC'nin Rojhilat güçlerine de fırsat buldukça saldırdığı, orada da Kürt varlığına düşman ve olası kazanımlarına karşı olduğu açıktır. Yanı sıra İran'ın 3. Dünya Savaşı kapsamında kapitalist modernite güçlerince yeniden dizayn edilmek istendiği gözetildiğinde, Rojhilat'ın da tehlikelerle yüz yüze kalmaması, dahası orada da varlık ve özgürlük sorununun çözümü için Devrimci Halk Savaşı kapsamında yapılması gerekenler vardır. İran'ın anti demokratik yapısına karşı İranlı halkların özgürlük, eşitlik ve demokrasi talepleriyle dış güçlerin gerçekleştirmek istediği rejimi değiştirme çabalarının objektif olarak buluşması, İran devletinin kendisini tehlikede hissederek daha da saldırgan hale gelmesine neden olmaktadır. Bu durum zaten anti demokratik olan İran rejiminin daha da sertleşmesine, otoriterleşmesine neden olmaktadır. Rojhilatlı genç bir Kürt kadını olan *Jîna Emi-*

ve Avrupa halkları sömürgeci devletleri gibi düşünmemektedir. Kuşkusuz bu kapsamda yapılanlar vardır, ama oldukça yetersiz ve geri olduğu da açıktır. Sürecin ne denli hassas ve kritik olduğunu derinden bilince çıkarmaya ihtiyaç vardır. Yaratıcı yol ve yöntemler bularak Avrupa hukukunu yerle bir eden İmrallı tabutluk sistemi, Kürt özgürlük gerillasına yönelik kullanılan kimyasal ve taktik nükleer silahlar, Kürt halkına yönelik sistematik şekilde sürdürülen soykırım politikaları daha fazla teşhir edilebilir, demokratik kamuoyunun ilgili devletlere daha fazla baskı uygulaması sağlanabilir.

Yanı sıra düşünceleri tüm insanlık için çıkışın yolu olarak görülen Önder Apo sistem karşıtı hareketlere, kadınlara, toplumsal güçlere daha fazla tanıtılabilir ve bu vesileyle bu güçlerin Özgürlük Zamanı hamlesinin de amacı olan Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanması çalışmalarına daha fazla katılmaları sağlanabilir. Yine Kürdistan'da büyük bir özveri ve fedakarlıkla yürütülen büyük gerilla direnişine daha fazla katkı sunulabilir, destek olunabilir. Tüm bunlar Devrimci Halk Savaşı kapsamında yerine getirilmesi gereken, mevcut durumda eksik kalan ama giderilmesi gereken önemli hususlardır.

İdeolojik zafer olmadan askerlikte ve siyasette başarılı olunamaz

Parçaların ve yurt dışının durumu biraz böyleyken temel çalışma alanları olan ideolojik, toplumsal ve askeri alandaki duruş da önemli yetersizlikler taşımaktadır.

Yukarıda 3. Dünya Savaşı'nın diğer dünya savaşlarından farklı olarak ideolojik, kültürel yönünün daha önde olduğunu belirtmiştik. Hedefin Ortadoğu'nun toplumsallığa dayalı manevi kültürünü kapitalist modernitenin bireyciliğe dayalı maddi kültürüne sonuna kadar açmak ve kültürel işgali gerçekleştirmek olduğunu belirtmiştik. Ortadoğu'nun geneli için geçerli olan bu durum, söz konusu Kürtler olunca çok daha fazla böyledir. Neolitiğin yaratıcısı ve merkezi uygarlık sistemi boyunca da onunla hep çelişen, çatışan Kürt tarihsel toplum geleneği, bugün ise Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi'nde tümenden kapitalist modernitenin karşıt kutbu olan demokratik moderniteyi temsil etmektedir. Kürdistan'ı bu güçlerden almakta, Kürt toplumunun öz değerlerine uygun hale getirmekte, Ortadoğu'yu Rojava devriminde olduğu gibi halkların eşit ve özgür ilişkisine dayalı demokratik konfederalizmle demokratikleştirmekte ve bunda başarılı olduğu ölçüde de dünyayı etkilemektedir. Bu yönüyle kapitalist modernitenin Kürdistan'a Kürt Özgürlük Hareketi'ne ve bunları tarihsel toplumun doğasıyla uyumlu hale getirerek diriltten Önder Apo'ya yönelik her saldırısı tamamen ideolojiktir. Süren savaş da büyük ölçüde bu kapsamda sürdürülmektedir. İşte ideolojik alan çalışmalarının bu durumu görmesi, kazanmanın da kay-

sıra Kürt Özgürlük Hareketi'nin toplum içinde çalışma yürüten kimi öncü kadrolarını da hedeflemiştir. Tüm bu saldırılar karşısında ajan, işbirlikçi kişi ve kesimlere yönelmek, TC hedeflerine karşı caydırıcı eylemler yapmak Başûr'u işgale karşı korumanın tek koşulu haline gelmiştir. 98'de gerçekleştirilen ve Önder Apo'nun esaretiyle ilk aşaması tamamlanan Uluslararası Komplo'nun, hareketin tasfiyesiyle ikinci aşaması tamamlanmak istenen Başûr'da ancak böyle var olunabilir ve Başûr'da yurtseverlik ancak böyle yaşatılabilir. Aksi taktirde Kürt ihanetinin merkez üssü haline getirilmiş Başûr bu hastalığını ve lanetini Kürdistan'ın her yerine yayacak ve Kürt soykırımında çok büyük bir rol oynayacaktır.

Kısacası Başûr alanında da kuşkusuz direniş sürse de Devrimci Halk Savaşı kapsamında yerine getirilmesi gereken görevlerin çok azı yapılmıştır. Büyük ve stratejik zaferi getirecek görevler ise hala başarıyla yerine getirilmeyi bekliyor.

Diğer parçalar gibi olmasa da Rojhilat, 3. Dünya Savaşı kapsamında İran'ın da gündemde olması, rejimin anti demokratik yapısı ve süren Kürt sorunu nedeniyle Özgürlük Zamanı hamlesine daha fazla katılması gereken bir alan konumundadır. Zaten Kürdistan'ın ve Kürt sorunun bir parçası olması nedeniyle Kürt ve Kürdistan için geçerli olan tüm tehlikeler Rojhilat için de geçerlidir. Fark TC yerine İran'ın daha çok öne çıkmasıdır. Ancak

Avrupa kuşkusuz sürecin başından beri eylem halindedir. Kürt sorununun gerçek yaratıcısı ve ABD ile birlikte 3. Dünya Savaşı'nın yürütücüsü olan Avrupa'da, Kürdistan'da yürütülen varlık ve özgürlük savaşında zafer kazanmak için çalışmak büyük anlam ifade etmektedir. Söz konusu Avrupa devletlerinin kendi çıkarları temelinde soykırımcı TC'ye verdikleri destek, kendilerini de Kürt soykırımının ortağı haline getirmektedir. O nedenle Kürdistan'daki savaşın ve Avrupa devletlerinin bundaki rollerinin Avrupa kamuoyuna daha fazla yansıtılması, bu temelde Avrupa demokratik kamuoyunun daha fazla duyarlılık göstermesinin sağlanması oldukça gereklidir. Zira biliyoruz ki ne yapıyorsa Avrupa halkları adına yapılmaktadır

betmenin de ideolojik duruştan geçtiğini bilerek Özgürlük Zamanı hamlesi kapsamındaki görevlerine yüklenmesi gerekmektedir.

Bu çerçevede bakıldığında ajitasyon-propaganda, kültür-sanat ve edebiyat çalışmalarının, toplamında da bilinçlendirme çalışmalarının oldukça yetersiz olduğu görülmektedir. Yukarıda savaş ve düşman olgularına olan yanlış yaklaşımlara, sürecin önemini, bağlantılı olarak görevlerini doğru kavramayan duruşlara ve bunların yarattığı tehlikelere değinmiştik. İşte tüm bunları giderecek olan ideolojik alan çalışmalarıdır. Şimdi ideolojik alandaki her bir kadronun, yurtseverin ve yine her bir komitenin 50. Önderlik Yılı'nda, 3. Dünya Savaşı koşullarında Özgürlük Zamanı hamlesi kapsamındaki görevlerini ne kadar yerine getirdiğini derinlemesine ele almaya, gerekli tartışmaları yaparak, eksik kalan şeyleri tamamlamaya ihtiyaç vardır. Soykırımcı güçlerin soykırım umutlarının canlı tutulmasında bu alanın rolünü yeterince oynamaması belirleyici önemdedir. Herkesin Zap, Avaşın ve Metîna'da tünellerde soykırımcı rejimin kimyasal ve nükleer silahlarına rağmen direnen özgürlük gerillasının ideolojik duruşunu esas alması bir zorunluluktur. Zira bu duruş bir ölçüdür, parti çizgisi temelindedir ve başarı getirdiği ispatlanmış bir duruştur. O halde Kürt özgürlük gerillasının tünellerde gerçekleştirdiği, her anı kahramanlıklarla dolu olan tarihi direnişini esas alıp, mevcut duruşu buna vurmak ve bu özgürlük duruşuna ulaşmaya çalışmak hem ahlaki hem vicdani gereklilik hem de bir parti görevidir.

Ajitasyon-propaganda çalışmalarının esasının toplum eğitimi olduğundan ve toplumumuzun Devrimci Halk Savaşı stratejisi kapsamında yeterince bilinçlendirilip eğitilmediğinden, dolayısıyla görevlerini ve sürecin önemini yeterince kavramadığından, buna bağlı olarak da eyleme sürecin gerektirdiği ölçüde geçmemesinden bahsediyorsak, o halde sürecin bu şekilde işlemlerinden kendimizi birinci dereceden sorumlu görmeliyiz. Biz toplumun içinde değiliz ve toplumsal çalışmalar yapmıyoruz, denilemez. Çünkü toplum içinde toplumsal çalışma yürütenlerden daha çok ajitasyon-propaganda alanı toplumsal çalışma yürütüyor. Bu alanın yaptığı tüm çalışma tepeden tırnağa toplumsal çalışmadır. Dolayısıyla ajitasyon-propaganda alanı toplumun eğitim, kültür, eylem vb her sorununun gerçek sorumlusudur. Toplumda istenilen değişiklikleri yaratmada bu alanın sahip olduğu olanaklar bir başka alanda kesinlikle yoktur. O halde bu durumu gidermek için bu alanda görev üstlenmiş profesyonel ve yerel kadroların herkesten daha fazla çaba sahibi olmaları üstlendikleri görev gereğidir. Benzer şekilde sanat-edebiyat çalışmaları da toplumda, kişide yaratılması gereken kişilik devrimini sağlayacak esas çalışmalardır. Bu kadar duygu, düşünce, duruş ve toplamında kişilik çarpıklıklarının asıl sorumlusu bu çalışmalardır. Soykırımcı rejimin, küresel kapitalist

sistemin ve ihanetçi şebekenin topluma, bireye yönelttiği özden uzaklaştıran bombardımanı esas olarak bu alanın karşılaması, topluma ve bireye kalkan olması görevi bu alanındır. Sanat ve edebiyatın doğru'yu, iyi'yi ve güzel'i kişide ve toplumda ekmesi; soykırımcılığın, ihanetçiliğin, işbirlikçiliğin kökünü kişide ve toplumda kurutması görevi de sanat-edebiyat alanına düşmektedir. Yine yeryüzünün en güzel, en fedakâr, en toplumsal insanlarından olan Kürdistan özgürlük gerillasının; böyle olmaya şiddetle ihtiyacı olan Kürt insanına ve insanlığa daha fazla tanıtılması çalışmaları da bu kapsamda yapılması gereken görevlerden olmaktadır. Kürtlerin varlık-yokluk savaşını verdikleri bir süreçte, bunu derinlemesine hissetmek, yaşanacak bir yenilginin yaratacağı soykırımı yine elde edilecek bir zaferin getireceği özgürlüğü derinlemesine hissetmek sanatçının ve edebiyatçının görevidir. Sanatçı ve edebiyatçı olmak böyle olmayı zorunlu kılmaktadır. Aksi duruşlar, sanata ve edebiyata maddi yaklaşımlar, popülizm, bireycilik sanatın ve edebiyatın yapılmadığını, kendilerine öyle deseler de edebiyatçı ve sanatçı olunamadığını ispatlar.

Sanat ve edebiyat camiası Kürt halkında soykırımcı rejime, küresel kapitalist sisteme ve ihanetçiliğe yönelik tepkilerin yetersizliğinden kendisini sorumlu görmelidir. Gerçekte sanatçıda ve edebiyatçıda bu tepkiler büyük, yine büyük özgürlük ideallerine bağlılık üst düzeyde, anlam ve his daha derin olsaydı, sanatçıların ve edebiyatçıların Kürt halkında da bunu en güçlü şekilde oluşturmaları işten bile olmazdı.

Bir halkın durumu, sanatçısının ve edebiyatçısının da durumunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla halkımızın içinde bulunduğu soykırım gerçekliği, çok gerekli olduğu halde yeterince harekete geçemeyen hali, gerçekte Kürt aydınının, sanatçısının ve edebiyatçısının da durumun ortaya koymaktadır. Kendisini bu kısıktan kurtaramayan, kendisini soykırımcılığa karşı direnen bir sanatçı, edebiyatçı ve aydın haline getiremeyen toplumda gerekli duygu ve düşünceleri ekmesi söz konusu olamaz. Dolayısıyla Kürt aydın, sanatçı ve edebiyatçıların hiçbir gerekçeye sığınmadan kendi gerçeklikleri ile daha fazla yüzleşmelerine, bunu anlamalarına ve devrim görevlerini başarıyla yerine getirme temelinde gerekli düzeltmeleri yapmalarına ihtiyaç vardır.

Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın direnişi çizgi haline gelmiştir

Hiç kuşku yok ki Özgürlük Zamanı hamlesine en güçlü şekilde katılan, üzerine düşen görev ve sorumlulukların gereklerini yerine getirmeye çalışan Kürdistan özgürlük gerillasıdır. Zaten bunu Zap, Avaşın ve Metîna'daki görkemli direnişinde de herkese cesaret vererek, umut olarak göstermektedir. Direnen Kürtlüğü ve soykırımın önündeki en büyük engeli temsil ettiği için de diğer

alanlarda yaşanan ve yukarıda belirttiğimiz yetersizliklerin de etkisiyle Önder Apo ile birlikte bugün bütün yönelimlere maruz kalmaktadır. Olağanüstü bir iradeyle direnen, düşmana çok büyük darbeler vuran, yine yukarıda belirttiğimiz gibi düşmanın yaptığı bütün planlamaları önemli ölçüde boşa çıkaran Kürdistan özgürlük gerillasının bu direnişidir. Fedailişmede zirve anlamına gelen bu duruşun, gelinen aşamada parti çizgisi anlamına geldiği ve herkesi buna göre olmaya davet ettiği açıktır.

Böyle de olsa, Kürdistan özgürlük

Kürdistan özgürlük gerillası büyük bir değişimi yaşamıştır. Modern gerilla haline gelmiştir, düşman güçlerinin büyük tekniğini önemli ölçüde boşa çıkarmıştır. Mevcut durumda da tim ve tünel savaşı denilen bir taktikle çok büyük bir savaşı yürütmektedir. Zaten bu değişiklikleri yaşamasa ve kendisini tepeden tırnağa ideolojikleştirmese, eğitmezse hiç kimsenin bir gün bile dayanamayacağı bu savaşı bu düzeyde sürdüremez. Kürt özgürlük gerillasının bu tarihi direnişi, Apocu gerillanın dünya gerillacılık tarihine yaptığı çok büyük bir katkı olarak görülecek ve işlenecektir.

gerillasının yürüttüğü savaş, daha geniş alanlara taşırılamamış olmasından ötürü yetersizlikler barındırmaktadır. Yine verilen savaşın Devrimci Halk Savaşı stratejisi kapsamında toplumla birlikte verilememesi bir diğer temel yetersizliktir ki, sonucu tayin edicidir.

İkinci partileşme döneminde asıl olan uzun süreli halk savaşı temelinde gerillanın savaşması ve halkın da savaşan gerillaya destek sunmasıydı. Geçmiş gerillacılıktan örnek olarak bu alınmış, Kürdistan'a uyarlanmış ve pratikleştirilmeye çalışılmıştı. Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi bilimsel teknik gelişmeler ve 3. Dünya Savaşı süreci savaş stratejilerinde pek çok değişim yaratmış ve bu durum gerilla mücadelelerini de etkilemiştir. Dolayısıyla özgürlük

savaşı yürütebilmek için gerillanın da kendisini döneme göre değiştirmesi bir zorunluluk halini almıştır.

Kuşkusuz bu kapsamda Kürdistan özgürlük gerillası büyük bir değişimi yaşamıştır. Modern gerilla haline gelmiştir, düşman güçlerinin büyük tekniğini önemli ölçüde boşa çıkarmıştır. Mevcut durumda da tim ve tünel savaşı denilen bir taktikle çok büyük bir savaşı yürütmektedir. Zaten bu değişiklikleri yaşamasa ve kendisini tepeden tırnağa ideolojikleştirmese, eğitmezse hiç kimsenin bir gün bile dayanamayacağı bu savaşı bu düzeyde sürdüremez. Kürt özgürlük gerillasının bu tarihi direnişi, Apocu gerillanın dünya gerillacılık tarihine yaptığı çok büyük bir katkı olarak görülecek ve işlenecektir. Yetersizlik gerilla bulunduğu yerde, hazırlık yaptığı alanlarda bu düzeyde savaşırken, savaşı daha geniş alanlara yayamamasındadır.

İkinci partileşmenin aksine üçüncü partileşme döneminde sadece gerillanın savaşması ve halkın da lojistik ve savaşçı desteği sunması yetmez. Üçüncü partileşme dönemi örgütlü demokratik toplum anlamında KCK'nin örgütlendirildiği dönemdir ki, bu da kendi kendini yönetme ve savunma anlamına gelmektedir. Dolayısıyla üçüncü partileşme döneminin stratejisi Devrimci Halk Savaşı olmak durumundadır. Bu stratejide halk da tıpkı profesyonel gerilla gibi düşman güçlere karşı çok değişik yöntemlerle savaşmaktadır. Savaşı o denli yaymaktadır ki halkın olduğu yerde savaş yürütülmektedir. Böylelikle şu anda olduğu gibi dar bir alan savaşın mekânı haline gelmemekte; birilerinin savaştığı, toplumun ise seyrettiği bir gerçeklik yaşanmamaktadır. Yani herkes direnişçi, savaşçı olmakta, herkes düşmanın olduğu her yerde savaşmaktadır. Çünkü düşman her yerde ve herkese saldırmaktadır. İşte komutasını HPG'nin yaptığı bu büyük savaşta yaşanan yetersizlik, halkın buna hazır hale getirilmemesidir.

Gerillanın kendisini halkın koruyucusu olarak değil de halkı öz savunma temelinde örgütleyen olarak görmesi, yani paradigmasını değiştirmesi zafer için gereklidir. Yeterince üstlenilmeyen görev budur ve bu savaşın kaderini belirlemektedir.

Gerillacılık anlamında da gerillanın kendisini salt kırsala veya bazı mevsimlere sıkıştırması da dönem gerekliliklerine uygun olmamaktadır. Önder Apo yaz-kış, gece-gündüz, dağ-ova demeden bunların tümünü birleştiren her zamanda ve her mekânda savaşabilecek bir gerilla örgütülüğünün gerçekleştirilmesinden bahsetti. Buna vurulduğunda oldukça gerillacılıktaki gerçekleşme düzeyinin yetersiz kaldığı, şehir gerillacılığının ise adeta hiç yerine getirilemediği ve bunun da düşmanı cesaretlendirerek ucuzca propaganda etmesine sebep olduğu görülmektedir.

Dolayısıyla ruhta fedailişmenin zirvesini yaşayan ve direnişiyle düşmanın tüm planlarını boşa çıkaran, Kürt halkına ruh ve güç veren, bütün insanlığa örnek olan Kürdistan özgürlük gerillasının savaşı yaygın-

laştırma hususunda yaşadığı yetersizlikleri aşması dönem görevlerini yerine getirmesi bakımından bir zorunluluktur.

Önder Apo da savaşın KCK (örgütlü demokratik toplum) kapsamında, HPG komutasında, aynı anda on binlerin her alanda harekete geçmesi şeklinde tanımlayarak, Devrimci Halk Savaşı'nın nasıl verilmesi gerektiğini ortaya koymuştur. Açık ki bu savaş, adından da anlaşıldığı gibi profesyonel gerilla öncülüklü bir halk savaşı olmak durumundadır. Dolayısıyla halkı savaştan uzak tutan, halkı sadece destekçi pozisyonda tutan yaklaşımlar yanlış olduğu gibi, savaşı kendi işi olarak görmeyen yaklaşımlar da bir o kadar yanlış ve tehlikelidir.

Bu açıdan Özgürlük Zamanı hamlesinin gerçekte var olmak için verilmesi gereken Devrimci Halk Savaşı'nın bir hamlesi olduğunu bilerek tüm çalışma alanlarının, tüm parti kadro ve sempatizanlarının bir diğerine bırakmadan bu savaşı vermesi, kendisini savaşan bir militan haline getirmesi bir zorunluluk halini almıştır. Kuşkusuz ki böylesi bir sürecin öncüsü ise kadın ve gençlik olmak durumundadır. Zira üçüncü partileşme dönemindeyiz ve bu partileşme döneminin öncüsü kadın ve gençliktir.

Dolayısıyla söz konusu tüm görev ve sorumlulukları esas olarak üstlenip yerine getirmesi gereken kadın ve gençliktir. Zaten bu öncü rolleri nedeniyle düşmanın en fazla saldırısına uğrayan da yine kadın ve gençlik olmaktadır. O nedenle ideolojik, askeri, toplumsal tüm çalışmalarda öncülük düzeyinde yer alması gereken kadın ve gençlik belirtilenlerden ve geçmiş iki yıldan gerekli her türden dersi çıkarmalı, pratikleşme düzeyindeki yetersizlik nedeniyle özeleştiriyi yapmalı ve hamlenin üçüncü yılında görevlerini üstün bir başarıyla yerine getirmelidir.

Sonuç olarak belirtilen tüm bu yetersizliklerden gerekli derslerin çıkarılması, yerine getirilmemiş görevlerin gereklerinin büyük bir sorumlulukla başarılmaması hayati önemdedir. Süreç oldukça kritik ve hassastır. 3. Dünya Savaşı koşullarında Kürtlerin soykırma uğramaması için belirtilen yetersizliklerin mutlak surette aşılması ve dönem görevlerinin yerine getirilmesi bir zorunluluktur. Bu da Özgürlük Zamanı hamlesinin kesin başarıya kavuşturulması anlamındadır.

Özgürlük Zamanı hamlesinin başarıya ulaşmasıyla Önder Apo üzerindeki tecrit ve işkence sistemi son bulacak, AKP-MHP faşizminin temsil ettiği soykırımcı rejim yıkılacak ve Bakur, Başûr ve Rojava toprakları özgürleştirilecektir. Varlık sorununu çözen, özgürlüğüne kavuşan Kürtlük, demokratik Ortadoğu ve demokratik Dünya anlamına gelecektir. Hayati önemdeki Özgürlük Zamanı hamlesiyle 3. Dünya Savaşı'nı Kürtler şahsında ezilen insanlık, tüm toplumsal kesimler ve kadınlar kazanacaktır...

HAMLEMİZİN ESAS GÖREVİ, RÊBER APO'NUN, KÜRDİSTAN'IN VE KADINLARIN ÖZGÜRLEŞTİRİLMESİDİR

Bizler kadın hareketi olarak Rêber Apo'nun bu tarihi direnişinden hem güç alıyoruz ve hem de bu direnişi hamlemizin esas kaynağı, yöneldiği hedef olarak belirliyoruz. Hamlemizin gelişimine asıl yön veren, İmralı gerçeğinin teşhiri ve Rêber Apo'nun özgürlüğüdür. Bu, sistemsal bir mücadeledir, yaşam sistemlerinin karşı karşıya geldiği, çarpıştığı bir mücadeledir. Bu nedenle KJK hamlemizin birinci ve temel görevi, Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğü ve bununla bağlantılı Kürdistan'ın özgürlüğüdür.

Hêvî Nûda

KJK olarak "Özgür Kadın ve Toplumu Savunma Zamanı" sloganı ile başlatmış olduğumuz özgürlük hamlesi, faşist AKP-MHP soykırım saldırılarının ve bununla bağlantılı olarak gelişen erkek egemen şiddetinin, kadın kırım saldırılarının yoğunlaştığı bu süreçte devam etmektedir. Bizler herhangi bir zamanda, herhangi bir mekanda mücadele etmiyoruz, çok olağanüstü koşullarda, askeri, siyasi, ideolojik, kültürel, bedensel, sosyal, sınıfsal, eğitsel, hukuksal, sağlık vb her açıdan kuşatma, bastırma, esasında yok etme planları ve uygulamaları ile karşı karşıyayız. Elbette kapitalist modernitenin dünya çapında uyguladığı genel politikalar da benzer biçimde uygulanmaya çalışılmaktadır, ancak Kürdistan'da gelişen özgür Kürt ve özgür Kadın varlığı dünya insanlığını çok güçlü etkilediği için bu politikalar daha konsantre olmuş ve derinleşmiş biçimde uygulanmaktadır.

Kadın hareketi olarak şunun çok iyi bilincindeyiz: Karşımızdaki düşman sadece TC Devleti ve faşist AKP-MHP ittifakı değil, bunun ardında beş bin yıllık erkek egemenlikli uygarlık tarihi ve beş yüz yıllık kapitalist modernite güçleri vardır. Dayatılan iddia odur ki, bu uygarlık kültürünü, özellikle de son temsilcisi olan kapitalist modernite ideoloji ve yaşam kültürünü aşacak bir alternatif yoktur, olamaz. Tek alternatif kendileridir, başka alternatiflerin yaşam hakkı, şansı, fırsatı olamaz! İddiaları ve dünya insanlığına dayattıkları budur. Rêber Apo'nun özgür yaşam sistemine, özellikle de bu yaşamın ana yapıcı hücresi olan özgür kadın gelişimine bu nedenle tarihsel bir düşmanlıkları vardır. Özgür yaşam ve özgür kadın modelinin, demokratik modernitenin gelişimini kendileri açısından yok oluş olarak görmektedirler. Her anı ağır işkence koşulları ile donatılmış İmralı sisteminin oluşturulması, ağır tecrit, ağırlaştırılmış müebbet gibi insanlık dışı uygulamalar, bu nedenledir. Anlam gücü çok derin ve etki gücü çok yaygın olan, hatta gün geçtikçe daha da yaygınlaşarak etki gücünü artıran bu özgürlük gelişimini, kaynağında yani Rêber Apo'nun beyinde, ruhunda, duygusunda yok etmeyi amaçlıyorlar. Anlamsızlaştırmak istiyorlar. İmralı bu nedenle uluslararası emperyalist güçlerin ortaklığı ile sistemleştirilmiş, esasta onların denetim ve gözetiminde yürütülen, TC'ye sadece gardiyanlık görevi verilmiş olan bir

cezaevidir. Yani Rêber Apo, İmralı'da tarihin ve günümüzün efendilerine karşı sistemsal bir direniş geliştirmekte, anlık işkencelere, tecrite karşı inanılmaz bir irade ile karşılık vermektedir.

Mücadelemiz zafer kazandığında Saddam'ın akıbetini arar olacağız

Bizler kadın hareketi olarak Rêber Apo'nun bu tarihi direnişinden hem güç alıyoruz ve hem de bu direnişi hamlemizin esas kaynağı, yöneldiği hedef olarak belirliyoruz. Hamlemizin gelişimine asıl yön veren, İmralı gerçeğinin teşhiri ve Rêber Apo'nun özgürlüğüdür. Bu, sistemsal bir mücadeledir, yaşam sistemlerinin karşı karşıya geldiği, çarpıştığı bir mücadeledir. Bu nedenle KJK hamlemizin birinci ve temel görevi, Rêber Apo'nun fiziki özgürlüğü ve bununla bağlantılı Kürdistan'ın özgürlüğüdür.

İmralı'da düşmanın dayattığı bu savaş, bugün Kürdistan coğrafyası, şehirleri, dağları, ormanları, suları, tabii zenginlikleri, kadını-erkeği, ailesi, çocuğu, genci, yaşlısı, hatta ve hatta ölüsü üzerinde bu kadar çirkinleşmiş ve derinleşmiş bir özel savaş olarak yansımaları bulmaktadır. Özgür Kürde, özgür doğaya ve özgür Kadına hiçbir biçimde yaşam hakkı tanımayacak bir saldırı konsepti uygulanmaktadır. İşte Kürdistan'da hemen her gün tanık olduğumuz kadın, doğa ve toplum katliamları bu konseptte uygun biçimde düşman tarafından pratikleştirilmektedir.

Düşmana göre; Kürt insanının, Kürt kadınının, Kürt erkeğinin, gencinin, çocuğunun hafızasında canlanan ve sistemleşen özgürlük bilinci kırılmalıdır, bu bilinçten geriye bir şey kalmamalıdır. Bu nedenle Kürdistan'da insanlarımızın katledilmesine, genç kızlarımızın tecavüz ve işkence edilerek katledilmesine, cenazelerin kaybedilmesine, katillerin ve tecavüzcülerin göz göre göre serbest bırakılmasına bilinçli ve örgütlü biçimde izin verilmektedir. Katil korucu, asker ve polisler, ajanlar rahat bırakılmakta, hesap sorulmasına izin verilmemekte, mücadele bilinci anlamsızlaştırılarak umutsuzluk yaratılmak istenmektedir. Hatta bir genci öldürdüğü net olan ve yargılanmayan bir korucu rahatlıkla "devlet insanları öldürelim diye bu silahları bize verdi" diyebilmektedir. Zindanlarda şehit düşen insanlarımızı bir cenaze arabası bile verilmeyerek, gerilla cenazeleri plastik kutular içine konarak taş kaldırımlarına saklanarak, ailelerine posta

ile gönderilerek, bir kutu içinde teslim edilerek, "size hiçbir insanı yaşam hakkı, değeri tanımayacağım, hiçbir mücadele yolu-çıkışı bırakmayacağım" demek istemektedir.

Görünürde bile olsa dünyanın her yerinde uyuşturucu, fuhuş kanunen suç sayılır, yasaktır. Ancak Kürdistan'a geldiğimizde bizzat devletin kendisi bu suçu uygulamakta, yaygınlaşmasının öncülüğünü yapmaktadır. Yine uyuşturucu kullanırtıp tecavüz edilerek genç kızların video çekimleri yapılmakta, daha sonra bu çekimler genç kızlara karşı kullanılarak ajanlaşma dayatılmaktadır. Düşmandan hesap soran gençliğin yerine, uyuşturulmuş, iradesi kırılmış, hareket edemeyen, girdiği tuzakların etkisiyle kılını bile kıpırdatamayan ve düşmanına hizmet eden bir gençlik yaratılmak isteniyor. Bu öyle bir soykırım savaşı ki, uyuşturucu kullanıyor diye değil uyuşturucuya karşı çıkıyor diye gençlere yöneliyor, ahlaklı ve hukuka uygun hareket etti diye saldırıyor. Kürdistan gençliği, özellikle de genç kadınlar, soykırım savaşının özel hedeflediği kesimler olmaktadır. Kürdistan'da artık sistemleşmeye başlayan özgür yaşam ve özgür kadın-erkek bilincinin süreklileşmesini engellemek, yeni kuşaklarla gelecek nesillere aktarılmasını engellemek için, düşmanın yapmadığı alçaklık yoktur. Bunun için dış güçler de TC'nin elini serbest bırakmışlardır, "ne yaparsan yap hesap sormuyoruz" yaklaşımı içindedirler. Ki bu da böyle devam etmeyecektir. Çünkü dış güçler TC'nin kazandığı oranda destek verirler, kazanamayan bir TC dış güçlerin de hedefinde olacaktır. Ancak asıl olarak mücadele eden güçlere karşı yarın öbür gün tüm

bu yaptıklarının bedelini en ağır biçimde ödeyecektir. Mücadelemiz zafer kazandığında, Saddam'ın akıbetini arar olacağız, bundan da kimsenin şüphesi olmasın!

Gerilla direnişi insanlık değerlerinin süreklileştirilmesine öncülük ediyor

Tabii tüm bu saldırılarla paralel biçimde dağdaki gerillaya, hareketin kadrolarına dönük de çok ağır ve yoğunluklu saldırılar geliştirilmektedir. Özellikle de 2022 yılı 14 Nisan'ından itibaren Zap, Avaşin hatında başlayan ve Batı Zap'ı, Metîna'yı da kapsamaya başlayan savaş, çağımızın en ağır savaş tekniğinin, hukuken ve ahlaken savaşlarda kullanılması yasak olan kimyasal-taktik nükleer silahların kullanıldığı bir savaş olarak yaşanmaktadır. Muhtemelen sahip oldukları bu teknik ve taktik nükleer silahlarla çok kısa zamanda sonuç almayı hesapladılar, ancak bu savaş gerillamızın anlatması imkansız kahramanlığı ve fedailiği ile altıncı ayına girmiş durumdadır. YJA-Star ve HPG gerillası, 21. yüzyılın demokratik modernite yaşamının gerilla duruşunu, insani duruşunu zirvede temsil etmektedir. Kapitalist modernitenin bu en insanlık dışı saldırısı, soykırımcılığı karşısında gerillamız demokratik modernitenin insanlık ahlakını, güzelliğini, değerlerini evrensel anlamda yaşatmakta, özgürlük hafızasından asla silinemeyecek direnişi ile kesintisiz sürmesine öncülük etmektedir. Bu uğurda şehit düşen yoldaşlarımız, bizlere derinleşmiş özgürlük bilincini miras olarak bırakmaktadır. Onlar; "Olasaksa bir yaşam, mutlaka özgür

olmalı! Alacaksa bir nefes, mutlaka özgürlük temelinde olmalı" diyerek, düşmanın soykırımcı, ihaneti ve teslimiyeti, anlamsızlığı dayatan savaşına karşı en onurlu ve doğru duruşu bize ve dünya insanlığına anlatmaktadırlar. Bu büyük şehitlerimize layık olmak, özgürlük hamlemizi daha da büyütmek, bizim için olmazsa olmaz bir talimattır.

Hamlemiz şehitlere cevap olma hamlesidir

Yine bu geçen süreçte düşman birçok alanımızda, otuz yıl, yirmi yıl, onlarca yıl mücadele içinde büyüyüp gelişen özgürlük hareketimizin hafızası olan kadrolarımıza dönük de suikast saldırıları gerçekleştirmiş, bu saldırılar sonucu şehit düşen arkadaşlarımız olmuştur. Şehit Delal Nurhak, Şehit Bêrîvan Zilan ve yine Bazên Zagros, Cenga Xabûr ve Ş. Savaş Maraş hamlesinde şehit düşen yoldaşlarımız şahsında tüm şehitlerimize, bu saldırılara karşı özgürlükte ısrar etme ve zafer sözümüzü yineliyoruz. KJK hamlemiz, aynı zamanda bu büyük şehitlerimize cevap olma hamlesidir.

Soykırım, kadın kırım, doğa kırım, toplum kırım saldırılarına ilişkin daha birçok örnek verilip değerlendirilebilir, ancak yeterlidir. Burada önemli olan bu saldırıların bütünlüklü bir biçimde yürütülmesi, ne olursa olsun ortaya çıkan özgür Kürt kazanımlarının, kadın özgürlük kazanımlarının tasfiye edilmesi, Kürdün ve kadının tekrar eski kölelik zincirlerine daha sıkı bağlanması stratejisinin inanılmaz, akla gelmeyecek ve kabul edilemeyecek insanlık dışı yöntemlerle uygulanmasıdır. Bu anlamda Kürdistan ormanları, suları, yer altı ve yer üstü

zenginlikleri, genç-yaşlı-çocuk-kadın-erkek demeden tüm insan kaynakları, korkunç bir talanla, sömürüyle, aslında ganimet anlayışıyla gasp edilmektedir. Sadece sömürü demek var olan saldırıyı karşılamamaktadır. Belirttiğimiz gibi Kürdistan halkına, doğasına ve kadınına karşı yürütülen bir soykırım savaşı var ve öldürdüklerinden geri kalana ganimet gözüyle bakarak el koymayı, bu biçimiyle iradesizleştirip varlığını anlam ve fiziki olarak yok etmeyi esas almaktadır.

Genel olarak gelişen bu saldırı tablosu karşısında, genel hareket olarak "Dem Dema Azadiyê ye" hamlesi doğrultusunda bir süreç yürütmekteyiz. KCK ve KJK hamleleri bu anlamda birbirini tamamlayan, bütünleyen bir yaklaşımla ilerletilmektedir. Nasıl ki düşmanın soykırım politika ve saldırıları bütünlüklü bir biçimde ilerliyorsa, bizler de düşmana karşı KJK ve KCK hamlelerini bütünlüklü bir biçimde ele alıyor, bu soykırım saldırılarının esasını oluşturan kadın kırım politikalarına karşı mücadelemizi yükselterek mücadelemizin birbirini güçlendirmesini ve düşmanı daha güçlü darbelemesini esas alıyoruz. Bu anlamda KJK olarak hem devam eden KCK hamlesine ve hem de özgün hamlemize aktif katılımı, kadın öncülüğünü her alanda geliştirerek süreci her biçimde güçlendirme esas alıyoruz.

Kadın konfederal sistemini inşa ederek kadın devrimini gerçekleştiriyoruz

KJK olarak düşmanın dayattığı haksızlıklara, adaletsizliklere, özgürlüksüzlüklere, ahlaksızlık, anlamsızlık ve vicdansızlığa karşı mücadele ile paralel bir biçimde demokratik kadın konfederal sistemini geliştirerek kadın devrimini temel strateji olarak uyguluyoruz. Yani sadece kadın mücadelesi tanımlaması yetersiz kalır, kadın konfederal sistemini inşa ederek kadın devrimini gerçekleştirmektir asıl amacımız. Dolayısıyla bu bütünlüklü bir özgür kadın mücadele konseptini, stratejisini gerektirmektedir. Yani kadının toplum içinde özgür, eşit, adil ve onurlu yaşamını garantileyecek bir yaşam sistemini her boyutta inşa etme, inşa edilen bu yaşamın ve kadınların öz savunmasını gerçekleştirmek ve bunu süreklileştirmek, özgür kadın stratejimizin esasını oluşturmaktadır. Dolayısıyla "Özgür Kadın ve Toplumunu Savunma Zamanı" hamlemiz de esasta bu stratejinin hayata geçirilmesinde önemli bir aşamayı ifade eder.

Geçen yıl içinde KJK olarak Kürdistan'ın tüm alanlarında kadın örgütülüğünü ve bilinçlenmesini daha güçlendirme, özgür kadın kazanımlarını hem koruma ve hem de daha da büyütme anlamında mücadelemizi aktif bir biçimde yürüttük. Önderlikten hiçbir bilgi alamamak, tecrit işkencesinin ağırlığından ve yine savaşın, fiziki saldırıların aşırı yoğunluğundan kaynaklı olarak özgün hamlemiz yer yer geri planda kalabilmiştir. Ancak belirttiğimiz bu gün demler etrafında gelişen tüm eylem

ve etkinliklere kadın hareketi olarak aktif bir katılım sağlanmış, hemen her yerde kadınlar öncülük etmiştir. Önderliğimize, halkımıza, coğrafyamıza karşı gelişen saldırılar karşısında genel görevlerimize en güçlü bir biçimde sahip çıkmak da bizim esas görevimizdir. Bu bilinçle aktif bir katılım sağlanmıştır. Ancak yer

Demokratik konfederal sistemimiz ana hatlarıyla örgütlendirilmiştir, ancak boyutları daha profesyonel ele alma, demokratik anlayışı güçlendirme, sistem boyutlarının birbiri ile olan konfederal bağlarını sağlamlaştırma, birbirini bütünleyen-tamamlayan sinerji yaratan çalışma ve örgütlenme tarzını geliştirme noktasında hala yetersizliklerimiz var.

yer özgün hamlemizi ihmal eden, zayıflatan süreçler gelişebilmiştir. Bu durum, yaşandığı alanda ve dönemde değerlendirilip üzerinde durulmuş, aşılması esas alınmıştır.

Düşman da aslında kadının mücadelesi etkinliğinin ve gücünün farkındadır ve 2022 yılı açısından baktığımızda hem toplumdaki hem zindanlardaki ve hem de mücadele içindeki öncü kadınlara, kadın gerillalara karşı saldırı konseptini daha yoğunlaştırmıştır. Toplum içindeki kadınları tekrar klasik aile gerçeğine, egemen erkeğe muhtaç hale getirme, katletme, tecavüz, şiddet, yoksullaştırma, sömürme amaçlı politikalarını derinleştirmiştir. Bununla birlikte ajanlaştırma ve ihaneti de yoğun olarak dayatmaya çalışmıştır. Zindanlarda direnen kadınlara dönük cinsiyetçi, vicdansız, burjuva hukukuna bile uymayan keyfi saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Dağda YJA Star gerillalarına karşı savaşı her dönemden daha vahşi bir düzeye ulaştırmış, yine kadın hareketimizin öncü yönetim düzeyindeki kadrolarına dönük suikast saldırılarını artırmıştır. Paralel biçimde Rojava'da da YPJ komuta ve savaşçılarına karşı saldırılarını artırmıştır. Tüm alanlarda kadını ve mücadelesini fiziki ve manevi-ruhsal anlamda etkisizleştirme, sindirme, öncülük misyonu ve mücadele gücünden düşürme amaçlı çok yönlü saldırılar geliştirilmiştir.

Tüm bu saldırılara cevaben ve stratejimizin gereği olarak geçen yılda da kadın konfederal sistemini inşa çalışmalarımız devam etmiştir. Bu yönlü boyut örgütlenmelerini ge-

liştirme, kadın meclis ve komünlerini daha geliştirme, aktifleştirme, işlevselleştirme doğrultusunda çalışmalar yoğunlaştırılmıştır. Demokratik konfederal sistemimiz ana hatlarıyla örgütlendirilmiştir, ancak boyutları daha profesyonel ele alma, boyut çalışmalarında demokratik anlayışı güçlendirme, sistem boyutlarının

birbiri ile olan konfederal bağlarını sağlamlaştırma, birbirini bütünleyen-tamamlayan sinerji yaratan çalışma ve örgütlenme tarzını geliştirme noktasında hala yetersizlikler vardır. Kadınların toplum içinde yaşadıkları sorunlara yerinde ve anında çözüm üreten, kadın özgürlük düzeyini ve modelini daha da geliştiren bir ivme yaratmak, inşa çalışmalarımızın bu yönünü daha güçlendirmek gerekmektedir.

Kadın öz savunmasının geliştirilmesi stratejik hedefimizdir

Genç kadın örgütümüz geçen sürece aktif bir biçimde katılmış, süreç karşısında duyarlı ve sorumlu bir tutum içinde olmuştur. Ancak özellikle de düşmanın genç kadınlar üzerinden yürüttüğü soykırımcı ve kadın kırımcı saldırıların yoğunluğunu göz önünde bulundurduğumuzda, daha fazla genç kadınları kazanan, bilinçlendiren, kendilerini savunmaya yönelten bir performansın geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Bu yönlü alanlarda daha fazla genel kadın hareketimiz ile genç kadın örgütlerimizin bütünlüklü, birbiri ile daha ilişkili, besleyen bir çalışma tarzını geliştirmesi önemlidir.

KJK olarak geçen süreçte her gelişen saldırıya karşı cevap verme, mücadele gücünü geliştirme yaklaşımı içinde olduk. Ancak bu konuda özellikle toplumdaki kadınların öz savunma sistemini geliştirme, devletin veya erkek bireylerin geliştirdiği saldırılara karşı anında kendini savunabilecek örgütülüğü ve

bilincini geliştirme konusunda yetersiz kaldık. Devletten ve cinayet işleyen, tecavüz gerçekleştiren, kadını farklı biçimlerde kullanmaya çalışıp şiddet uygulayan erkek bireylerden gelen saldırılara karşı hızla hesap sorma, sorumluları cezalandırma, bu konuda adaleti yerine getirme konusunda yeterli bir

gelişmenin olduğu söylenemez. Buna zindandaki kadın tutsaklara yönelik fiziki, psikolojik her türlü gelişen saldırıları da ekleyebiliriz. Demokratik yollarla tepkiler belli oranda geliştirilmekle birlikte, düşmanın zindan politikasını, görevlilerini hedefleme, caydırıcı ve etkisizleştirici rol oynamada da zayıf kaldı. Bu yetersizliğimizin farkındayız, aşma açısından çaba ve arayışlarımız devam etmektedir. Dolayısıyla önümüzdeki süreç açısından hamlemizi güçlendirmede önemli ve stratejik bir hedefimizin her açıdan kadının öz savunması olduğunu belirtmeliyiz.

YJA Star, kadının sınırsız gücünün kanıtıdır

Öte yandan YJA Star açısından değerlendirdiğimizde; kadın gerillacılığında profesyonel tarzın geliştirilmesi, düşmanın yoğun tekniği ve kimyasal-taktik nükleer silahlar ile saldırılarına karşı doğru hareket ve vuruş tarzının yakalanması geçen yılın çok önemli bir gelişmesidir. YJA Star Ana Karargah Komutanlığı'mızı, yine alanlarda fiili olarak savaşı yürüten kadın komuta ve savaşçı gücümüzü süreç içinde kutladık, bu yazı vesilesi ile tekrar kutluyoruz. Yıla damgasını vuran, **yılın rotasını belirleyen** ve direniş öncülüğünü geliştiren **bu gücümüz**, kadın gerilla tarihimizde ilk defa hem bu kadar yoğun özgün eylemler gerçekleştirmiş, bu özgün eylemlerle düşmanı etkili vurmuş ve hem de gece-gündüz demeden savaşma iradesini, fedakarlığını, yoldaşlık ruhunu en üst düzeyde ortaya koy-

muştur. Yılın başından eylül ayına kadar -HPG gücümüzle ortak gelişen eylemlerin dışında- sadece **özgün gelişen eylem sayısı 263'tür**. Bu, muazzam bir performans ifadesi etmektedir. YJA Star, kadının bilinçli, inançlı, örgütlü ve kararlılığıyla ne- lere kadir olduğunu, gücünün sınırsızlığını, profesyonel kadın gerillacılığının akıl sınırlarını aşan direnme ve vuruş gücünü çok açık ve net bir biçimde ortaya koymuştur.

Gelişen bu süreçle bağlantılı olarak önemli bir çalışma da kadın boyutuyla ulusal çalışmaların geliştirilmesi, güçlendirilmesi idi. Bu yönlü kimi temaslar, ilişkiler geliştirildiyse de özellikle de gelişen KDP ihanetine karşı kadınlar cephesinden güçlü bir blok oluşturma, buradan ihanete; "dur" deme boyutunda çok yetersiz kalınmıştır. Özellikle Başûr'da, Bakur'da, Avrupa'da kimi ortak platformlar, görüşmeler olduysa da bunlar ortak ulusal iradeye, daha ileri düzeyde politik kadın duruşuna dönüşememiştir. Bunun birçok nedeni olmakla birlikte, aşamamak bir özleştirme konusudur. Hamlemizi bu yanıla da önümüzdeki süreçte güçlendirmemiz gerekmektedir.

Diğer yandan Kürt kadın özgürlük hareketi olarak Ortadoğulu kadınlar, Avrupalı, Latin Amerikalı, Afrikalı, dünyanın değişik coğrafyalarından kadınlarla ilişkilerimiz daha da güçlenmiştir. Bir yıl içinde birçok görüşme, ortak toplantı, etkinlik ve eylemler, ziyaretler, karşılıklı birbirini güçlendirme anlamında adımlar atılmıştır. Düşmanın tecrit, yalnızlaştırma ve tasfiye etme politikalarına karşı farklı kadın örgütleri ile dayanışma ve ortaklaşma içine girmek çok önemliydi. Bunu geçen sürecin olumlu bir gelişmesi olarak değerlendirmek gerekir. Özellikle de Ortadoğu'da atılan adımlar çok önemliydi.

Tabii tüm bunların ortaklaştığı merkez hedefimiz, Önderliğimizin özgürlüğü çalışmalarıdır. Kadın boyutuyla da tecriti aşacak, Önderliği fiziki anlamda özgürleştirecek bir çalışma temposunu, etki ve başarı düzeyini ortaya çıkarmak, önümüzdeki yılın temel hedefidir. Kadın özgürlüğü için verdiği emeği, toplumun, ailenin, erkeğin dönüşümü için ortaya koymuş olduğu özgürlük stratejisini daha zengin biçimlerde anlatma, bu yönlü toplumda somut değişimler ve aşamalar geliştirme, dostlara, tanımayan kesimlere daha fazla tanıtılabilme hedefi ile örgütlenme ve eylemselleşmeyi esas alacağız. Ve yine fiziki özgürleşmesi açısından hukuki boyuttan tutalım her boyutta etkili ve zengin eylemleri, örgütlenmeyi ve mücadeleyi geliştirme hedefi ile sonuç almaya yöneleceğiz. Hamlemizin asıl odaklanacağı ana boyutlar bunlar olacaktır ve bu biçimiyle başararak Réber Apo'nun fiziki özgürlüğünü, kadınların ve Kürdistan'ın özgürlüğünü kazanacağımıza inancımızı, bunun için tüm gücümüzü seferber etmekte kararlı olduğumuzu belirtiyoruz.

BAŞARININ YOLU BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA KURULAN SİSTEMİ ANLAMAKTAN GEÇİYOR

Ekonomik ittifaklar yapmak üzere Suudi prensi Yunanistan'a gitti, zaten Mısır devlet başkanı Almanya'ya gitmişti, anlaşmalar yaptılar. Türkiye bu durumdan çok rahatsızdır, çünkü böyle bir sistemden dışlanmış oluyor. Diğer yandan Yunanistan'ı güçlendiriyorlar. Şimdiye kadar Türkiye ve Yunanistan arasında bir denge kuruyorlardı ama şimdi Yunanistan'a daha fazla ağırlık veriyorlar. Yunanistan'a askeri tesisler yaptılar, F-35 verdiler. Böylece Ortadoğu'da İsrail-Arap ittifakı, Avrupa'da, Balkanlar'da Yunanistan'ı güçlendirerek Türkiye dışlanıyor. 'Türkiye'nin Tahran ve Rusya ile ilişkileri neden bu kadar gelişti?' sorusunun cevabını burada aramak lazım. Türkiye bunu görünce de kendisine dayanak olarak Rusya ve İran ittifakını geliştirmede görüyor.

Duran Kalkan

AKP-MHP faşizmi iktidar ömrünü uzatabilmek, siyasi sonuçlar elde etmek için ya savaşa ya da zafere ihtiyaç duyuyor. Mevcut durumda Medya Savunma Alanları'ndaki savaş, kendisine istediği zaferi, siyasi etkinliği kazandırmıyor. Öngördüğü hakimiyeti de sağlayamıyor, kayıpları çoktur. AKP-MHP faşizmi devletin bütün imkanlarını bu savaşa seferber etmiş durumdadır. Gücü azalsa da faşist çevrelerden parayla da olsa güç toplayarak savaşa aktarıyor. Tüm bunlara rağmen hakimiyet kuramıyor, gittikçe de karışıyor, uzun süre hakimiyet kuramazsa yenilir ve çekilmeye kalkarsa da çökebilir. Böyle yapmamaya çalışıyor, bir denge oluşturma çabası içerisindedir, bunun ötesinde yapabileceği çok fazla bir şeyi yoktur.

Fakat AKP-MHP faşizmi diğer yerlerden kendisine siyasi sonuçlar kazandırabilecek başka şeyler yapabilir. Bunlardan biri Kuzey Doğu Suriye oluyordu ama şimdiye kadar saldırı yapamadı, ancak fırsat bulduğu anda bu saldırıyı yapabilir. Olmazsa ne olur? Gelişmeler karışıktır, Suriye ile de resmi savaşa girebilir, Irak'ta iç çatışmayı geliştirebilir. Bazı güçler eliyle 15 Temmuz gibi çakma darbeler tezgahlayabilir. Tayyip Erdoğan'ın rahatça demokratik seçime gidip de 'yenildim, gelin yönetim olun' diye iktidarı bir başka güce teslim edeceğini kimse beklememelidir. Öyle olsaydı 7 Haziran 2015'te koalisyon kurmayı bile kabul etmedi. Demek ki koalisyonu bile kabul etmeyen bir güç yönetimi başkasına bırakmaz, çünkü gırtlığına kadar suça bulaşmış bir yönetim gerçekliği olduğu için onun sonrasında başına nelerin gelebileceğini iyi biliyor. O nedenle 'seçim zamanı geliyor' biçiminde bir beklentiye girmek lazım.

Evet iktidarının geri sayımı başladı, AKP-MHP faşizmi seçimle iktidar olamayacağına göre başka iktidar yolları arayacaktır. Ya seçimi erteleyerek yaptırtmayacak ya da darbe gibi bir şey yaparak iktidara el koyacak. Onun dışında ise iki yol var. **Bir**, askeri olarak yenilecek, çökecek. **İki**, dış güçler, örneğin NATO seçim için ağırlık koyacak. Birlik halinde baskı da yapabilirler. Ona rağmen AKP-MHP faşizmi itiraz etmek isteyebilir. Son süreçteki katliamları onlara rağmen yaptı ama dış güçlerin etkinliği de var, hepsi birlikte yüksek sesle yüklenirlerse içteki muhalefeti güçlendirmek isteyebilirler, zaten altılı masayı da ona göre hazırlıyorlar. Bu temelde belki seçim gibi bir şeyi zorlayabilirler.

DAİŞ'i de Irak'ı parçalamak için türettirler

Irak'ın ne olacağı belli değildir, zaten baştan beri de Irak böyleydi. Kendi statüsünü garantilemiş bir Irak devleti ortada yoktur, yönetim yoktur, içi paramparça, dıştan paramparçadır. Zaten DAİŞ'i de Irak'ı parçalamak için türettirler. İran, Irak'ta TC ile açılan savaşı mı? Dışarıdaki savaşlar açık olmuyor, gizli oluyor, çünkü dıştaki savaş resmi güçlerle yürümüyor, farklı eğitilmiş, örgütlendirilmiş güçlerle yürütülüyor, genelde de öyledir. Dolayısıyla İran ve TC açık savaşırsa Irak'ta savaşmazlar, açık savaş olursa sınırda olur. Savaş Irak'ta olursa örtülü olur. Örtülü bir savaş büyük bir ölçüde zaten yaşanıyor, değişik düzeylerde sürüyor. Ancak Kürt sorunu konusunda anlaşıyorlar. Aslında Kürt inkarını öngören ulus-devlet milliyetçiliğinin geliştiği dönemden itibaren böyle bir amaç için anlaşma yapabiliyorlar.

Türkiye ve İran bu konuda aralarındaki çatışmayı sınırlandırabiliyorlar, onun dışında zaten bölgede savaş halindedirler, İmparatorluk döneminde de öyleydi, şimdi ulus-devlet döneminde de öyledir, savaş halindedirler. Hegemonya savaşı yürüten devletler konumundadırlar.

Güncel bazı gelişmelere çok fazla takılmamak gerekiyor ama Irak'taki gelişmeler nereye gidebilir? Bölgedeki durum üzerinde ne etkide bulunabilir? Toplumsallığın tarihini okuyoruz, devletçi uygarlığın tarihini varoluş ve gelişim tarihini inceliyoruz. Günümüz açısından onlardan ne tür sonuçlar çıkarabiliriz? Gerçekten de Ortadoğu'daki çatışmalar nereye gider? Bunu çok daha iyi analiz etmek lazım. Bazı yerlerde çelişkiler tırmanıp çatışmaya dönüşünce farklı eğilimler hemen ortaya çıkabiliyor. **Bir**, 'yeni çatışma alanları ortaya çıktı, Ortadoğu çatışma merkezi olma konumunu kaybediyor!' **İki**, 'soğuk savaş yeniden geliyor!' biçimindeki değerlendirmeler basit değerlendirmelerdir, duyulmuş ve ezberlenmiş kavramlar oluyorlar. Halbuki soğuk savaş denilen şey neydi, hangi koşullarda gelişti, nasıl oluştu ve nasıl sonuçlandırdığına bakmak gerekiyor, çünkü sonuçlanmış bir şeydir ama zihniyeti ve siyaseti o dönemde oluşmuş ona göre şekillenmiş yapılar farklı düşünemiyorlar, insan zihnietinde tutuculuk çok fazladır, siyasette ve mücadelede zorlanınca hep öyle bir ortam gelsin diye özlem duyuyorlar, kolaycılığa kaçıyorlar. Çünkü ABD-Sovyet bloklaşması ve çatışması içerisinde şekillenmişler, hep öyle bir çatışma olsun ve bir tarafa sırtını dayayarak var olmak istiyorlar. Hiç çaba harcamadan, mücadele etme-

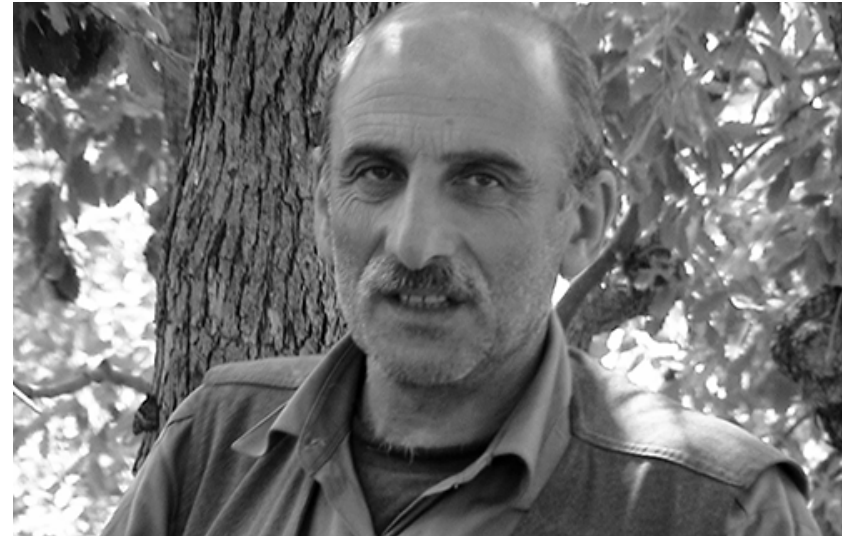
den yönetim olsun, siyasetçi olsun, güç sahibi olsun isteniliyor.

Ortadoğu niye bu kadar çatışmalı oluyor ya da çatışma merkezi haline geliyor? 'Petrol vb nedenler için' diyenler var. Yine Ortadoğu'dan başka bir yerde petrol ortaya çıkarsa o zaman orası birinci merkez haline gelebilir diyebilirler. Halbuki sorun öyle değildir. Bu açıdan tarihsel bakış açısı, özellikle devletçi uygarlık sisteminin özellikleri, şekillenışı, gelişim diyalektiği çok önemlidir.

Ortadoğu bu temelde merkezdir. ABD-Sovyet bloklaşması, Ortadoğu'daki uygarlığın Avrupa'da hamle yapmasıyla, daha doğrusu kapitalizm çağını yaratmasıyla oldu. Önder Apo 'ABD-Sovyet bloklaşması Ortadoğu'dan kopuk değildir' dedi. Dolayısıyla o bloklaşma dünya çapındaydı ama Ortadoğu'dan doğup gelişen devletçi uygarlık sisteminin kendi iç çelişki ve çatışmasını ifade ediyordu, doğu-batı ayrımı için söyleniyordu. Doğru-batı ayrımında sınır Zagros dağlarıdır deniliyordu. Devletçi sistem içerisinde İstanbul batıyı, Tahran doğuyu temsil ediyor. Böyle ele alındığında sınır kavgasının sürdüğü yerin de Zagros dağları olduğu açıktır. Tarih içerisinde de savaşlar hep öyle sürdü, sonunda Kürdistan'ı ikiye bölen bir sınır ayrışması da öyle gelişti.

NATO, Rusya-Çin-İran'ı hedefleyen bir konsept oluşturmaya çalışıyor

Küresel sistem içerisindeki gelişmeler neyi ifade etti? NATO'nun karşısındaki güçler ne olacak? NATO, açıkça Rusya-Çin-İran'ı hedefleyen bir konsept oluşturmaya çalıştı. En azından ABD'nin politikaları bu biçimdedir. Böyle bir yaklaşımla da ABD sistem içerisindeki etkinliğini, liderlik pozisyonunu korumaya çalışmak istiyor, bu durum gözleniyor. Trump yönetiminin içe kapanıklığına karşı şimdiki yönetim, küresel politikayı çok daha fazla yürütmeye çalışıyor. Mevcut haliyle zaten ABD'deki iki iktidar blokunun politikalarının temelinde ayrıştığı nokta burası oluyor. Trump yönetiminin iç politikayı öne çıkartan bir durumu vardı, demokratlar onu düzeltmeye, ABD'nin sistem üzerindeki zayıflayan etkisini arttırmaya çalışıyorlar. Aslında Afganistan'dan çekiliş bu temeldeydi, birkaç yıl daha kalsaydı ABD'nin liderlik durumu kalmazdı, çünkü çıkmaza girmişti. Oradan çekilince ve ardından Rusya'nın Ukrayna'ya savaş ilan etmesi temelinde Ukrayna'daki savaş durumuna dayanarak ABD yeniden bir etkinlik sağlamak istiyor, Avrupa'yı Rusya'ya karşı Ukrayna savaşı üzerinden enerji sorununu öne çıkartarak yönlendirmeye çalıştı, biraz da korkutarak bazı kararlar aldırıldı, İsveç ve Fin-

landiya'yı NATO'ya katmaya çalıştılar, bunların hepsini ABD yaptırdı.

Diğer yandan Çin'e karşı ittifak oluşturmaya çalışıyor. Öyle anlaşıyor ki İngiltere'yi Avrupa Birliğinden sanki bunun için ayırmışlar. ABD yalnız başına politika yürütemiyor, Avrupa Birliği'ni de her politikasına olduğu gibi ortak edemiyor, İngiltere de Avrupa Birliği içerisinde olursa o zaman politik olarak serbest hareket edemiyor, aslında İngiltere'nin Avrupa Birliği'nden ayrılışının çok önemli bir nedeninin bu olduğu değerlendirilebilir, ayrılması demek ki bunun içinmiş, böyle olunca ABD ile daha rahat politika yürütebiliyorlar. Ukrayna savaşını da onlar geliştirdiler, NATO'yu da Rusya'ya karşı onlar yönlendiriyorlar. Kapitalist sistemin merkezi zaten İngiltere'ydi, ABD'ye devretti.

İngiltere ile birlikte Çin'e karşı bir pasifik ittifakı oluşturmuş durumdalar, buna 'pasifik NATO'su' da deniliyor, fakat merkez esas olarak Ortadoğu'dur. Bu kararlardan sonra Biden hemen Ortadoğu'ya geldi, İsrail-Filistin görüşmesi yaptı. Böylelikle Amerika'nın Filistin'i düşünen bir yönetimi var izlenimi verildi. İsrail ve Arapları yakınlaştıranın en etkili aracı İsrail-Filistin yakınlaşmasıdır. Aslında İsrail-Arap ittifakı yaratılmak isteniliyor. 'Ortadoğu NATO'su' dedikleri bu biçimdedir. Onun için Filistin'i güya destekliyorlar biçiminde biraz okşamaya çalıştılar, Arapları İsrail ile ittifaka çekmeye çalışıyorlar, bunu tam olarak başaramadılar, çünkü bütün Arapları öyle bir ittifaka götürmek mümkün değildir ama bunun için çalışacaklar.

Küresel kapitalist sistem Arapları birleştirmek istemez

Bazı çevreler 'Arap birliğini oluşturacak' dediler, bu da tutarsız bir görüştür. Sadece Arapları birleştirerek Ortadoğu NATO'su olmaz ve onunla da İran'a karşı mücadele edilemez. Araplar birleşseler de öyle Ortadoğu'nun etkili bir gücü olamazlar. Bir tarafta Türkiye, bir tarafta İsrail, bir tarafta İran varken olmaz. Bir de Arapların o kadar güçlenmesini ne

Amerika ister ne de İsrail ister. Zaten daha çok bölüp parçalamaya çalışıyorlar, biraz güçlenmiş olan iki Arap devleti olarak Irak ve Suriye'nin başına nelerin getirildiği ortadadır. Herhalde Irak ve Suriye'de olanlar kendiliğinden olmadı. Irak ve Suriye'de de bizzat ABD müdahalesiyle bu durum ortaya çıktı. Irak'a doğrudan yüz elli bin askerle saldırdı. Suriye'ye de DAİŞ'i saldırtarak yaptılar. Demek ki DAİŞ sistem dışı bir güç değildir, tam tersine kontrgerillanın denetiminde paramiliter bir güçtür. Arkasında süper gladio var, bundan hiç şaşmamak lazım. 'Terörist siyasi İslam' denilen yapılanmanın arkasında hep NATO gladiosu var. Onun için Türkiye o kadar etkilidir, çünkü süper gladio Türkiye'de çok fazla etkilidir. Devlet Bahçeli de bu gladiounun has elemanlarından birisidir. Tayyip Erdoğan'ın böyle bir politika içine çekilmesinde de Devlet Bahçeli ile kurduğu ilişkinin belirleyici olduğunu biliyoruz.

Kısaca küresel kapitalist sistem Arapları birleştirmek istemez, çünkü 22 devlete kendisi böldü. İngiltere ile Fransa böldü. Daha fazla bölmeye çalışıyorlar, **DAİŞ ile Irak'ı ve Suriye'yi üçe bölmek istediler**, hala da aynı politikayı yürütüyorlar, bundan vazgeçmiş değiller, zaman olgunlaştığında bu bölünme gerçekleşebilir. Onun için 'Arap NATO'su' görüşü doğru bir görüş değildir. Arapların kendi aralarında birleşip güçlenmelerine İsrail ve ABD izin vermez, o ancak İsrail ve ABD'ye karşı mücadele içerisinde bir Arap demokratikleşmesi olarak gelişebilir. O zaman geriye İsrail ile birlik olması kalıyor, 'ittifak' denilen İsrail ile birlikti. Zaten Biden de öyle yaptı. İsrail ve Arapları birleştirmek için önce İsrail ve Filistinlilerle görüştü, ondan sonra da Suudi'ye gitti. Bir boyutu ekonomik pazarlıklardı. Ukrayna savaşından dolayı ortaya çıkan enerji sorunlarını çözmeye çalışıyorlar. Petrol üretimini arttırmalarını istediler ama esas olarak Arap-İsrail ittifakını geliştirmeye çalışıyorlar. İran'a karşı oluşturabilirlerse öyle bir birlik oluşturacaklar. Şimdilik Türkiye'yi dışında tutuyorlar. Öyle anlaşıyor ki, ABD-İngiltere ve İsrail, Türkiye'yi dışta

tutma temelinde birleşip İsrail-Arap birliği yaratıp İran karşısında mücadele etmek istiyorlar.

Türkiye'nin ise kendi projeleri var. Türkiye'nin de güçlenmesini istemiyorlar. Araplar-İsrail ve Türkiye'den oluşan bir ittifak olsa evet tekniğiyle İsrail'in etkili bir gücü olabilir ama diğer yandan en büyük güç Türkiye olur. Böyle bir ittifakın gücünü Türkiye alabilir, Türkiye'nin bölgede büyük etkinliği gelişebilir diye dışında tutuyorlar. Bu açıdan Türkiye'yi dışlayarak İsrail ve Arapları birleştirip İran'a karşı mücadele eden bir Ortadoğu yaratma çabasıdadırlar.

Biden'in Ortadoğu ziyaretinin temel stratejisinin bu olduğu görüldü. Ekonomik ittifaklar yapmak üzere Suudi prensi Yunanistan'a gitti, zaten Mısır devlet başkanı Almanya'ya gitmişti, anlaşmalar yaptılar. Türkiye bu durumdan çok rahatsızdır, çünkü böyle bir sistemden dışlanmış oluyor. Diğer yandan Yunanistan'ı güçlendiriyorlar. Şimdiye kadar Türkiye ve Yunanistan arasında bir denge kuruyorlardı ama şimdi Yunanistan'a daha fazla ağırlık veriyorlar. Yunanistan'a askeri tesisler yaptılar, F-35 verdiler. Böylece Ortadoğu'da İsrail-Arap ittifakı, Avrupa'da, Balkanlar'da **Yunanistan'ı güçlendirerek Türkiye dışlanıyor**. Türkiye'nin Tahran ve Rusya ile ilişkileri neden bu kadar gelişti? sorusunun cevabını burada aramak lazım. Türkiye bunu görünce de kendisine dayanak olarak Rusya ve İran ittifakını geliştirmede görüyor. İkili bir durumu yürütüyorlar.

ABD-Sovyet bloklaşması gibi iki kutuplu bir dünya oluşmaz

Şöyle bir konu var: Bir; NATO'nun bu yeni yaklaşımı karşısında Rusya-Çin-İran ilişkileri nasıl seyredecek? Bu önemlidir. Zaten belli ilişkileri var, ittifak halindeler ama kendilerine açıktan yönelmiş böyle bir NATO tehdidi karşısında ittifak düzeylerini ne kadar geliştirirler? Onu biraz iyi gözlemek ve anlamak gereklidir. İki; ABD, Avrupa'yı; Rusya ile Ukrayna üzerinden ne kadar çatışmalı tutabilir? Ortadoğu'da tutamıyor, onun için 'Ortadoğu NATO'su' diye ayırdılar. ABD kırk yıldır uğraşılıyor Avrupa'yı Tahran yönetimine karşı çıkaramadı. Tahran yönetimiyle en iyi ekonomik ilişkiler yürüten Almanya ve Fransa'dır. 1982'den beri böyledir. Amerika, helikopterlerle Tahran'a çıkartma yapmak istedi, istediği desteği Almanya ve Fransa'dan alamadı, İran'a ambargo uyguluyor yine de kesemiyor.

Onun için Arap-İsrail ittifakını güçlendirmek, İran'a karşı mücadeleyi buraya dayandırmak istiyor, çünkü Avrupa üzerinden yürütemiyor. Tersine ABD, İran ile neredeyse savaş yaparken Almanya ve Fransa'nın İran ile ilişkileri çok güçlü oldu. İran, Avrupa'da Hizbi Demokrat'ın liderlerini katletti. Avrupa'da her türlü işi yapıyor, Avrupa'da cirit atıyor, Avrupa ile ilişkileri bu düzeydedir. ABD bunu bildiği için Avrupa'daki NATO'yu Ukrayna savaşı üzerinden Rusya'ya odaklandırmak istedi. Sonuçta ABD anladı ki İran'a karşı NATO ile duramaz, Çin'e karşı da duramaz. Şimdi İran'a karşı Ortadoğu'da, Çin'e karşı Pasifikte ayrıca ittifaklar oluşturmak durumunda kalıyor. Böyle bir stratejiyi benimsemiş durumdadır.

Peki bu durum Avrupa'yı Rusya ile ne kadar çatışmalı kılar? Bu da belli değildir. Rusya, Ukrayna'yı işgal etti ve biraz da ABD baskısıyla günlük bir durum oluşturarak NATO düzeyinde bir karşıtlık yarattılar, çeşitli ülkeleri korkuttular ama bu ne kadar sürebilir? ABD istiyor ki, Rusya ile böyle bir çatışma sürekli olsun, böylelikle Avrupa kendisinin yanında kendi güvenliğinde olsun istiyor. İngiltere'yi öyle bir pozisyonda tutabilir ama Almanya ve Fransa'yı o düzeyde ne kadar süre tutabileceği belli değildir. Çünkü uzun bir süre Rusya ile savaş konumunda tutamaz, bu durum giderek gevşeyebilir, zaten daha ileri bir çatışmalı pozisyona götüremez, ekonomik düzeyde de tutamaz. Çünkü söz konusu olan azami kârdır. O konuda Rusya üzerinden yararlanıyorlardı. Eskisi gibi komünizmin gelme durumu da yoktur, Rusya öyle bir güç değildir, o zaman Avrupa niye Rusya ile ileri bir düzeyde savaşsın ki. Yarın bir formül bulup anlaşabilirler.

ABD, 'Ukrayna'da Putin diktatörlüğüne karşıyız' diyor ama Afganistan'a giderken de 'çağ dışı gericiliğe karşıyız, demokrasiyi temsil ediyoruz!' diye bütün NATO'yu götürdü. Sonuçta başarısız kaldılar ve oradan kendilerini nasıl kurtaracaklarının arayışı içerisine girdiler. 'Ukrayna'da Putin diktatörlüğüne karşı çıkıyoruz' diyorlar, yarın Putin ortadan kalkabilir, demek ki Putin diktatörlüğüne karşı oluşturulan ittifakın ne kadar yaşayacağı belli değildir. ABD, Afganistan'dan kurtulup böyle bir üçlü ittifak politikasıyla etkinliğini geliştirmeye çalışıyor ama her üçünde de zayıflık var. Zaten bir cephede yürütemedi, eskisi gibi ABD-Sovyet bloklaşması gibi de merkezileştiremiyor, onun için soğuk savaş denilen şey olmuyor, ikili bir merkezileşme yoktur. Ortadoğu'da İsrail-Arap ittifakını ne kadar geliştirecek, bu belli değildir. Başarılı olmadığı ve Biden'in eli boş döndüğü de değerlendirildi. Elinde kalan biraz daha fazla enerji üretimidir.

ABD güncel olarak biraz parlıyor diye 'İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği karşısında var olan Amerika yeniden geliyor' biçiminde sanmamak lazım. Böyle bir görüş yanlış bir görüştür. Öyle gelmiyor. Soğuk savaş da olmuyor. Soğuk savaş döneminde Sovyetler Birliği vardı, evet Sovyetler Birliği sistemden kurtulamadı ama sistemi aşmaya çalışan bir güçtü. Gerçekten de dünya iki bloka ayrılmıştı, iki ittifak kurdular. NATO ve Varşova Paktı öyle kuruldu. Bu ittifak dışında kuş uçmaz hale geldi. Şimdi öyle bir durum olacak mı? Bir defa NATO içerisinde ABD'nin etkinliği eskisi kadar yok. Peki Rusya-Çin-İran, Sovyetler Birliği gibi bir birlik olacak mı? Ne kadar ittifak geliştirecekler? Bu ittifakın liderliği kimde olacak? Dikkat edilirse bunlar çok belirsizdir. Bu tehdit karşısında biraz daha ilişki ve ittifaklarını güçlendirebilirler. Zaten Tahran'da Rusya ve İran anlaşmalar yaptılar, Çin ile de yapıyorlar. Çin-İran ilişkileri de olabilir. Biraz daha ilişkilerini güçlendirebilirler. Yine Hindistan ve diğerleriyle de ilişki geliştirebilirler, bunu yapmaya da çalışıyorlar. Ama bunu bir pakta dönüştürme durumu tam olarak net değildir, belirsizdir. Geçmişte de Çin öyle bir bloklaşmaya girmede. ABD karşısında Sovyetler Birliği kendi politikalarıyla zayıf düştü ama devletçi ittifakta da

zayıf düşüren Çin'in tutumu oldu. Komünist cephe olarak Sovyetleri bölen Çin oldu. Çin, Sovyetlerin hegemonya politikasına karşı çıktı. Mao'nun ünlü bir sözü var, Çin bu sözü ne kadar esas alıyor bilemiyoruz, "Çin hiçbir zaman süper devlet olmayacaktır" dedi. Belki bu yaklaşım Mao sosyalizminin bir yaklaşımıydı.

Şimdiki Çin öyle olmayabilir, ekonomik olarak büyüyebilir, insan gücü fazladır, ordusu da büyük olabilir ama İngiltere, Almanya, Amerika gibi bir dünya gücü olmak ister mi? Önder Apo uygarlık çözümlemelerini bu kadar ısrarla tekrar tekrar yüzlerce binlerce sayfa doldururcasına boşuna yapmadı, bu gerçekler doğru anlaşılın diye yaptı. Çin devletçi uygarlığın ana kolu değildir, etkili bir yan koldur. Demek ki **Rusya-İran-Çin ittifakının lideri Çin olamaz**. 20. yüzyılın ortasında oluşan ABD-Sovyetler Birliği bloklaşması gibi bir Çin-ABD bloklaşması olmaz. Demek ki Çin'in kendi isteminden kaynaklı değil, tarihsel varoluşuyla da bağlantılı bir durumdur. O bakımdan 'iki blok olacak bu da soğuk savaş bloklaşması gibi olacak' biçimindeki düşünceler yanlıştır. Birinci Dünya Savaşı'nda da sistem bloklaştı, ittifak oluşturuldu. İngiliz-Fransız-Rus ittifakı ve Almanya-Osmanlı-Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun ittifakları oluştu. Bunlar bloktular, savaştılar. Şimdi ona benzer bloklaşma biçiminde belki olabilir. O düzeyde bir yakınlaşma olabilir ama 3. Dünya Savaşı'nın özelliklerine göre olur. Önceki 1. Dünya Savaşı'nın özelliklerine göre idi. Dolayısıyla şöyle bir durum oluşmaz: ABD-Sovyet bloklaşması gibi **iki kutuplu bir dünya oluşmaz**. Öyle görünse bile kendi içinde birçok merkez var olacak.

Bunlar şu açıdan önemlidir: 'Soğuk Savaş Kafası' diye bir kavram var. Biz ona 'Soğuk Savaş Zihniyeti' diyebiliriz. 'Soğuk Savaş' kavramını PKK çok kullanmıyordu, Önder Apo zaman zaman değindi ama çok fazla onun üzerinde teori geliştirmede, değerlendirmeler yapmadı. Öyle iki kutuplu dünya olacak beklentisi içinde olmak, gelişmeleri hemen öyle değerlendirmek, stratejiyi-taktiği ona göre çizmek doğru değildir.

Evet NATO'nun aldığı karar temelinde belki biraz durum değişecek, sistem içindeki çatışmalar daha çok derinleşecek, ittifaklar, bloklaşmalar oluşacak ama birbirinden kopan farklı şeyler ortaya çıkmayacak. Dolayısıyla öyle iki bloklu dünya durumu, bir bloktan yana olma zorunluluğu, devletçi sistem içerisinde var olabilmek için stratejik bir ittifak bulma zorunluluğu olmayacak. Örneğin Türkiye hem NATO'ya gitti, hem Tahran'a gitti. Suudi Arabistan hem İran ile görüşüyor hem de Amerika ile görüşüyor. Bu ilişkiler aynı anda oluyor. Bu ilişkiler böyle sürecektir.

Irak her zaman çatışmalı bir alan oldu

Diğer yandan Irak'taki durum da önemlidir. Bunları da güncel gelişmeler üzerinden bakarak değerlendirmek zordur. Güncel boyutları var, Irak kendi içinde parçalandı ama Sümer'den bu yana sistemin merkezi olarak ele almak lazım. Irak her zaman çatışmalı bir alandır. Tarihe bak-

tığımızda da onu görebiliyoruz. Irak üzerinde çatışma oluyor, değişim oluyor ama sistem çok fazla kurulmuyor. Sistem Irak'ın dışına taşarak kuruluyor. Irak'ta Bağdat'ta, Basra'da çatışma oldu, yeni iktidar ve devlet uygarlığı gelişti ama uygarlık sistem haline Musul'da, Anadolu'da geldi, Roma'da geldi. Dolayısıyla Irak'taki çatışmaları kendi iç ilişki ve ilişkileriyle ve sistem boyutuyla ikili bir şekilde değerlendirmek gerekiyor. Ortadoğu'da ve dünyadaki ilişkiler boyutuyla da değerlendirmek lazım. Birini görüp diğeri görülmese hata yapılabilir, tarihsel değil güncel bakışla kaybetmemek gerekiyor. Bu kesinlikle gereklidir. O nedenle iç ilişkileri, ilişkileri, çatışmaları görelim fakat her şeyi sadece buraya bağlamak lazım, çünkü herkesin eli Irak'ın içerisinde.

Küresel kapitalist sistem de öyle oluştu. İngiltere gelip Bağdat'ı ele geçirdi ama Ortadoğu'daki ulus-devlet sistemi Kemalist hareketle anlaşmayla Lozan'da Türkiye'nin şekillenmesiyle kuruldu. İngiltere'nin Bağdat'ı ele geçirmesi Lozan Anlaşması için sadece elinde bir koz, avantaj, güç kaynağı oldu ama yeni bir sistemin kaynağı olmadı. Bunu net görmek gerekiyor. Demek ki Irak'taki gelişmeler bölgeyi etkileyecektir. Sadr devrim çağrısı yapıyor, diğerleri de yaptılar, ilişkili durum derinleşecektir. Sert bir iç savaşa girecek biçiminde değerlendirmeler de yapılıyor. Türkiye'nin eli kesinlikle çok daha fazla içerisinde olacaktır. ABD ve İran, Irak'tadır. Irak'taki olayların bölgesel ve küresel boyutlarını görmek gerekiyor. O nedenle hem iç durumu hem bölgesel durumu hem de tarihsel gelişmelere birlikte bakmak ve geniş bir analiz yapmak lazım. Dikkat edilirse 'Sünni-Şii çatışması olacak' deniliyordu ama şimdi Şiiler çatışıyor. İktidar olma istemi, dinden daha öne geçti, demek ki iktidar karşısında dinin, mezhebin fazla bir değeri yokmuş. Şiiler, Sadr ve Maliki çatışıyorlar. Şiilik içindeki ilişkiler çatışmaya dönüşüyor. Zaten onlar da bir iktidar bloklaşmasıydı.

Sadr, Sünniler ve KDP'nin ilişkileri vardı, onlar hükümet kuracaklardı. Güya Sadr hareketi, 'KDP, Türkiye ile çok fazla ilişkiye girmiş oradan koparalım diye ilişkilieniyoruz' diyorlardı, açıklamaları bu temeldeydi. KDP ile ilişkileri eleştirilince, Sadr hareketi bunu gerekçe yaptı. Gerçekten öyle midir ya da daha farklı bir yaklaşımı mı var, bunu bilemiyoruz. Sonrasında hükümet kuramayınca Sadr hareketi parlamentodan çekildi, parlamentoda yeni bir bileşim oluştu, bu yeni bileşimle ilk pazarlığa giren de KDP oldu. Demek ki KDP öyle çok Sadr'a bağlı bir güç değildir, Sadr geri çekilince bu sefer de Şii koalisyonu ilk pazarlığa KDP girdi. Aslında Şii koalisyonu KDP'den yana çok olmadı, YNK'yi çok daha fazla öne çıkartıyordu. Sadr hareketinin meclisten çekilmesiyle hükümet kurabilecek aşamaya da geldiler. En son TC'nin bölgede yaptığı katliama da dayanarak yeni yönetimi oluşturmak istediler. Sadr'ın müdahalesi onu engellemeye dönüktü. İktidar olabilecek koalisyon üç aday gösterdi. Bunları da Sadr kabul etmiyor. Açığa çıktı ki Sadr kendi dışında hükümet kurulmasını kabul etmiyor. Seçimi de ne

kadar istediği belli değildir. Oturup birlikte seçim yapalım da demedi, biraz kitle gücüne dayanarak zor kullanıp etkinliğini geliştirmek istiyor. Öyle bir pratiği var. "Biz Iraklıyız, ne Amerika ne de İran, Irak esastır" diyor. Ne kadar öyle olacak, ideolojik-stratejik boyutu ne kadar var veya bu durum günlük politikalara ne kadar alet olacak, bunu bilemiyoruz. Fakat şimdi bir iç gerginlik ve çatışmalı durum var. Mevcut haliyle bunu aşsalar da yine de kriz devam edecek, yeni ilişkiler ve çatışmalar ortaya çıkacak.

Türkiye daha fazla müdahale edebilir. Tayip Erdoğan yönetimi Suriye ve Rojava üzerinde hareket edemez ve orada kendisi için siyasi değer ifade eden bir çatışmalı durum yaratamazsa, Irak'ın içlerine daha fazla karışacaktır. Buradan kendisi için siyasi değer çıkartmaya çalışır. Bu kesindir. Diğer güçler de böyledir. İran tetiktedir. ABD, Avrupa, Çin ve Rusya'ya kadar işin içerisinde. Dolayısıyla öyle bir ilişkili çatışmalı durum olur, fakat bir çözüm çıkmaz.

Lozan sistemi bir dünya sistemidir

Özgürlük Mücadelemiz açısından, Ortadoğu demokrasi açısından mücadeleden kopmamak gerekiyor. Fakat yalnız başına Irak olarak ele alamamak gereklidir. Irak mücadelesinden kopmamak lazım ama Irak'ı merkeze de koymamak lazım. Çünkü mevcut durumda çözümü Türkiye belirleyecek.

Bu, iki nedenle böyledir. Bir, Ortadoğu'da Türkiye askeri-siyasi olarak aktif bir iktidardır. Küresel bir politika yürütüyor. İki, Ortadoğu'nun mevcut sistemi TC üzerine kurulmuştur. Dikkat edilirse Sevr Anlaşması üzerine kurulmadı, Lozan Anlaşması üzerine kuruldu, dolayısıyla Ortadoğu'da değişiklikler olarsa, Türkiye'deki değişikliklere göre olur. Türkiye'yi değiştiremeyen bir gelişme yerel kalır, büyümmez. Ancak Türkiye'de gelecek değişiklik en fazla bölgeyi etkiler, bölgede yeniden yapılanma yaratır. Bu kesindir. Bu bakımdan da hem devletçi uygarlık sisteminin gelişim mantığını iyi anlamak gerekiyor, hem 1. Dünya Savaşı sonrasında kurulan sistemi iyi anlamak gerekiyor. Lozan Anlaşması'nın yüzüncü yılına girildi, Lozan Anlaşması'nı iyi anlamak gerekiyor. Herkes için doğru anlamak ve başarılı olmak açısından gereklidir, en çok da Kürtler için gereklidir. Kürtler açısından bu zorunludur. Bu durum görülmese, sistemsel gerçeklik, şekillenme doğru anlaşılmazsa ne etkili mücadele edilebilir ne kalıcı sonuç çıkartılabilir, ne de başarılı olunabilir.

Lozan sistemi bir dünya sistemidir. Sadece Türkiye kurulmamıştır, Ortadoğu ona göre şekillenmiştir. 1. Dünya Savaşı'nın galibi olan devletler burada anlaşmışlar. İngiltere-Sovyet dengesi buna göre kuruldu. Kemalist hareket -Tayyip Erdoğan'ın yaptığı gibi- destek alarak kendisini egemen kıldı. Aslında 1919'dan 1925'e kadar izlenen Kemalist politikayla, 2015'ten 2023'e kadar Tayyip Erdoğan'ın izlediği politikalar birbirine çok benziyor. Bu, politikada iki taraftan da yararlanarak kendini var etme ve egemen kılma politikasıdır. Kemalist hareket ancak Misak-ı Milliye mevcut sınırlar düzeyinde kabul ettirebildi ama Mus-

tafa Kemal'in vasiyeti var 'fırsat olduğunda Misak-ı Milli gerçekleştirilmelidir' diyor. Örnek olarak da Hatay'ı gösteriyor. 'Fırsat oldu Hatay'ı aldık, böyle fırsatlar yakalandığı her zaman Misak-ı Milli tamamlanmalıdır' diyor. Demek ki bundan vaz geçmiş değiller. O zaman Fransa ile 1921'de, İngiltere ile de biraz 1923'te ama esas olarak da 1926'da yaptıkları anlaşmalarla bu inkar ve imha statüsünü Kürdün yokluğu üzerinden ortaya çıkarttılar.

Şimdi bu böyle devam ediyor. **Lozan, Kürt soykırım anlaşmasıdır** Lozan'a karşı mücadelenin merkezine TC'nin konulması gerekiyor, TC'deki inkar ve imha zihniyetini kırmak önemli ve belirleyicidir, çünkü pratik egemen odur, bir de zayıf halka odur. Onun için TC'ye yüklenilmeli ama değişim sadece Türkiye'den olmayacak. Türkiye'deki değişim, Kürt sorunundaki değişim sadece Ortadoğu'yu değiştirmeyecek, küresel sistemi değiştirecek. Kürt sorunu böyle bir sorundur. Kürt Özgürlük Mücadelesinin böyle bir bölgesel ve küresel gerçekliği var. Bu görülmez ve anlaşılmazsa ilişki ve ittifaklar da doğru anlaşılamaz, diplomasi faaliyeti de doğru yürütülemez, dahası Kürdistan'da başarılı, sonuç alıcı mücadele yürütülemez. Dost, düşman kimdir, kimden ne kadar yararlanılır, kime karşı ne tür tedbirler içine girilir; bunlar belirlenemez.

Lozan diyerek geçmemek gerekiyor. Lozan'ın yüzüncü yılında 'anlaşma fesh oluyor' deniliyor. Öyle olabilir mi, bunu bilemeyiz ama Türkiye'de CHP bloku ya da 'altılı masa' deniliyor, onlar Lozan'dan yanadırlar. Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli ise Lozan'ı değiştirmek istiyorlar, aslında Devlet Bahçeli'nin çizgisi İttihatçı hareket çizgisiydi. Tayyip Erdoğan'ı da o çizgiye getirdiler. Onlar Lozan'dan yana değiller, Tayyip Erdoğan 'Türklerin zararına olan bir anlaşma' olarak tanımladı. Dolayısıyla 'yüzüncü yılında güncelleyeceğiz' dedi. Peki, zararına olan nedir? Amasya Tamimi'nde belirlenen Misak-ı Milliye gerçekleştirilememişti, yani Kürtlerin ve Türklerin yaşadığı yerlerin vatan olma durumunu başaramamıştı. Bir kısmını Fransa ve İngiltere'ye vermişti. Bu açıdan 'başarısızdır' diyordu. Nasıl ki İlker Başbuğ, Yaşar Büyükanıt 90'lı yıllarda PKK'ye karşı KDP ile ittifak yapılmasını yanlış politika saydıysa, Tayyip Erdoğan'da o zaman Lozan'daki anlaşmayı yanlış politika olarak gördü ve 'bu yanlış gideceğiz ve Lozan'ı güncelleyeceğiz' diyor. Bu temelde mücadele yürütüyor ve şimdi yüzüncü yıla girildi.

Lozan, Kürt soykırım anlaşmasıdır. Kürdistan üzerinde devletçi egemenlik kuruyor ama Kürdün bunda adı ve yeri yoktur. Kürt inkar edilerek ve imhanın önü açılarak oluyor. Kürdistan üzerinde yönetim kuruyorsan o zaman Kürdistan'ı tanımlayacaksın ama tanımlamıyor, bu temelde inkarcıdır. O zaman Kemalistler bu inkarı ustaca yapıyorlar. Mustafa Kemal-İsmet İnönü-Feyzi Çakmak üçlüsü çok bilinçli bir şekilde böyle hareket ediyorlar. O zaman İsmet İnönü sıkışınca 'kendisinin Kürt olduğunu' da söylüyor. İngilizler önce Kürtlerin talepleri diye bir liste sunuyorlar, Kürt Şerif Paşa'yı da götürüyorlar, böyle biraz zorlamaya kalkıyorlar ama İnönü 'ben Kürt'üm, Şerif Paşa'da kimmiş' diyor. Bunu böyle ustaca kabul ettiriyorlar ve karşılıklı anlaşılıyorlar.

Petrol alanı olan Musul verilince İngiltere için yetiyor. Aynı zamanda Ekim Devrimi olmuş Sovyetler Birliği kuruluyor, zaten küresel bir tehdit var. 1. Dünya Savaşı'ndaki çelişki, İngiliz-Alman çelişkisiydi. Yeni çelişki olarak da İngiliz-Sovyet çelişkisi olarak ortaya çıkıyor. Onun verdiği korku da var, Türkiye'yi kendi yanına çekmek ve çatışmayı azaltmak istiyorlar, böylece anlaşılıyorlar. Dolayısıyla soykırım belgesi olan Lozan Anlaşması yapılıyor. Bu anlaşma Kürdistan üzerindeki egemenliği kabul ediyor, Kürdün ve Kürdistan'ın adını anmıyor, dolayısıyla Kürdistan'ın yok edilmesinin önünü açan bir belge oluyor. Bu soykırım belgesini dünyanın diğer güçlerine de onaylattılar. Zaten 1. Dünya Savaşı da dünyanın yeniden paylaşımı için oldu. Paylaşılan alan ise Osmanlı Ortadoğu'suydu. Osmanlı yönetimi yenilince de böyle bir paylaşımın önü açıldı. Rusya da Ekim Devrimi'yle birlikte anlaşmadan çekilince geriye İngiltere ve Fransa kaldı. Ortadoğu'nun yeni siyasi haritası İngiltere ve Fransa'nın çıkarları temelinde çizildi.

Sevr'de bir siyasi coğrafya çizdiler, Kemalist hareket onu değiştirdi. Dolayısıyla Ortadoğu'nun sistemi Sevr Anlaşması üzerine değil, Lozan'da İngiltere ve Fransa'nın Kemalistlerle anlaşması üzerine kuruldu. Bunu Amerika'da, Sovyetler Birliği de böyle kabul etti.

AKP-MHP faşizminin hedefi 2023'e kadar Misak-ı Milli alanlarını almak

Lozan Anlaşması'nın yüzüncü yılına girerken bu temelde yoğun bir mücadele içerisine giriliyor. Bunu önemsemek lazım. Tayyip Erdoğan'ın '2023 projesi' dediği buydu. Yani 2023 yılına kadar Misak-ı Milli alanlarını almak. İçerde 'Misak-ı Milliye alacağız' diye milliyetçi tabana propaganda ettiler, dışarıya karşı da 'teröre karşı mücadele' ya da 'bir güvenlik bölgesi' olarak gösterdiler ama bu bir kurnazlıktı. Böylece bazı alanları alsa da bunu tamamlamadı. Medya Savunma Alanları'nı da bu temelde alabileceğini hesap ediyordu, Afrin'den Serêkani'yê bazı alanları almış olsa da başaramadı.

AKP-MHP ittifakı böyle bir ittifaktır. MHP bu temelde AKP'ye destek veriyor. ABD'de, MHP'yi yönlendirdi. Bu ittifak 20215'te kuruldu. Ondan önce AKP ve MHP birbirlerine düşmandılar. 7 Haziran'da AKP seçimi kaybettikten sonra düşman korku-

suyla yeni arayışlar içerisine girdi, dünya Suriye'deki savaşın durumunu, DAİŞ'in durumunu değerlendirdi. DAİŞ, Kobanê'yi kaybedince oradan nasıl bir kazanç sağlayacağını arayışına girdi. Bazıları 'ABD'ye teslim oldu' diyorlar, evet 22 Temmuz 2015'te ABD ile yeni bir anlaşma yaptı. ABD-AKP anlaşması oldu. Ondan sonra AKP'nin MHP ve KDP ile ittifakı gelişti. KDP bizden herhangi bir zarar görerek Türkiye ile böyle bir ittifaka gitmedi. ABD yönlendirdiği için gitti. Bizden kendisine yönelmiş herhangi bir şey karşısında bu ittifaka dahil olmadı.

AKP-MHP'nin ABD ile ittifakı PKK'nin zayıflatılması üzerine oldu. ABD, oluşmaya başlayan Irak devletini, Suriye devletini DAİŞ ile yıktı, PKK ile DAİŞ'i yıktılar, şimdi ise AKP-MHP ile de PKK'yi yıkmaya çalışıyorlar. Bu çok nettir. ABD'nin dolayısıyla küresel sistemin PKK'yi zayıflatma gibi bir politikası zaten var. Aslında yok etmek de istemiyor, teslim almak istiyor. O düzeyde de zayıflatmak istiyor. Onun için özgür iradeyi koruyan gerilla varlığı ve gerilla üstlenmesidir, dolayısıyla mevcut gerillanın üstlendiği alanların ezilmesini ya da ortadan kaldırılmasını istiyor. Bunu isteyen ABD'dir, Türkiye'yi ABD yönlendiriyor, **KDP'yi de Türkiye'ye bu temelde ABD yönlendirdi.** Gerilla zayıflasın ve bana teslim olsun istiyor. Geri kalanını ben değerlendireyim diyor. AKP-MHP'de ABD'nin bu politikasından faydalanarak madem ABD-NATO, PKK'nin gerillasını zararlı buluyor, ona karşı savaşmak istiyor, bende bundan yararlanarak Misak-ı Milliye ele geçireyim diyor. O da kendi planını uygulamak istiyor. Böylece PKK'ye karşı savaşta ortak oldular, güç birliği yaptılar. Oradan her biri bir şey yaratmaya çalıştı.

Şimdi geline nokta çıkarları biraz birbirleriyle çelişiyor, Türkiye tümünden yok etmeye yöneliyor, Kuzey Doğu Suriye'yi de ortadan kaldırmak istiyor; ABD ise bunu kabul etmiyor. Kabul ederse Suriye'yi terk edip gitmesi lazım. Biden zaten Ortadoğu'ya 'gitmeyeceğiz' izlenimini vermek için geldi. Gidecektiyse o zaman niye geldi. Gerçekten de ABD, DAİŞ'e karşı savaşmak için mi Rojava'ya geldi, gerçekten de Kürtlere yardım etmek için mi geldi? Hayır! Suriye'yi bölmek için, İsrail'in güvenliğini sağlamak için geldi. Çünkü İsrail kendisi doğrudan gelemedi. Avrupa'yı da bu temelde yönlendiremiyordu. Dolayısıyla bunu yapacak tek devlet ABD oluyordu. ABD bu temelde geldi. Bu güçler arasındaki ilişki-ittifak

buradan doğuyor. Bunu da görmek gerekiyor.

AKP-MHP, PKK'yi tümünden yok edip Misak-ı Milli'yi almak istiyor. ABD ise gerillayı ezdirerek PKK'yi teslim alıp KDP'ye hakim kılmak istiyor. Böyle bir durumu var. Mevcut durumda Kürt statüsünü tanıma, ulus-devlet oluşturma durumu kesinlikle yoktur. Başur'daki duruma aldanmamak lazım. İki nedenden dolayı böyledir. **Bir;** 1991'de Çekiç Güç Operasyonu ile bunun şekillendirilmesi PKK'ye karşı mücadele içindi. Onun için Türkiye bu kadar uçak kaldırıp hava sahasını ihlal ediyor ve kimse de bir şey demiyor. Irak, 'bizimle bir anlaşması yok' diyor, evet bu doğrudur. Irak ile Türkiye'nin böyle bir anlaşması yoktur. Evet 91'de Çekiç Güç operasyonu ile oluşan bir statü var, bunu Irak yönetimiyle değil, ABD-Türkiye-NATO bu statüyü kurdu. Hewler yönetimini de buna göre oluşturdular.

Güney Kürdistan'da yaratılan bir Kürt statüsü değildir; PKK'ye karşı oluşturulmuş bir özel savaş gücüdür. Böyle kurdular ve Türkiye'de bu temelde kabul etti. Tayyip Erdoğan şimdi 'böyle kabul ederek hata yapmışız' diyor. Diğerleri de benzer şeyler söylediler. Yaşar Büyükanıt ve İlker Başbuğ'da benzer şeyler söylemişlerdi. O zaman AKP ve ABD niye öyle diyorlar diye onların üzerine gittiler. Şimdi Tayip Erdoğan'ın kendisi de aynı şeyi söylüyor. Fakat mecbur kaldı, onu kabul etmeseydi tümünden yenilecek ve yıkılacaktı. PKK'nin gelişimi o düzeydeydi. Çünkü Kürtler Lozan'ı hiçbir zaman kabul etmediler. 24 Temmuz 1923'te Lozan Anlaşması yapıldı. 29 Ekim 1923'te Türkiye Cumhuriyeti kuruldu. Şubat 1924'te Lozan'a göre anayasayı yenilediler, Kürt'ü inkar ettiler. 1925'de Sex Said direnişi ortaya çıktı. Rahatsızlıklarını ortaya koydular. Ağrı'dan Dersim'e kadar, Rojhilat ve Başûr'a kadar isyanlar oldu. Yani tek parçada olmadı. Amasya Tamiminde 'Türklerin ve Kürtlerin' diye tanımlanan ve Kürtlere verilmek istenen özerklik reddedilince Kürtler karşı çıktılar.

En örgütlü, bilinçli, bütünlüklü karşı çıkış PKK'nin çıkışıdır

PKK sadece sözle karşı çıkmadı, fiiliyatta Kürdistan'ı bölen sınırlar üzerinde yeni bir egemenlik oluşturarak Lozan'ı işlemez kıldı. Şimdi ise Lozan'ı işletebilmek için PKK'yi ortadan kaldırmak istiyorlar, o nedenle CHP ve ortakları PKK'ye karşı yürütülen savaşı destekliyorlar, karşı çıkmıyor-

lar. Zaten 1991'de Türkiye'ye Güney Kürdistan'ı-Hewlêr'i tanınması karşılığında her türlü operasyonu yapma izni verdiler. Aslında BM vb yerlerde sınır ihlali yapıyor diye Türkiye sovruşturulmaya tabi tutulsa, Türkiye 'ben Irak devletiyle hiçbir çatışmaya girmedim, PKK ile çatışıyorum, ortada bir terör örgütü var, bu alanları bir başka güç almış ben de ondan alıyorum' diyebilir, zaten öyle de diyor. Rojava'ya saldırısını da, Medya Savunma Alanları'na dönük saldırısını da oraya dayandırıyor. Böylece PKK'nin Lozan'ı işlemez kılan, Kürt inkarı ve imhasını, zihniyet ve siyasetini ortadan kaldıran gelişimine karşı saldırı yapıyor. Bu da bir yerde sistemden destekte görüyor. Sistem zaten zihniyet ve siyaset olarak bunu aşmış değil, buna karşı değil. 'Niye Türkiye'ye bu kadar taviz veriliyor?' diye soruluyor, bu nedenle taviz veriyorlar. **Bir,** çıkar elde ediyorlar. **İki,** zihniyet ve siyaset olarak bu aşılmış değildir. İçine girdiğimiz süreç gerçekten de her bakımdan da kritiktir. Suriye ve Irak'ta da yaşananları aslında PKK ve TC savaşında görmek lazım. Esas dengeleri değiştiren, mevcudu parçalayan, yeni arayışları ve tartışmaları gündeme getiren PKK-TC savaşındır.

Gelişmeler büyük devrimsel çıkışlar yapmak için fırsat sunabilir

AKP-MHP faşizmi 2023 planlaması yaptı. **Bir,** 2023'e kadar Misak-ı Milli'yi ele geçirmek. **İki,** 2023'teki haziran seçimlerinde iktidarı yeniden ele geçirmek. Çok kritik bir süreç girildi, insan bunu rahatlıkla söyleyebilir. Bir yandan Misak-ı Milli hedefi gerçekleştirilememiş, diğer yandan seçimi kazanmak için elde edeceği bir güç yok, böyle bir durumda AKP-MHP yönetimi her şeyi yapabilir ve çılgınca hareketler de yapabilir, her türlü gelişme beklenebilir. Böyle bir durum büyük devrimci çıkışlar yapmak için de imkan ve fırsat sunabilir. Ancak böyle karışık durumlarda karşı devrimler de gelişebilir. Önderlik 'böyle durumlarda sadece bir devrimci durum olmaz' dedi. O zaman tek yanlı olan devrimci durumlar biçiminde değerlendirmek doğru değildir. Devrim için imkanlar olduğu yerde karşı devrim için de olur. Türkiye'de yeniden bir darbe de gelişebilir. Ama AKP-MHP'yi yıkarak Kürt sorununun çözümünü temelde Türkiye'yi demokratik devrime götürme de gerçekleştirilebilir. Bütün bunlara açık bir durum var. Irak ve diğer yerdeki gelişmeler de buna göre belirlenecek. Demek ki Irak, Suriye ve diğer yerlerdeki mücadeleler o bakımdan önemlidir. Aslında Türkiye'deki değişimin hangi yönde olacağını belirlemek lazım. Mücadele o bakımdan önemlidir. Demek Türkiye'deki mücadele de sadece Türkiye'nin içinde yürütülecek mücadele olmuyor. Bu bakımdan tarihsel bakışı açıyla güncel durumu iyi analiz etmek gerekiyor. İmkan ve fırsatları yerinde ve zamanında görüp onun gerekliliklerine göre siyasi-askeri-ideolojik mücadele yürütür hale gelmek önemli olmaktadır.

PRATİĞE DOĞRU ANLAYIŞ VE YARATICI TARZLA YAKLAŞARAK BAŞARMAYI MUTLAKA ESAS ALMALIYIZ!

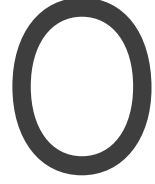
Önderlik savunmalarının, çözümlemelerinin her zamankinden daha fazla okunması, bilince çıkarılması ve uygulanması başarının tek yoludur.

Önder Apo, "Savunmalarım neredeyse ben oradayım" diyor. Savunmalar her yerde; o halde Önderlik gerçeği her yeredir. Bunlar temelinde Önderlik gerçeğini ruh, duygu, düşünce, davranış düzeyinde irdelemeye, değerlendirmeye, anlamaya ve özümsemeye çalışmalıyız. Önderlik gerçeğini düşünce ve pratik çizgi bakımından Önderliksel duruş karşısındaki hatalarımızı, eksiklerimizi, bir bütün parti pratiğini, alanlardaki pratikleri, sonunda da kendi pratiğimizi dikkate alarak, eleştirel-özeleştirel bir yaklaşımla sürekli değerlendirmeye tabi tutmalıyız.

PKK'nin Tüm Kadro ve Sempatizanlarına!

Değerli Yoldaşlar!

■ ■

Önderliksel çıkışın 50'nci yılında örgütlediğimiz eğitim devrelerimizi başarıyla tamamıyoruz.

Öncelikle Ellinci Yıl Zafer Devrelerinde eğitim görüp devrimci pratiğe yönelen tüm yoldaşlara üstün başarılar diliyoruz. Gittikleri her alanda ve her görevde başarılı olacaklarına, Önderlik ve şehitler çizgisinde kararlılıkla yürüyeceklerine de yürekten inanıyoruz.

Çok açık ki, gerekli düzeltmeler ve yenilenmeleri Önderlik ve şehitler çizgisi temelinde her yerde gerçekleştirerek, önümüzdeki sürecin başarılarına büyük katkılar sunma göreviyle karşı karşıyayız. Bu yıl parti ve mücadele sorunlarımızı kapsamlı bir biçimde gündemleştirme ve tartışma imkânı bulduk. Kuşkusuz böyle bir imkan ve fırsat, yürütülen büyük mücadeleyle oldu. İmralı'da Önder Apo'nun direnişiyle, Zap, Metîna ve Avaşîn merkezli olarak kahraman gerillamızın zafer duruşuyla, Kürdistan'ın dört parçasında, dünyanın dört bir yanında yurtsever halkımızın ve dostlarımızın gece gündüz demeden yürüttükleri kesintisiz mücadeleyle bu imkanlar ve fırsatlar ortaya çıktı. Onların mücadelesinin yarattığı değerler, fırsat ve imkanlar üzerinde kendimizi yenileme çabası içerisinde olduk. Bu temelde öncelikle İmralı Direnişi'ni, Önder Apo'yu, Zap, Metîna ve Avaşîn başta olmak üzere Kürdistan'ın dört bir yanında kahramanca savaşan yoldaşları, dört parça Kürdistan'da ve dünyanın dört bir yanında özgürlük için her türlü bedeli göze alarak mücadele eden halkımızı, dostlarımızı selamlıyoruz. Bu kutsal mücadelelerinin başarılarını kutluyoruz. Her bir güne gözünü kırpmadan onlarca eylemi sığdırarak, şehadet çizgisinde yürüyen tüm kahraman şehitlerimizi sevgi, saygı ve minnetle anıyoruz.

Gerillanın fedai çizgisindeki mücadelesi bize ruh, güç ve imkân verdi. Biz de her an onlarla birlikte olarak yürütülen mücadeleyi değerlendirmeye, hata ve eksikliklerinden ders çıkartıp, kendimizi yenileyerek, bu çizgiyi başarıyla pratikleştiren öncü militanlar haline gelmeye çalıştık. Bu mücadelenin ateşi içinde bir an bile kopmayan ruh, anlayış ve iradeyle tüm yoldaşların mücadeleye büyük güç katacağına, yü-

rütülen mücadeleyi her alanda zafere taşımak üzere çok önemli katkılar sunacağına inanıyoruz. Hangi değerlere dayanarak bu mücadeleyi yürüttüğümüzü iyi biliyoruz ve asla unutmuyoruz. O değerlerin bize yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini de pratikte başarıyla yerine getireceğiz. Eleştiri-özeleştiri bu çizgide yaptık, sözü bu temelde verdik. Kuşkusuz sözümüz pratiğimiz olacak. Mücadeleden edindiklerimizi verdiğimiz söz temelinde başarıyla hayata geçireceğiz.

PKK'li olmak her gün yeni başlangıçlar yapabilmektir

Değerli Yoldaşlar!

Mücadele süresince Önderlik ve parti gerçeği, yarım asırlık büyük özgürlük yürüyüşünün, mücadelenin ortaya çıkardığı zengin birikimin derslerini özümsemeye çalışıyoruz. Öncelikle bunun öneminin farkına varmamız lazım. Nasıl bir askeri ve siyasi ortamda yaşıyoruz? Gerçekten bu normal bir durum mu? Her zaman yapılan çalışmaları rutin bir biçimde devam ettirme imkan ve koşulları var mı? Bunlara iyi bakmamız lazım. Dolayısıyla rutin, ortalama yaklaşımlarla kendimizi kandırmamalıyız, aldatmamalıyız. Gerçekten normal koşullar altında belirtilenler doğru olabilir ama içinde bulunduğumuz koşullar hiçbir biçimde normal, olağan koşullar değildir. Tersine olağanüstünün de üstünde sert ve derin bir mücadele durumu söz konusu. Biz böyle bir mücadele ortamında çalışma yürütüyoruz. Mevcut mücadele koşullarında bunu gerçekleştirmiş olabilmek, herhangi bir olumsuzluğa meydan vermeden, sonuca götürme büyük önem arz ediyor. Aynı zamanda da bize, her birimize tarihi önemde büyük görev ve sorumluluklar yüklüyor. Sürekli bu görev ve sorumlulukların derin bilincinde olacağız. Hiçbir biçimde yanılgılara düşmeyeceğiz. Dolayısıyla görev ve sorumluluk bilincinden kopmayacağız. Durumu normalleştirerek, olağan görerek, olağanüstü ortamda olağan yaklaşımlar içinde olmayacağız.

O halde böyle bir mücadele ortamının büyük önemini derinden bilince çıkartacağız ve onun gereklerini pratikte mutlaka doğru tarz, üslup ve tempoyla başarılı bir biçimde hayata geçireceğiz. Sonuçlarını devrimci eyleme, pratiğe dönüştürecek. Başarı ölçümüz pratiğimiz olacak. Bu bakımdan esas

olan mücadelenin bize yüklediği görev ve sorumlulukların bütünlüklü ve derin bilincinde olarak hareket edip, her yerde ve her türlü görevde başarılı olmaktır. Tüm yaklaşımımız, pratiğe yönelme ilkemiz bu temelde olacak. Bunun dışında herhangi bir yaklaşımı kesinlikle doğru görme-yeceğiz, kabul etmeyeceğiz. Kendimize göre farklı değerlendirmeler, dolayısıyla hata ve yanlışlar içerisine girmeyeceğiz.

Nasıl daha yeterli, iyi, öğretici olabiliriz üzerinde duruyoruz. Bu doğaldır, anlaşılırdır. Her zaman öyle yapmak durumundayız, yoksa mevcut olanı yeterli görmek, "Artık bizden bu kadar, daha öteye gide-meyiz" demek anlamına gelir ki, orda her şey biter, sona gelmiş olur. Oysa yaşam, özellikle devrimci yaşam hiç böyle değil, Önderlik gerçeği, Apocu yaşam hiç böyle değil. Önder Apo ne dedi? "PKK'li olmak her gün yeni başlangıçlar yapabilmektir" dedi. Sonuçlar değil, her zaman yeni başlangıçlarla, yaratımlarla ilgili olduğunu, Önderlik gerçeğinin esasının bunu ifade ettiğini söyledi. Parti merkezi de Apocu çizgiyi doğru anlama ve başarılı uygulamak için gerekli her şeyi asgari düzeyde vermiştir. Gerisi her bireyin kendi çabasına kalıyor. Bu bakımdan partinin verdiklerini azımsamak lazım, onları sürekli hatırlamak, bilinçte tutmak; ideolojik-politik çizginin, mücadele strateji ve taktiklerinin aydınlatıcılığında uygulamak gerekiyor. Bizi başarıya kesinlikle bu götürür.

Önderlik ve parti çizgisinde teorik ve pratik çerçeve bütünlüklü bir biçim içeriyor. Önderlik savunmalarının, çözümlemelerinin her zamankinden daha fazla okunması, bilince çıkarılması ve uygulanması başarının tek yoludur. Önder Apo, "Savunmalarım neredeyse ben oradayım" diyor. Savunmalar her yerde; o halde Önderlik gerçeği her yeredir. Bunlar temelinde Önderlik gerçeğini ruh, duygu, düşünce, davranış düzeyinde irdelemeye, değerlendirmeye, anlamaya ve özümsemeye çalışmalıyız. Önderlik gerçeğini düşünce ve pratik çizgi bakımından Önderliksel duruş karşısındaki hatalarımızı, eksiklerimizi, bir bütün parti pratiğini, alanlardaki pratikleri, sonunda da kendi pratiğimizi dikkate alarak, eleştirel-özeleştirel bir yaklaşımla sürekli değerlendirmeye tabi tutmalıyız. "Nerede Önderlikten kopuyoruz, nerede

zayıf kalıyoruz ve nerede hata ya-pıyoruz? Başaran Önderlik gerçeği karşısındaki duruşumuz, duygu, düşünce, zihniyet, davranış bakımından ne tür kopuşlar yaşıyoruz ve bunlar nereden kaynaklanıyor? Bunları nasıl gidereceğiz? Önderlik gerçeğine bir bütün olarak nasıl ulaşacağız, anlayacağız, özümseyeceğiz? Apocu tarzı, üslubu, tempoyu nasıl edineceğiz, devrimci militan haline nasıl geleceğiz?" sorularına cevap bulmamız çok önemli.

Yine 50 yıllık büyük mücadelenin, Önder Apo öncülüğündeki büyük özgürlük yürüyüşünün pratik derslerini doğru çıkartmalıyız. Mücadele tarihimizi bütünlüklü olarak değerlendirmeliyiz. Parti ve halk mücadelemizi, gerilla savaşımızı, Kürdistan gençliğinin mücadeleye katılım durumunu, özgür kadın mücadelemizin örgütlemesi, eylemi ve öncülüğüyle başlangıcını ve geldiği noktayı tüm ayrıntılarıyla irdeleyip anlamalıyız. Savunmalar temelinde yürüttüğümüz mücadeleyi bir de Önder Apo öncülüğünde yürütülen yarım asırlık bu kahramanca mücadelenin pratik derslerini edinecek, daha çok somutlaştırıp, anlaşılır kılmalıyız. Bunlar oldukça önemlidir. Bunlar dışında hiçbir kaygıya, tereddüde düşmeden, Kürdistan parçalarını da dikkate alarak, her alandaki faaliyetleri tüm ayrıntılarıyla Önderlik ve parti çizgimiz temelinde analiz etmeli ve değerlendirmeliyiz. Parti pratiğimizin güncel olarak her alandaki somutluğunu Önderlik çizgisi karşısında derin analize tabi tutmalıyız.

Yani ne doğru ne yanlış? Ne eksik ne yeterli? Neler yapmamız gerekiyordu da yapmadık, neden yapmadık? Neleri yaptık, yaptıklarımız ne kadar çizgiye uygun oldu, bizi hangi düzeyde başarıya götürdü, ne kadar hata ve eksiklik içeriyordu, bu hata ve eksiklikler nereden kaynaklandı? Bunları da bütün ayrıntılarıyla açıklıkla tartışmalıyız. Hiçbir kaygıya, endişeye düşmeden, dar yaklaşmamalıyız. Tabi somut gerçekliği esas alma temelinde genel pratiği çözümleme, parti ve mücadele düzeyimizin güncel durumunu bütün ayrıntılarıyla bilince çıkartmalıyız. Bunların sonucunda olabilecek en ileri düzeyde bir eleştiri-özeleştiri sorgulaması içindeyiz. Kaygısız bir biçimde bütün hata ve eksiklikleri eleştiri-özeleştiri olarak ortaya koyuyoruz. Düzeltme ve karşılaşma bu temelde gelişecektir.

Çok derinlikli bir eleştiri ve özeleştiriyle kendimizi düzeltebiliriz

Değerli Yoldaşlar!

Tüm bunları tartışıp eleştiri ve özeleştiri yapıp hata ve eksiklikler üzerinden çok daha yoğun ve derin durarak, eleştiri-özeleştiri daha derin ve keskin yaparak, hataları daha somut ve ileri düzeyde ortaya koyarak ancak düzeltme yapabiliriz.

Önder Apo, 26 Haziran 2014'teki talimatında, "Makas açılıyor" demişti. Makasın açılmasının ötesinde Önderlik çizgisiyle bizim pratik duruşumuz arasındaki mesafe dik açı noktasına ulaşmış, farklı yönlerde giden bir konum kazanmıştır. En azından stratejik açıdan duruşumuz kesinlikle böyledir. İdeolojik-örgütsel-politik çizgi bakımından da zayıflıklar, kendine görelikler, darlıklar ve yüzeysellik var. Yeni paradigmayı anlama, özümseme ve onun gerektirdiği örgütsel ve eylem pratiğini Apocu tarzı, tempoyu ve üslubu harekete geçirmede de çok ciddi zayıflıklarımız, geriliklerimiz var. Dolayısıyla hem stratejik hem de ideolojik-örgütsel çizgi bakımından sorunlu durumdayız. Düzeltme ancak çubuğu tersine bükerek olabilir. Yani bir çubuğu eğriyse düzeltmek için en az eğri olduğu kadar karşı tarafa eğerseniz belki ortada bir doğrultu kazanabilir, büyük bir duruş sahibi olabiliriz.

O bakımdan eleştiri ve özeleştiri daha fazla derinleşmeye çalışmalıyız. Çünkü kendimizi eğitime kaynağımız kesinlikle budur. Önderlik çizgisini doğru anlayan ve başarılı uygulayan haline gelebilmek için Önderlik çizgisi karşısındaki durumumuzu sorgulamadan başka bir güç, değer bizi düzeltemez, düzeltecek başka bir yöntem de yoktur. Ancak derinlikli bir eleştiri ve özeleştiriyle kendimizi düzeltebiliriz, Apocu çizginin gereklerine uygun hale getirebiliriz. Eleştiri ve özeleştiriye daha derin, keskin, radikal yaklaşımımız hem pratik faaliyetleri hem de bireysel durumumuzu değerlendiren çubuğu tersine bükmemiz zorunludur. Durumun vahametine ulaşarak, olayları doğru yorumlayarak böyle bir düzeltme yapmak zorunlu hale geldi. Bu, hiç de yanlış, hatalı olmadı. Dolayısıyla ne yapıldığını doğru anlamak lazım. Eleştiri ve özeleştiri çizgisini her zaman dikkate alarak kalıcı hale getirmek gerekli.

Zihniyet ve vicdan devrimini sürekli gerçekleştirmek gerekir

Zihniyet devrimini, yaşam tarzı devrimini ve hakikat devrimini kendi kişiliğimizde kişilik devrimi olarak sürekli en küçük bir boşluk bırakmadan gerçekleştirmemiz gerekir. Aksi durumda pratik hatalar ortaya çıkar. Hatalar da tesadüfen olmuyor. Aslında çizgiden kopuş var, çizgi dışlıklar var. Bu kopuş, çizgi dışılık sadece pratik uygulama zayıflığı biçiminde değil. Anlayış, zihniyet, duygu ve amaç olarak kopukluklar var. Pratik hatalar da bunların sonucu olarak ortaya çıkıyor. Bu tesadüf değil, tekil olay değil. Yanlış anlayışların ve ruh hallerinin, zihniyetin pratik sonuçları olarak gerçekleşiyor. O halde pratikteki bu hataları, eksiklikleri, zayıflıkları gidermek için ne yapmak lazım? Zihniyet devrimini, vicdan devrimini sürekli kılmak, geliştirmek, derinleştirmek lazım. Önder Apo'nun "Zihniyet ve yaşam tarzı devrimi" olarak ifade ettiği hakikat devrimini sürekli kılmak lazım. Kendi kişiliğimizde kişilik devrimini, örgütlü ve eylemsel kılınmış bir hakikat biçiminde sürekli hale getirmek lazım. Bu konuda durma, duraksama olmamalı. Bunlar temelinde eleştiri ve özeleştiriye süreklileştirerek, kendimizi eğitmeli, hata ve eksikliklerimizi güçlü bir biçimde bilince çıkartmalıyız.

"Pratikleşirken ne gerekli ne söylemek lazım" diye düşünülüp tartışılıyor. "Her şey söylendi, fazla bir şey kalmadı" diyen arkadaşlar var. Yani "Her şey tartışıldı" deniliyor. O zaman bu durum bizi, "Her şeyi tartıştık, sonuca götürdük, amacımıza ulaştık" gibi bir yanılgıya düşürebilir. Kesinlikle öyle değil. Evet, partide çok şey tartışıldı, bunların hepsi yeni başlangıçlar yapmak içindir. Tartışmak, pratiğe hazırlanmak için bu gerekli. Ne yapacağımızı ve nasıl yapacağımızı anlamayı, kendimizi aydınlatmayı ifade ediyor bu. Ama kesinlikle pratikleşmeyi ifade etmiyor. Dolayısıyla bir sonuç değil, bir başlangıç olarak ele almak lazım, yeni bir başlangıç olarak görmek gerekli. Sonuca ulaştığımızı kesinlikle sanmamalıyız. Tam tersine yeni başlıyoruz.

Nasıl başlıyoruz? Önderlik ve parti gerçeğini, mücadelenin ideolojik-politik çizgisini, stratejisini, taktiklerini ve tarzını daha doğru anlamış, daha derin kavramış olarak bu yeni başlangıcı yapıyoruz. Aydınlanmışız, netleşmişiz, kararlaştırmışız, bunlar temelinde pratiğe başlıyoruz. Ama bunlar bir sonuç değil, bir başlangıç. Sonuç kesinlikle bu başlangıcı sürdürmek, pratikleştirmekle ve pratik çalışmayla olacaktır. Apocu tarz, tempo ve üslupla 24 saat pratik yaparak, 24 saat partililik, 24 saat gerillacılık yaparak başlıyoruz. Bu 24 saat partililiği, gerillacılığı Önderlik ve şehitler çizgisinde yapacağız. Şimdi pratikleşeceğiz, her şeyi pratikle kazanacağız. Pratikteki çabamız, emeğimiz, gücümüz, yaratıcılığımız, doğru anlama, kararlaştırma ve planlama yeteneğimiz bizi başaran devrimci ha-

line getirecek. O bakımdan burada da yanılgıya düşmemek lazım. Tartışmayla ulaşılan düşünceyi bir sonuç değil de bir başlangıcın önünü aydınlatma olarak görmek gerekli. Bu aydınlanma temelinde yoğun bir pratiğe yürümek lazım. Pratiğin gerektirdiği fedakarlığı, cesareti, çabayı, militanlığı, girişkenliği gösterebilmemiz gerekiyor. Fedai militanlığın bütün özelliklerini eksiksiz olarak hayata geçirmemiz gerekli.

Sadece tartışmayla sınırlı kalmak, ötesine geçememek, onu bir başlangıç olarak ele alamamak, pratiğe yönelme olduğunda bunu unutmak ve sürekli eğitim yapmak gibi yanılgılı tutumlar bizi pratikte başarısız kılıyor. Kesinlikle çok yönlü, güçlü, bütünlüklü bir devrimci pratiğe yönelme bilinci, iradesi, gücü kazanmalıyız.

Kazanımcı üslup çok çok önemli

Değerli Yoldaşlar!

Pratiğe yönelirken farklılıklar var. Önderlik, pratiğe yöneldi mi devrimciliği tarz, üslup ve tempo olarak değerlendiriyordu. Önderlik tarzının anlaşılması, üslubunun özümsemesi ve temposunun esas alınması, olay ve olgulara Önderliğin yaratıcı tarzıyla, kazanımcı üslubu ve yüksek maraton koşusu biçimindeki temposuyla yaklaşılması, pratiğe böyle katılımı zorunlu kılıyor. Ancak böyle olursa pratikte başarabiliriz. Yani tartışmaların sonuçlarına uygun olarak hareket etmiş oluruz. Verdiğimiz sözün gereklerini pratikte yerine getirebiliriz. Başka türlü olmaz. Pratiğe yönelirken tarz, üslup ve tempo üzerinde daha çok duracağız. Bir Önderlik temposuna bakalım, 50 yıllık mücadele pratiğini göz önüne getirelim, Önderliğin yürüyüşüne, çeşitli dönemlerde attığı adımlara bakalım bir de kendi pratiğimize bakalım.

1994'te Önderlik eğitimde bahçeye getirdiği örnekleri göstererek, "Gördünüz değil mi o bahçedekileri. İşte sizin yürüyüşünüz onlarınkine benziyor. Yani düşe kalka yürüyorsunuz" dedi. Önderlik ders için örnekleri getirtmiş, bu şekilde durumumuzu çeşitli hayvanların yaşam ve hareket tarzlarını örnek göstererek anlatmıştı. İşte tempo, tarz deyince Önderlik bu şekilde çok

somut şeyleri belirtiyordu. Sadece laf olsun, söz olsun diye söylemiyordu.

Tabi tarz ve kazanımcı üslup çok çok önemli. Olumsuzlukları yenmek için üslubumuzun nasıl olması gerekiyor? Bu soruyu soracağız, ona göre yaklaşacağız. Düşmanın atomlarına kadar örgütlülüğünü parçalamış olduğu toplumsal ortamda, yani kendine ihanet ettirilmemiş bir kişinin bile bulunmadığı bir ortamda insanlara bilinci, örgütü nasıl aşılayacaksınız? Önderlik, "Bir tavuk için komşusunu gözünü kırpmadan vuran, ama vatan ve özgürlük için en ufak bir iş yapmada kılını bile kırıpdatmayan bir insan duruşuyla biz yola çıktık" dedi. Böyle bir insanı nasıl eğiteceksiniz, ikna edeceksiniz, örgütleyeceksiniz, nasıl özgürlük için mücadeleye eder ve fedai militan olur hale getireceksiniz? İşte Apocu devrimcilik bunları yapandır. Biz de böyle olmak durumundayız. "Önderlik ve parti böyle yapmış güç ortaya çıkmış, kurtulmuşuz, istediğimiz gibi davranırız" diyemeyiz. Başaran bir devrimci olacaksak Önderlik tarzını, üslubunu özümseyeceğiz ve başarıyla hayata geçireceğiz. Biz de o üslubu esas alacağız. Olumsuzluklar ortamında olumluluğu geliştirecek, yüzde bir bile olsa olumlu olanı tutarak doğruya çekeceğiz. Bu Apocu tarzın, üslubun temel ilkesidir. Bunun gereklerini yerine getirmek için mücadele edeceğiz.

Pratikleşmede Apocu üslup ve yaratıcı tarz üzerinde duracağız. Girişkenlik, devrimci ruh, duygu ve atılımlardan bahsediyoruz; 15 Ağustos, 1 Haziran, Parti ve Önderliksel Çıkış Atılımı diyoruz. Bunlar en zor, en karanlık ortamlarda gerçekleşti ve Önderlik tarzının temel özelliklerini bize gösteriyor. Başka türlü normal düzenini yaşar hale gelmiş insan duruşuyla mücadele etmek, devrimi ve devrimciliği geliştirmek mümkün değil. Onun için okuduğumuzda Önderliği doğru anlamalıyız. Başka şeyler okumayın demiyoruz ama onları okurken Önderlik çizgisini hiçbir zaman göz ardı etmemeliyiz, öyle etkilenme olmamalı diyoruz. Önderliği Önderlikten öğrenmeliyiz. Başkalarına bakarak Önderliği anlamaya çalışmamalıyız. Başkalarına bakmak başkalarından etkilenmeyi getiriyor, bizi yanılgıya götürüyor,

Önderlik gerçeğini yanlış anlamamıza yol açıyor. Dolayısıyla Önderliği Önderlikten öğrenmeliyiz. Hem bilgi hem bilinç hem kişilik olarak, tarz, üslup ve tempo olarak Önderlik pratiğine bakarak, Önderlik değerlendirmelerini okuyarak, inceleyerek, irdelerek Önderliği öğrenmek kesinlikle doğru ve gerekli olanıdır. O bakımdan bizde tarzda ne kadar tekrar olduğu, yaratıcılıktan uzak kalındığı, dogmatizmin, tutuculuğun ve kalıplılığın yaşandığını görmeliyiz. Partiden aldıklarımızı unutmayacağız. Ama onun pratiğin başarısı olduğunu da sanmayacağız. Pratiğin dilinin farklı olduğunu görmezden gelmeyeceğiz. Dolayısıyla pratik tarz, üslup ve tempo konusunda da yoğunlaşacağız, Önderlik gerçeğine ulaşmaya çalışacağız. Kendimizi mutlaka bu temelde eğiteceğiz ki pratikte doğru değerlendirebilm. Doğru bir eğitim temelinde pratiğe yönelelim ve başaralım.

Önder Apo, "Ben bir yere giderken, birinci gün ne var ne yok diye bakardım, ikinci gün burada ne yapılabilir diye sorar, oturur kendime bir planlama çıkarırım, üçüncü gün plan temelinde pratiğe yürürüm. Gerisi başarıdır" dedi. Pratiğe böyle gitmek lazım. Öyle her şeyi kendinden başlatmak üzere gitmemek gerek. Her alanda örgütümüz, mücadelemiz ve kahramanca yürüyen bir direnişimiz var. Bu gerçekleri göreceğiz, onları da dikkate alacağız. Ama çoğu zaman bir yerden bir yere gidildi mi haftalar ve aylar geçiyor hala anlamaya çalışıyoruz. "Anladık" dediğimiz yerde bir bakıyorduk ki değiştirmek, düzeltmek için öngördüklerimizi unutmuşuz, oradaki duruma uyum sağlar hale gelmişiz. Önderlik tarzını doğru anlayamamak, özümseyememek, ona uygun pratik yürütememek, bu kadar emeğin, çabanın sonuçlarını heba ediyor, boşa çıkartıyor. Kesinlikle bu durumlara da düşmemek gerekir. Bütün arkadaşların bu konularda çok daha duyarlı, dikkatli olması, yoğunlaşmayı kesintiye uğratmaması, sürekli pratiğe yürürken, pratik tarz, üslup ve tempo üzerinde yoğunlaşması, aldıkları eğitimi sürekli kendileri için esas almaları pratikte başarılı olmaları için şarttır, gereklidir. Böyle yapılsa kesinlikle doğru yürünür ve başarılı olunur.

Savaş Ortadoğu'nun ötesine taşı

Değerli Yoldaşlar!

Şimdi dünyanın da Türkiye'nin ve AKP-MHP faşizminin de durumu ortada. NATO toplantıları oldu, Ukrayna savaşı sürüyor. Ukrayna savaşı etrafında bir kutuplaştırma yaratmaya çalıştılar. ABD buna dayanarak NATO üzerindeki etkinliğini geliştirmek istedi. Avrupa'da, NATO'ya yeni üyeler katmaya çalıştılar. Bir yerde Avrupa'yı, Rusya ile karşı karşıya getirdi, dolayısıyla kendisine daha çok ihtiyaç kıldı. Bunun karşısında Rusya'nın da faaliyetleri var. Özellikle Asya'daki müttefiklerine dayanarak; İran, Çin ve diğer birçok güçle var olan ilişkilerini daha fazla geliştiriyor. Şangay Beşlisi toplantı yaptı. Şangay Beşlisi etrafında bu kez resmi ve misafir üyeler de izleyiciler biçiminde yeni bir ittifak oluşturmuşlar. Besbelli ki bu süreçte ABD ve NATO yönetimleri karşısında bunu daha da geliştirmeye çalışacaklar.

Tüm bunlar neyi ifade ediyor? En genel biçimde 5 bin yıllık iktidar-devlet ve onun 500 yıllık kapitalist modernist sistemin kendi içinde ne kadar çok çelişkili ve çatışmalı olduğunu; Önder Apo'nun "Üçüncü Dünya Savaşı" diye tanımladığı sürecin ne kadar derinleştiğini gösteriyor. Sovyetler Birliği'nin çözülüşü ardından gelişen sürecin, Üçüncü Dünya Savaşı'nın en çelişkili, çatışmalı dönemine giriyoruz. Şimdiye kadar çelişkiler daha çok Ortadoğu'da yoğunlaşmıştı. Bu alanda ideolojik, ekonomik, politik mücadele daha öndeydi. Askeri çatışmalar çok düşük seviyeydi. Şimdi Ukrayna savaşını gördük, savaş Ortadoğu'nun ötesine taşı, hem de çok yoğun bir biçimde. İdeolojik, ekonomik, siyasi çatışma ve mücadele ileri düzey kazandığı gibi, askeri boyut da yükseldi. Hatta taraflar nükleer saldırıdan söz etti. İnsanlık Ukrayna Savaşı üzerinden bir kere daha nükleer savaş tehlikesiyle tehdit edildi. Yaşanan durum çelişki ve çatışmaların giderek arttığı bir dünya gerçeği ile karşı karşıyayız.

Diğer yandan baş düşman olarak mücadele ettiğimiz TC Devleti ve AKP-MHP faşizmi tarihinin en karmaşık dönemini yaşıyor. Karanlık dönem de denebilir. Tabi karanlığın koyulaşması aydınlığın da şafağı oluyor. Aydınlık öğeleri de içinde taşıyor. Fakat içine girilen süreç, dolayısıyla içinde bulunduğumuz yıl, Türkiye siyasetinin en çelişkili ve çatışmalı yılı konumunda. Şimdiden bu başlamış durumda, gittikçe derinleşiyor, keskinleşiyor. Bu daha ileri bir noktaya da gidecek. Türkiye'de her şey olabilir. Yani isyan ve devrim olabilir; diktatörlükler gelebilir, sivil ve askeri darbeler yaşanabilir. Her şeye açık bir durum var. Devlet ve iktidar yapısı bu düzeyde derin iç çelişki ve çatışma yaşıyor. Bunun toplum üzerinde oluşturduğu çok büyük bir baskı, yük, zulüm ve katliamlar var. Faşist terör, tutuklama, baskı, işkence, Kürdistan üzerindeki soykırım, Kürdistan'ın diğer parçalarına dönük

işgalci saldırılar hat safhada. Mevcut iktidar ömrünü, çığından çıkmış ahlak ve hukuk kurallarını aşmış bir saldırı ve savaşa uzatıyor, kendini böyle ayakta tutuyor. İnsanlar yaşayamaz durumdadır. Açlıktan ölümler gerçekleşebilir. Yağma ve talanlar ortaya çıkabilir. Mevcut yönetim çevresi dışında herkes bu gerçeği kabul ediyor. Çok yoğun bir ekonomik kriz, yokluk ve yoksulluk var. Çünkü; her şey Kürdistan üzerinde yürütülen savaşa yatırılıyor. Türkiye toplumu üzerinde uygulanan faşist baskı ve zulme yatırılıyor.

AKP-MHP faşist iktidarının kredisi tükendi

AKP-MHP faşizmi artık kendisini iktidarda tutamıyor, göküş sürecinde. Tayyip Erdoğan ortalıkta fır dönüyor, oradan oraya koşuyor. Balkanlara gidiyor, arkasından Şangay Beşlisi toplantısına da katıldı. Bir NATO'ya koşuyor bir Rusya'ya; Çin'e, İran'a koşuyor. Bu savaş için güç ve destek bulabilmek, kendisini ayakta tutabilmek için Türkiye'nin bütün imkanlarını pazara çıkarmış, satıyor. Artık her tarafta kredileri bitiyor. Türkiye'nin geleceği de satılmış durumda. Gazeteler, "Sadece bugün değil geleceğimiz de karanlık" diye yazıyor. Çünkü her şey satılmış. Mevcut savaşın başka türlü yürütülmesi mümkün değil. Buna rağmen gittikçe desteği, kitle tabanı daraldı. Geçmiş artık çeteler ifşa ediyor. Özel savaş nerelerde ne tür pislikler yapmamış ki. Bütün kirli çamaşırları ortaya dökülüyor.

Tayyip Erdoğan ile Devlet Bahçeli ikilisinin kişisel ömürlerini uzatmaya dayalı bir yönetim, iktidar gerçeği var. Tabii bu kadar kişiselleştirmek doğru olmayabilir veya sistemi tam ifade etmeyebilir, ama kişilerin de sistem içindeki rolünü hafife almak gerekir. Mevcut durum böyle. MHP çizgisi tümüyle TC'ye hakim oldu. 12 Eylül'ün yaratmak istediği İkinci Cumhuriyet'i MHP ile ittifak yaptıktan sonra AKP yönetimi oluşturdu, oluşturmaya çalışıyor. Tarih anlayışıyla, toplum eğitimiyle, ideolojik durumuyla tamamen MHP'nin Turancı, Kızıl Elmacı Türklüğünü uygulamaktadır. O faşist ve ırkçı zihniyeti bütün Türkiye'de egemen kılmış durumda. Bunun karşıtları da çoktur. Kemalist çizgi ortadan kalkmış durumda. Özümsemeyi esas almaya çalışıyorlar ama aralarında Mustafa Kemal üzerinden büyük bir kavga var. AKP-MHP'nin Mustafa Kemalciliği çok göstermelik. İktidar yarılması TC sistemi içerisinde en ileri düzeyde. Başa baş bir yarılma var. Kemalist çizgi ile Enverci çizginin temsil ettikleri iktidar blokları arasında tam bir yarılma var. AKP-MHP, daha çok İttihat ve Terakki'nin Türk-İslam sentezci çizgisini her şeye hakim kılmak istiyor.

Diğer taraftan CHP etrafında toplanan altılı ittifak alternatif olmaya çalışıyor. AKP-MHP'den zarar gören, onlarla bir kazanç sağlayamayacağını değerlendiren birçok bölgesel ve dış çevre, CHP ve etrafındaki bu altılı masa muhalefeti geliştirmeye, güçlendir-

meye, iktidara taşımaya çalışıyor. Tabii bu durum iktidar güçleri arasındaki çatışmayı yoğunlaştırıyor. Birçok çıkar çevresi, her ne kadar "derin devlet" denen güç bunları uyumlu kılmaya, bir dengede tutmaya çalışsa da, bu iktidar bloklarının etrafında toplanıyor. Çelişkiler derin safhada, çatışmaya dönüşüyor, daha da dönüşecek ve derinleşecektir. Toplum bu konuda öncüsüz, örgütsüz ve zorlanıyor. İki tarafa da dayananlar var.

Toplum faşist baskı-terör altında tam bir çıkmaz yaşıyor

Değerli Yoldaşlar!

Tam da burada üçüncü çizgi olma çok önem taşıyor. İktidar blokları dışında Önder Apo'nun geliştirdiği üçüncü siyasi çizgi olma önemliydi. O da kısmen bir demokrasi bloku biçiminde gelişti. Ama topluma ulaşmada, onları eğitim örgütlemeye zayıflığı var. Halbuki toplum bu faşist baskı-terör altında ve iktidar blokları arasındaki kişisel, gerginleşmiş çelişki ve çatışma ortamında gerçekten tam bir çıkmaz yaşıyor. Yani burada devrimci öncülük her an devrimci patlama yapabilir. Böyle bir ortamda iktidar blokları arasındaki çatışma da keskinleşebilir. O da üçüncü siyasi çizginin, demokrasi hareketinin devrim düzeyinde gelişmesinin önünü açar, ona daha çok fırsat ve imkan verebilir. Bu süreç birçok şeye gebe, Türkiye'de neyin gerçekleşeceği tam belli olmayan karmaşık bir siyasi durum var. Kriz denen durum bu oluyor. Bu durum önümüzdeki süreçte bir çözüme kavuşacak. Bunları görmemiz lazım. Çelişkiler daha da derinleşecek, gerginlik, çatışmalı durum daha da artacak. Bir biçimde bazı çözümler bulmak için yeni girişimler ortaya çıkacak. İşte çelişki ve çatışmanın bu düzeyde yoğun olduğu bir ortamdayız. Bunun baskısı, terörü ve tehlikesi var. Ama devrimci mücadele yürütmek için elverişli durum da var. Devrimci çalışma ve mücadelenin imkân ve fırsatları her zamankinden daha fazla var. Dikkat edersek dünyadaki gelişmeler de, kapitalist modernite sistemi içindeki çelişki ve çatışmaların derinliği, yoğunluğu da böyle bir durum arz ediyor. Buna paralel olarak Türkiye'deki devlet ve iktidar sisteminin yaşadığı iç çelişki ve çatışma durumu da her türlü mücadele yürütmek için imkân ve fırsat veriyor.

Şunu görmemiz gerekir: Kimse "Devrimci çalışma yürütmek, mücadele etmek için koşullar elverişli değil, imkan ve fırsat yok" diyemez. Haddinden fazla, imkan ve fırsat var. Peki, biz bu imkan ve fırsatları ne kadar görüyoruz, ne kadar anlıyoruz? Bunları ne kadar devrimci örgütlenmeye ve eyleme dönüştüreceğiz? Böyle bir örgütlenme ve eyleme dönüştürmenin öncü militanlığını bütün çalışma alanlarında ne kadar geliştirebileceğiz? Sorun budur. Şimdi arkadaşlar şöyle söyleyemez: "Parti bize görev veriyor ama koşullar elverişli değil, imkan ve fırsat yok. Biz ne yapacağız, nasıl çalışacağız?" Kimse bunu di-

yemez. Militanlık yapmak isteyenler için tarihin en büyük imkan ve fırsatı mevcut. Türkiye'de alt üst olucu şeyler gelişebilir. Bu kadar krizli bir durum çok az bir sükutla yönetilir. Cumhuriyet yönetimi yüz yıl önce de böyleydi. Şimdi yüz yıl önceki durum, yüz yıl sonra bir kere daha bir şans olarak ortaya çıkmıştır. Dünyadaki çelişki ve çatışmalı durum da bunu ifade etmektedir.

O halde özgürlük mücadelesi yürütmek, onun örgütünü kurmak, eylemini geliştirmek için imkan ve fırsat o kadar çok ki yeter ki bunu anlamayı ve değerlendirmeyi bilelim. Yeter ki böyle bir mücadeleciliği öngörelim. Eskiden durum değerlendirmesi yaparken imkan ve fırsatların ne kadar uygun olup olmadığının bakardık. Dışımızdaki sistem ne kadar çelişkili ve çatışmalı, dolayısıyla bizim devrimci mücadele yürütmemiz için bu çelişki ve çatışmalar imkan ve fırsat sunuyor mu, sunmuyor mu? "Şu düzeyde sunuyor, o halde bunlara dayanarak devrimci mücadele yürütürüz" diyorduk. Hep sistem içindeki çelişki ve çatışmaların devrimci mücadele için sunduğu imkan ve fırsatları bulmaya, görmeye çalışıyorduk; "Pratikte onları değerlendirelim, onlara dayanarak mücadele edelim" diyorduk.

Fakat şimdi "Acaba çözüm olacak mı, çözüm için imkanlar, fırsatlar ne kadar var? Çözüm süreci nasıl gelişecek?" Böyle olursa, bu en büyük sapma olur. Pratikten de, pratik gerçeklikten de kopma olur. Kimse çözüm bulamaz. Dünya savaşı büyüyor. Mevcut kriz ve kaostan kapitalist sistemin çıkacağına dair hiçbir işaret yok. Geçmişte de Ekim Devrimi yumuşattı. Önder Apo'nun değerlendirmeleri bu konuda çok doğru, haklı, somut ve gerçekleri ifade ediyor. Niye bu görüşleri anlamaktan uzak duruyoruz, bu kadar sakınıyoruz? Sakınmamalıyız. Ekim Devrimi bir dünya devrimi yapsaydı, insanlığı kurtuluşa götürecekti. Yapmadı, yarım yamalak kaldı. Bu neyi getirdi? Yumuşatmayı getirdi, sisteme hizmet etmeyi getirdi.

Şimdi "Kapitalist sistem kendi içinde dönem dönem yumuşatır, çıkışlar bulur, krizini ve kaosunu aşar" demek çok mümkün görülüyor. Günümüzde sistemin kendi içinde çıkış yapıp yapmayacağı belli değil. O halde geriye ne kalıyor? Sistem-

den kurtuluş ve sistemin alternatifinin çıkışı yapması kalıyor. Dünya devriminin, demokratik devrimin ve sosyalist devrimin gerçekleşmesi; kapitalist modernitenin yıkılarak, demokratik modernitenin dünyada inşa sürecinin gelişmesi kalıyor. İnsanlığı kapitalist modernitenin ortaya çıkardığı bu çelişki, çatışma ve çıkmazdan çıkaracak, çıkışı yaptıracak yegane yol olarak demokratik modernite devrimidir. Bu gerçek önemli, demek ki sadece Kürdistan'da değil, dünyada da çıkar yol demokratik modernite devrimidir. Mevcut erkek egemen zihniyet ve siyasete dayanmış iktidar ve devlet sisteminin karşıtının, alternatifinin gelişmesi, hakim olması ancak insanlığı kurtarabilecek yegane yol oluyor. Bunun için demokratik özerklik, farklılıkların kendini özgürce örgütlemesi, iktidar ve devlet sisteminin ortaya çıkardığı toplumsal sorunların bu biçimde çözülmesi; etnik, dini ve milli sorunlar, esas olarak kadın özgürlük sorunu çözümünün bu biçimde gerçekleşmesinin önü açılıyor. Çağ böyle bir çağ haline geliyor. Yüz yıl böyle bir yüz yıl oluyor.

Devrimci Halk Savaşı Stratejisi zamanında görülemedi

Değerli Yoldaşlar!

Gerçekten böyle bir devrimci irade ne kadar var? Böyle bir çağın öncü, devrimci ve motor gücü olmayı ne kadar öğrenebiliyoruz. Böyle bir devrimciliği ne kadar esas alabiliyoruz? Bunun şiddetine, tarzına ne kadar dayanacağız? Tarzını, üslubunu, temposunu ne kadar geliştirebileceğiz? Demokratik Modernite ve Devrimci Halk Savaş Stratejisini nasıl yürüteceğiz? Paradigma değişiminin en çok yanlış anlaşılması burada ortaya çıkıyor. "Paradigma değişimine yanlış yaklaşımlar nelerdir?" diye sorsak, herhalde birinci sıraya "yeni paradigmanın mücadelesiz gerçekleşeceğini sanmak" yanlışlığı diyebiliriz. Böyle bir anlayış oluştu. Paradigma değişimi sanki mücadeleden vazgeçme, mücadelesiz bir duruma gelme, mücadelesiz sonuç arama, mücadeleden kopma gibi bir durum çıkardı ortaya. Devrimci Halk Savaşı Stratejisi zamanında görülemedi ve bu pozisyona girilemedi. Önderlik değerlendirmelerine rağmen anlaşılıp ona göre

bir planlama, örgütlenme ve eylem geliştirilemediyse bunun örgütlenme ve mücadeleye yaklaşımla bağı var. Öyle kendiliğinden olmadı. Yanılgılardan, yanlış anlayıştan oldu.

Demokratik Modernite Paradigması barış ve mücadelesizlik paradigması değildir. Tam tersine ulus-devlet paradigmasının mevcut devleti yıkıp bir devlet kurarak kısa sürede sonuca gitme, mücadeleyi bitirme anlayışına karşı Demokratik Modernite Paradigması devletle demokrasinin, iktidarla halkın uzun süre mücadelesini öngören bir paradigmadır. Mücadeleyi hafifletmedi, daraltmadı, daha çok genelleştirdi, kitleselleştirdi ve uzun süreli kıldı. Devletle demokrasiyi uzun süre bir arada mücadele halinde yaşayacak olgular olarak değerlendirdi, tanımladı. Önder Apo, devlet karşısında demokrasinin böyle ele alınıp geliştirilmesi gerektiğini ifade etti. Biz ise bunları görmezden geliyoruz. Anlamazlık burada ortaya çıkıyor. Anlaşılmaz bir durum değil, Önderlik anlatmamış değil. Ama mücadelenin uzun solukluluğuna katlanamıyoruz, nefesimiz dar, uzun soluklu değiliz. Önder Apo buna "Bir atımlık barut" diyordu. Bu gerçeğimiz burada çok daha net ortaya çıkıyor. Bir atımlık barut oluyoruz. Yani onlarca, yüzlerce yıl işleyecek makineli tüfek olamıyoruz. Oysa böyle bir makineli tüfek olabilmeliyiz. Kesinlikle bir atımlık barut olmamak lazım. Burada sorunlarımız, hatalarımız, eksikliklerimiz var. Paradigmaya dönük en yanlış yaklaşım böyle ortaya çıktı.

Şimdiki süreci anlamada yanılgılar böyle ortaya çıkıyor. Mücadele imkan ve fırsatlarını araştırmak yerine, çözüm imkan ve fırsatlarını araştırıyoruz. "Ne zaman çözüm gelecek, statü kazanacağız ve duracağız" diyoruz. Soykırımın yarattığı ruh hali ve zihniyeti böyle şekilleniyor. Bu durum ne yaşadığımızı ortaya koyuyor. İster buna orta sınıf etkisi diyelim, ister erkek egemen zihniyetin etkisi, istersek barışçıl yanılgıların bir sonucu diyelim; ne dersek diyelim, bu bir gerçek ve var. Bu bakımdan yanlışlarımızdan, yanılgılarımızdan kurtulmalıyız.

Dikkat edelim 1970-80-90 ve 2000'li yılları değerlendirelim, darbe dönemlerine, komplo dönemine bakalım. Göreceğiz ki şimdi sistem iç çelişki ve çatışmaları, yine düşman cephesinin çelişkili ve çatışmalı du-

rumu önceki süreçlerden katbekat fazladır. Önder Apo, imkan ve fırsatların sınırlı, az ve zayıf olduğu ortamlarda çok etkili devrimci çıkışlar yaptı. Önder Apo, buna "İğne ucuyla kuyu kazma tarzı" diyor; bu, yüzde bir olumluluk varsa oradan tutarak, olumluyu hakim kılmak tarzıdır. İşte küçük imkan ve fırsatları değerlendirerek, büyük devrimci çıkışlar gerçekleştirme imkanı verdi; devrimsel çıkış gerçekleşti, parti kuruldu, 15 Ağustos Atılımı oldu, Gerilla Devrimi, Ulusal Diriliş Devrimi ve Kadın Özgürlük Devrimi gerçekleşti. Bunlar "Koşullar elverişli hale gelsin, imkanlar fazla olsun, rahat ortamlara kavuşalım da o zaman yapalım" yaklaşımıyla gerçekleşmedi. Tam tersine imkan ve fir-

sonucunda yıkıldı. Eğer Gorbaçovculuğu bir çizgi olarak aşamazsak, o zaman Sovyetler Birliği'nin yaşadığından çok daha ağır, tehlikeli durumları kesinlikle yaşayabiliriz. O halde gerçekleri iyi görelim, yaşanmışlardan doğru ders çıkartmayı bilelim. Tabii Gorbaçovcu olmayacağız, ama Sovyetler Birliği'nin ondan önceki yöneticileri gibi de olmayacağız. Mücadeleci olacağız, sürekli bir mücadeleyi, devrimi, devrimciliği öngöreceğiz. Ama bunu iktidar ve devlet paradigması dışında, kadın özgürlüğü, ekolojik demokratik toplum paradigmasıyla yapacağız. Doğru teoriyle, ideolojik-politik çizgiyle yapacağız. O zaman ne Gorbaçov öncesi yöneticilerin ortaya çıkardığı

tam olursa çöküşler olmaz. Diğer yandan Sovyetler Birliği çöktü ama onu çöküşe götüren siyasi ve askeri yapılanmalar varlık göstermeye çalışıyor. Son NATO çabaları aslında onu ayakta tutma çabasıdır. Sovyetler Birliği'ni çökerten etkenleri zayıflatma, o etkenlerin madalyonun diğer yüzü olan sistemi de TC'den başlamak üzere çökertmesini engelleme çabalarıdır. Böyle anlamamız gerekiyor. Yani TC de çöker, hem de hiçbir güç engelleyemez. Çöküş emareleri, etkenleri çok fazla. İsteddiği kadar Türkiye'nin imkanlarını seferber etsin, istediği kadar toplumu faşist zihniyetle, siyasi, ırkçı, faşist, Kürt düşmanı zihniyetle ve siyasetle, kadın ve halk düşmanı zihniyet ve siyasetle doldurmuş olsun, istediği

"Ateşkes olur" dedi. Ama her an bir çatışmaya yol açabileceği için ilişki ile çatışmanın iç içe olduğu bir sistem öngördü, dolayısıyla da her zaman öz savunma konumunda olmayı, her zaman mücadele halinde olmayı, kendi varlığını korumayı ve karşısını daraltıp zayıflatmayı şart koştu. Buna "Devrimci mücadele" dedi. Devrimi bu temelde verilen mücadele ve onun sağladığı gelişmeler olarak değerlendirdi. Bir devlet yıkıp başka bir devlet kurma biçimindeki devrim anlayışının bir sapma olduğunu ortaya koydu. O halde tarihsel toplum gelişiminin doğru bir değerlendirmesinden çıkan bu sonuçları doğru anlayalım. "Ben de farklı düşünüyorum, şu etkide kaldım, burada kaldım" diyerek kendimizi kandırmaktan, avutmaktan vazgeçelim. Aslında onların hepsi mücadeleden vazgeçme eğilimleridir. Devrimci mücadele etmek, devrimci gelişme sağlamak isteyenler için Önderlik çizgisinden başka devrimci bir çizgi yoktur. Buna zayıf yaklaşan, burun kıvrıran birisi kendisini ne kadar iyi gösterirse göstereceği özgürlükten, devrimden vazgeçer. Burakçılar, "PKK demokratik özerkliğe geldi, biz federasyon istiyoruz, dolayısıyla bizim istemimiz daha ileri bir istem" diyor. Seksen senedir bunların ömrü hep istemekle geçti. Artık bu şekilde seksen sene daha istemeye devam ederler. Ama önemli olan istemek değil, yapmaktır. Bunlar ne yaptı, ne yarattı? Dolayısıyla bunlar boş laflardır.

Türkiye'nin sosyalist hareketlerinde yaşanan sosyal-şoven zihniyet

Türkiye'de "Sosyalist İttifak" diye bir ittifak kurmuşlar. "Mustafa Kemal 30 Ağustos'ta nasıl büyük zaferler kazandı" diye kutlama üzerine kutlama yayınlıyorlar. İçinde Sol Parti, TKP gibi partiler var. Adları "Sosyalist İttifak" ama önderleri Mustafa Kemal. Bunlar nasıl sosyalist? Türkiye'nin sol, sosyalist hareketinde yaşanan o milliyetçi, sosyal-şoven zihniyet ve siyasetin ne olduğunu görmek açısından da iyi bakalım. Önderlik onlara rağmen nasıl çıkış yaptı? Demek ki 1970'lerde yürütülen o büyük ideolojik mücadele, sosyal şovenizmden kopuşun büyük bir anlamı varmış. Nasıl gerçekleşti onlar? Bunları doğru anlamamız gerekiyor. Kendine takmış "sosyalist", "radikal Türkiye" etiketi, bunların hiçbir değeri, anlamı yok. Onların hepsi bir işbirlikçi zihniyet ile siyasetin dışı vurumu, tezahürüdür. Arkasında kesinlikle işbirlikçilik var. CHP'ye dayanarak biraz yaşam imkanı bulma gayretinden başka bir şey değil. Orta sınıfın kendini sistem içinde yaşatma çabalarıdır. Yüzlerine sosyalistlik, Kürtçülük maskesini takarak, kendilerini daha iyi gizleyebiliyorlar, yaptıkları kendilerini gizlemekten başka bir şey değil. O halde bunları iyi tanımamız lazım. Bütün bunlara karşı mücadele, ideolojik mücadeledir. Sömürgeci-soy-kırımcı zihniyet ve siyasete karşı yürütülen devrimci direniş müca-

delesinin temel bir parçası, birbirinden kesinlikle ayrılmıyor. Bunları yapabilmemiz gerekiyor.

Değerli Yoldaşlar!

Sonuç olarak içinde bulunduğumuz koşullar açık, imkanlar ve fırsatlar ortadadır. Hiç kimse karşımadaki sistemin her zamankinden güçlü olduğunu söyleyemez, tam tersine daha zayıftır. Hiç kimse şimdi devrimci mücadele için imkan ve fırsatın geçmişten az olduğunu söyleyemez, tersine geçmişten kat kat fazladır. Geçmişte daha azdı. O halde gerisi doğru anlayıp iddialı ve iradeli bir pratiktir, doğru devrimci duruştur. Mücadeleye kendini doğru bir biçimde verme, onu devrimci amaçlar doğrultusunda doğru planlama, programlama, tarz, üslup ve tempo bakımından kendisini sürekli yenileyerek koşulların gereğine göre yeniden yapılandırarak, mücadele etmeyi bilme ve sürekli mücadele etmedir. En zor ortamlarda gelişme yaratan temel güç bu olacaktır. En ağır düşman saldırılarını kırdırtacak tutum bu olacaktır. Sürekli gelişme sağlayan bulunduğumuz her yerde başarılı devrimci çalışma yapıp mücadele yürütmemizi sağlayacak kesinlikle bu olacaktır. Bunları yoldaşlar iyi bilmeliler, iyi anlamalılar. İçimize tasfiyecilerin etkileri olarak bazı yanlışlıklar sokuldu. Bizim yanlışlarımızın etkisi oldu. Geçtiğimiz süreçte "Daha çok taktik yapalım, siyasetin önünü açalım" diye çalışırken, o taktik çabaları sanki stratejik bir yaklaşım gibisi, doğru bir duruşmuş gibi anlama yanlışları bunlara yol açtı. Bu yanlışlarımızı aşarsak, Önderlik çizgisini, demokratik modernite çizgisini doğru anlar, onları başarılı uygulamanın tarzını, üslubunu, temposunu geliştirecek, o zaman bulunduğumuz her yerde doğru ve başarılı çalışma yaparız, her zaman gelişme sağlarız. Zorluklar ne olursa olsun yeneriz, engeller ne olursa olsun aşarız. Sıfırdan başlayarak büyük gelişmeler yaratabiliriz. En büyük örgütleri, eylemleri, devrim-mücadele ordularını, devrimci mücadeleleri gerilla tarzıyla ortaya çıkarıp pratiğe geçirebiliriz. Yeter ki bu gerçekleri böyle anlayalım ve buna göre pratikleşelim. Pratiğe yürüyüş bir de bu temeldedir.

O halde bu durumlardan gereken dersleri çıkartarak, pratiğe doğru anlayış ve yaratıcı tarzla yaklaşmayı, başarmayı mutlaka esas almalıyız. Bunun yapılacağına, her yoldaşın böyle bir yaklaşımla güçlü, başarılı örgüt ve eylemi geliştireceğine inanıyor, bu inançla tüm yoldaşlara önümüzdeki mücadele süreçlerinde üstün başarılar diliyoruz!

Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

Yaşasın Devrimci Halk Savaşımız!

Biji Rêber Apo!

PKK YÜRÜTME KOMİTESİ

satların az olduğu, zorlukların fazla olduğu ortamlarda imkan ve fırsatları doğru ve güçlü değerlendiren, zorlukları yenen, engelleri aşan bir anlayışla, tarzla bütün bu çıkışlar gerçekleştirildi. Şimdi bunların en ileri durumu yaşanıyor.

İktidar ve devlet sistemi çatırıyor, çöküşler yaşıyor

Sistem gerçekten de kendi içinde çökme noktasında. Devlet sistemi de kendini sürdüremiyor. Nereye gidecek, ne tür çatışmalara yol açacak, insanlığı nereye taşıyacak belli değil. Böyle bir durumun ortaya çıkacağını daha Gorbaçov ile ABD yönetimi arasında görüşmeler başladığında Önderlik değerlendirdi. Gorbaçov'u, "Sen insanlığı bu yaklaşımlarınla nereye itiyorsun, biliyor musun?" diye sert bir biçimde eleştirdi.

Gorbaçovculuk neydi? Mücadeleden vazgeçmeydi. Bizim bu çözümleri adı altında mücadeleden vazgeçme yaklaşımlarımız Gorbaçovculuğa benziyor. Paradigması devletçiydi, uygulaması hatalıydı, politikaları yanlıştı. Ama Sovyetler Birliği bir olguydu, ABD ve ABD öncülüğündeki Avrupa'ya karşı direniyordu. Hitler'i yendi. İngiltere ve Fransa'nın ortak saldırısını 1921-22'de yendi. Yani büyük bir güç, enerji ortaya çıkardı. Öyle zayıf bir durum değildi.

Peki, nasıl yıkıldı? İşte mücadeleden vazgeçen Gorbaçovculuk

gibi bir tıkanma yaşarız, ne de Gorbaçov'un yaptığı gibi çöküş getiririz. Tersine sürekli gelişme, büyüme yaratırız, sürekli yeni inşalar, yeni mücadelelere dayalı olarak ortaya yeni gelişmeler çıkarırız. Devrimin sürekli derinleşmesini, büyümesini, gelişmesini, yayılmasını, Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin Kürdistan'dan başlayarak, Ortadoğu ve dünyaya yayılarak, demokratik konfederalizm devrimine dönüşmesini, bunun kadın özgürlük devrimi öncülüğünde özgür toplum ve demokratik sistemi ortaya çıkarmasını sağlarız. Esas almamız gereken budur. Doğru ve başarılı pratik böyle bir doğru yaklaşımla ortaya çıkar, kesinlikle başka türlü çıkmaz.

Buradan baktığımızda imkan ve fırsatlar her zamankinden daha çoktur. İktidar ve devlet sistemi çatırıyor, çöküşler yaşıyor. Kriz ve kaosu derinleşerek sürüyor. Onun en pespaye tortusu olan Kürt düşmanı sömürgeci-soykırımcı TC sistemi de zihniyet ve siyaset olarak çöküyor, hem de gümbür gümbür. Sovyetler Birliği'nin nasıl çöktüğünü hiç akıldan çıkarmamalıyız. O çöküşün Kürdistan'da gelişen özgürlük devrimiyle bir bağının olup olmadığını her zaman düşünmeliyiz. Yanılgıları, yanlışları nedeniyle çöktü. En büyük yanılgısı Kürdistan'daki soykırıma onay vermesiydi, Kürdistan'da soykırımcıları desteklemiş olmasıydı. Büyük ideolojik sapmalarını burada yaşadı. Zaten o temelde çöküş yaşandı. Demek ki ideolojik doğrultu

kadar ABD, NATO desteği olsun, bunlar ayakta tutamaz, ayakta kalmasına tek başına yetmez.

Eğer doğru anlaşılır, iyi mücadele edilirse, mücadelede sebat edilirse, mücadelenin sürekliliği esas alınırsa, tabi mücadelede de yaratıcı, yenilikçi olunursa, yaratıcı tarz, üslup, yüksek tempoyla mücadele yürütülürse bu sistem çökertilir. Demek ki çöküş mücadeleye ve onun tarzına kalıyor. Doğru ve sürekli mücadele bu sistemi hem de Sovyetler Birliği'nden çok daha ağır biçimde çökertir. Hiç böyle askeri gücüne, bürokrasisine, saldırganlığına bakıp da yıkılmaz, çökmez sanmamak lazım. Gerisi demek ki bize kalıyor. Mücadeleyi sürekli ve doğru yürütmemize kalıyor. Bu bakımdan "mücadele bitecek" zihniyetini kırmamız lazım. Bu zihniyet nereden kaynaklanıyorsa, o kaynakları kurutmak gerek. Bizim içimizde birileri korkuyor olabilir ya da biz yanlış yaparak bunları var ediyor olabiliriz. Önce bunu kırmalıyız. Hiçbir zaman mücadele sona ermeyecek, bitmeyecek. Biçim değiştirecek, yöntem değiştirecek, tarz değiştirecek, ama özgürlük mücadelesi var olacak. Şu anki durumla her zaman var olacak. Biz mücadele yürüteceğiz, mücadele gücümüz, gelişmeleri mücadeleyle sağlayacağız, özgürlük mücadeleye elde edilecek, demokratik toplum inşası mücadeleye gerçekleşecek. Mücadelesiz, savaşımsız, savunmasız bir inşaat yoktur.

Öyle barış içinde her şey gerçekleşecek diye bir durum yok. Önderlik, bu nedenle barış için ancak

✓ Kişilikleriniz bizi müdahaleyi radikal kalmaya zorluyor. Tabii bunun parçalanmasının yol açacağı sonuçları kestirmek herhalde zor değil.

Biz devrimden vazgeçemeyiz, sizden de vazgeçmek istemiyoruz. Fakat ikisini bu biçimiyle bağdaştırmak, şu anda benim en temel sorunum oldu.

✓ Şüphesiz şimdiye kadar yaptığımız gibi yine sabredeceğiz, çünkü başka yolu yok.

Kendi hesabıma üzülmüyorum. Ben kendimi terbiye etmiş birisiyim. Daha doğrusu inadım, velhasıl tecrübemle bu işi daha da yürütebilirim, fakat siz dayanamıyorsunuz. Dayanamayışınız beraberinde bir sürü sorun doğuruyor.

Buna bir çare bulmak zorundayız.

✓ Sıkça yaptığınız gibi, "Özeleştiri vereyim. Örgütün, Önderliğin hatırı için biraz daha iyi çalışayım" denmesini istemiyorum. Hatta hiç zorlamamak için, bazılarınızın üzerine gelmek de istemiyorum. Örneğin bazı eski arkadaşlarımızın fazla üzerine gitmek, hiç hoşuma gitmiyor. Felek yeterince dövmüş, bende mi döveyim? İşte böyle bir üzüntü içindeyim.

Rêber Apo'nun 3 Ağustos 1998 günü Avrupa kadrolarına yönelik yaptığı telefon konuşması

Parti yapımızın, sistemleşen Önderlik gerçekliği karşısındaki tepki durumu başlı başına ve üzerinde oldukça durulması gereken bir konudur. Halen çözmekte fazlasıyla zorlandığım bir husus, bu tepki kişiliğinin nedenidir.

Doğru, sizi zorladım, bireysel yaşamı elinizden aldım. Ulusal, sınıfsal, hangi düzeyde olursa olsun pek önemli değil, hatta cins niteliği de o kadar önemli değil. Herkesin kendine göre yaşayabileceği bir yaşam imkanı haktır diyelim. Artık burada yüceliği, cüceliği fazla tartışılmıyor. Fakat Önderlik gerçeği baştan itibaren farklıydı, bunu anlamalıydınız. Bireyin kendini inkar ettiği yerde başlayan bir Önderlik gerçeğidir. Yine normal toplumsal alışkanlıkların olmadığı yerde başlatılan bir çıkıştır.

PKK içinde bunu anlamayan veya bundan etkilenmeyen yoktur demiyorum. Çok değerli militanlar, hem de efsanevi, kutsallık derecesine taşmış değerler var. Ama önemli bir kesim birbirine karşı dayanılmaz bir tepki durumunu yaratmış durumda. Bu tepkiyi kaba anlamda söylemiyorum. Size öfkeleniz, kinlisiniz demiyorum; fakat anlamaya, anlamayla birlikte doğru yapmaya yanaşmama veya çok zorlanarak yapar gibi gözükmeme ve sanki salt bir ahlaki vecibeymiş gibi örgüt

çinde durma politikasının dilinde çok geri bir durumdur.

Bırakalım halkı, -ki halkın coşkusundan, bağlılığından hiçbir şikayetimiz yok-sıradan savaşımlar için de öyle. Bunların sorunları eğitimle birlikte aşılır. Bu konuda da ciddi bir şikayetimiz yok. Ama komuta etmesi gereken kadro gücümüze gelince, en az düşman kadar zorlayan bir gerçekle karşı karşıya olduğumuz açık. Bunun tabii niyetle, çabayla fazla bağlantısı yok, sorun buradan kaynaklanmıyor.

Bu işin toplumsal gerekçeleri çürük veya iddiaya yer vermeyen bir gerçeklik de olsa, biz bu işin içine bir politika yapma tarzıyla girdik. Aslında bunlar beklenmeyen gelişmeler de değildi. Yıllara taşırılabilen bu gelişmeler, belki de bir kaç aylığına bile hazır olmadığınız, tahammül etmediğiniz bir gelişme atmosferiydi.

Siz daha ilk günlerde niyette, iradede, düşüncede bunun kapsamına ulaşmayan bir sempati ile katıldınız. Hatta şimdiye kadar da kendinize doğru izah edemediniz. Gelişmeler dağ gibi yükselince, dağ karşısında bir fare gibi kaldınız. Ne kadar koştursanız da, dağın doruğuna tırmanmanız zor. Ama başka çare de yok. Bu, bir zirvedir ve üzerinde seyretnmek gere-

kecek. Aslında gerçek direniş bu noktada gösterilmeliydi. En azından sınırlı bir kadro gücü bizim çok arzuladığımız bu cesareti, bu yiğitliği gösterebilmeliydi.

Sizi büyük bir fedakarlığa çektik

Kendiniz de dile getiriyorsunuz; verdiğiniz yanıt beş para etmez. Bireycilikten, dağıtıcılıktan öteye bir rol oynamayan, -eğer günlük olarak kontrol edilmezse- mevcut güçlenmeyi bile geriletmekten çekinmeyen bir çalışma tarzı. Bırakalım düşmanın bilinçli bozmasını, ortada kendi tarzlarıyla rahatlıkla bozabilecekleri bir gerçeklikten başka bir şey gözükmüyor. Bu kadar hazır hale getirmemize rağmen, baş başa kaldığınızda ortaya çıkan gerçeklik eminim ki kolay bozuşan bir yapıdır. Hızla çözülecek ve düşmanın direkt ve dolaylı etkileriyle paramparça olabilecek bir düzeydir.

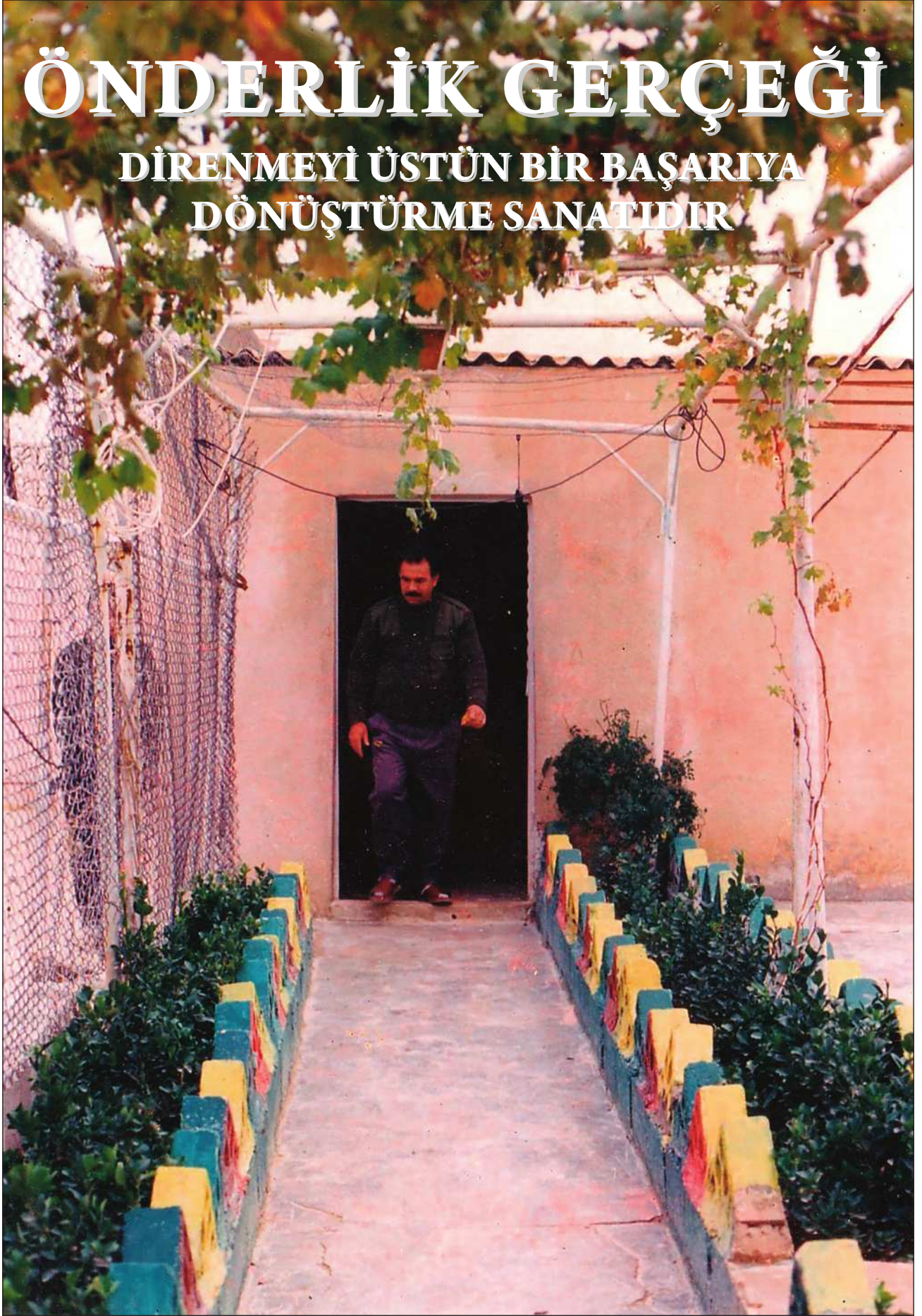
Kadrolaşma, örgütlenme düzeyiniz bu. Bu, sizi ürkütmüyor. Hatta bana göre, "Bir an önce ölse, kurtulsak da nereye gideceksek gidelim" gibi bir hava var. Sizi büyük bir fedakarlığa çektiğimiz doğrudur. Bu toplumun yeniden özgürce ifa-

desi olacaksa, bunun dışında bir tarzın mümkün olmadığı görülmüştür. Bizim yaptığımız, buna bir başarı imkanı ver-dirmektir. Sizin tepkiniz buna karşı.

Kişiliğiniz, dolayısıyla tarzınız sadece gelişmemeden, işlerin olumsuzluğundan rahatsızlık duymaktan değil, gelişmeyi bilmemekten de kaynaklanıyor. Zorluklarınız, sizin neredeyse hiç fark edemediğiniz, çözemediğiniz gelişmelerden kaynaklanıyor. Bu gelişmeler sizin başınıza adeta bela olmuş.

Mesela, çok sayıda savaşçı var. Bunlar sizin başınıza bela! Para birikiyor, para da başınıza bela olmuş. Halk gücü, desteği çok büyük, o da başınıza bela olmuş. Nitekim parayı nasıl savurduğunuz ortada. Halkı nasıl küstürdüğünüz, düşmanın bile yapamayacağı yöntemlerle yerine oturttuğunuz, değer vermediğiniz ortada. Neredeyse en sıradan yaklaşımlarla insan katletmeyi bir komutanlık yerine koyduğunuz ortada.

Bunlar dehşet veriyor, fakat gerçek. Büyük çözümleme, büyük uyarılarımıza rağmen gerçekten ciddi bir yanıt verildiği görülüyor. Bu sadece Avrupa sahamız için geçerli değil, genel olarak tüm sa-

ÖNDERLİK GERÇEĞİ DİRENMEYİ ÜSTÜN BİR BAŞARIYA DÖNÜŞTÜRME SANATIDIR

halarda böyle gidiyor.

Fakat daha da ilginç olan ise: Vazgeçmeme! Hatalı tutumdan, hak bilerek, adeta saldırganlaşarak vazgeçmeme ve Parti gerçekliğimize ısrarla kendi tarzını dayatma. En garip yanı da bu. "Ne gereğine anlam verir yaparım, ne de kendi tarzımdan vazgeçerim" diyor. Kürt kişiliğindeki kuru inatçılık, ya herro, ya merro, ya ez, ya tû ikilemi Parti içinde de korkunç bir düğümlemeye, bir kördüğümüne yol açmıştır.

Tabii ki bu, bir dağılmaya yol açacak değildir. Hayır! Önderlik, bu konuda çok zorlansa da kendini müthiş sistemleştirmiştir. Ve sizinle tam bir örgüt savaşı halindedir. Üzülüyorum aslında; insan yoldaşlarıyla bu kadar savaş yürütmez. Ama bizim de başka çaremiz yok.

Bu örgüt savaşı, bir nevi maddeyi atomlarına dek parçalama, daha doğrusu ona benzer bir sosyal parçalanma değil de sentezleme işi oluyor. Yani sıradan bir fizik çalışmasından çok, atom fiziğinin bir uğraşı alanına benziyor.

Kişilikleriniz bizi müdahaleyi radikal kılmaya zorluyor. Tabii bunun parçalanmasının yol açacağı sonuçları kestirmek herhalde zor değil. Biz devrimden vazgeçemeyiz, sizden de vazgeçmek istemiyoruz. Fakat ikisini bu biçimiyle bağdaştırmak, şu anda benim en temel sorunum oldu. Şüphesiz şimdiye kadar yaptığımız gibi yine sabredeceğiz, çünkü başka yolu yok.

Kendi hesabıma üzülüyorum. Ben kendimi terbiye etmiş birisiyim. Daha doğrusu inadımla, velhasıl tecrübemle bu işi daha da yürütebilirim, fakat siz dayanamıyorsunuz. Dayanamayıyorsunuz beraberinde bir sürü sorun doğuruyor. Buna bir çare bulmak zorundayız.

Sıkça yaptığınız gibi, "Özeleştirivereyim. Örgütün, Önderliğin hatırı için biraz daha iyi çalışayım" denmesini istemiyorum. Hatta hiç zorlamamak için, bazılarınızın üzerine gelmek de istemiyorum. Örneğin bazı eski arkadaşlarımızın fazla üzerine gitmek, hiç hoşuma gitmiyor. Felek yeterince dövmüş, bende mi döveyim? İşte böyle bir üzüntü içindeyim.

Kaldı ki, verebileceğinizi veriyorsunuz, sizden daha fazla ne istenilebilir? Fazla bir zenginliğiniz yok ki veresiniz. Bütün bunlar tabii bizi de üzüyor. Ama bizim adımız, biraz da yaratmanın adıdır. Biraz tanıya mahsus yaratma sıfatına göre yaşamayı bilmemiz gerekiyor.

Yaratamayan kuldur, köledir

Sizi de bir köle, bir kul olarak değerlendirmek gerçekten yakışmıyor. Artık işin özüne ne kadar cevap olabileceksiniz? Bunu iradenize bırakıyoruz. Tabii sıradanlaştırılmaması gerektiğini de vurguluyoruz.

Bizim işler tanrısal işlere benzer. Gafiller, cahiller çarpılır. Yaptığımız işler boş işler değildir kısaca. Ama gerçekten ezici bir çoğunluğunuz tam bir gafil, cahil kişiliğini temsil ediyor ve çok çarpıcı bir biçimde de başlarına bela açıyorlar.

Çoğunuzun ne kadar ezik olduğu

bilinmekte. Bunu ben yaratmadım, kendiniz yarattınız. Benim devrim için yaratmaktan başka seçeneğim yok. Örgüt yaratacağım. Düşünce, kelime yarattık, maddiyat yarattık, köprü yarattık. Dikkat edilirse, her şey bir yaratmadan ibaretti. Sizin de işiniz biraz buna benzer olmak zorunda. Ama bizi bir yaratıcıya dönüştürüp, kendinizi kullaştırmanız en büyük talihsizlik oldu.

Öyle olmayacaktı! İşin köylü tarzına kaçtınız. İş kaderciliğe, gaflete bıraktınız: "Yüce mevla ne de olsa yukarılardan bir şeyler yağıdırıyor. Bize düşen de iyi kulluk yapmaktır." Aslında bu, eski köylü felsefesinin hortlatılmasıydı. Gerçeğinizde bu çok etkili, ama bununla durum kurtarılamaz.

Karşı taraf sonuna kadar bilimsel çalışıyor. Bizim sadece bilimsel olmamız da yetmez; bir de tüm moral, hatta yüce dini kavramlarla birlikte çalışmayı bilmemiz gerekiyor. Bunlar söz konusu olduğunda gerçekten tanınmaz hale geliyorsunuz. Durumlarınızı daha da kötü göstermek istemiyorum, fakat çoğunuzun rica üzerine verilen özeleştirisini de fazla ilginç bulmuyorum.

Politik cehalet terkedilmeli

Eskiden kazandığım bazı tecrübelerden dolayı, "İdare edelim, örgüt parçalanmasın, örgütü kişiler zorlamasın." diye ihtimam da gösterdim. Şimdi buna da fazla gerek duymuyorum. Dönem aşılmıştır; isteyen istediğini yapabilir, yaşayabilir. Dönem bunu kaldırıabilir. Fakat kendini, örgütü kandırarak yaşayacağını sanmak bir gaflettir. Bu bırakılmalı, bir de artık politik cehalet terkedilmeli. Bizim bir politik yaşamımız, politik gelişmemiz var. Pek ölü değiliz. Çoğunuz politik gelişmemizin, gerçeğimizin uzağındasınız. Onu yaşatacağınıza inansaydınız, siz de canlı birisi gibi katılırdınız.

Dikkatle kendinizi değerlendirseniz göreceksiniz: Politik gerçekliğimize, örgüt gerçekliğine katılışınız ya bir hırsızın, ya bir hahmalın, bir demagogun katılış tarzından öteye gitmiyor. Örnek; kaybettığınız değerler, sizden rahatsız olan halk, sahip çıkamadığınız örgüt gücü! Birbirinizden ne kadar sıkıldığınız, birbirinizi ne kadar sevdiğiniz de tartışmalı.

Bütün bunlar politik yaşamımıza ciddi bir biçimde katılmadığınızı gösterir. Size çok zaman tanıdık, ama bu zamanı da değerlendiremiyorsunuz. Dogmalarla beni bile kandırmaya çalışıyorsunuz. Fazla iç yüzünü bilmediğiniz kavramlar, yine altından çıkamayacağınız bazı sözlerle, tıpkı dostlar alış-verişte görsün veya selamette olsunlar biçiminde bir hava ile idare etmeye çalışıyorsunuz. Bu işler ağır işlerdir, böyle söylemlerle kotarılamaz.

Gerçek politik kişiler haline gelmeniz için uzun süre bekledik. Ama açık söylemeliyim ki, beni pek tatmin etmiyor. Bu, ülkedeki askeri kadrolar için de geçerlidir. Onların durumu daha da beter.

Çok yoğunlaştım, neredeyse her ay üç ciltlik değerlendirmeler

sundum. Ama durumları halen öfke uyandırıcı ve her gün acılara yol açıcı nitelikte.

Bizim tarzımızda boyun eğme yoktur

Hayret ediyorum! Bu halk ne kadar talihsiz bir halkmış ki, sağlam tek bir kişi bile içlerinden çıkamıyor. Tabii biz bunu bir kader olarak alılayıp önünde boyun eğmeyeceğiz.

Şiddetle çalışmalarımızın üstündeyiz. Sanırım siz de bizi dinlemeye çalışıyorsunuz ve bizimle iş yapmak isteyenleriniz var. Eğer bunlar ciddiye ve gerçekten iş yapmak istiyorsanız, biraz bizi anlamak durumundasınız, çünkü ben sizi anlıyorum. Dikkat edilirse, sizi anlamaktan, hatta bir yoldaş olarak örgüt işlerine katkı sunmaktan geri kalmıyorum. Tabii bu karşılıklı olur. Siz de gerçekten çalışmak istiyor musunuz?

Benim en eski arkadaşlarımızda gördüğüm, bir cücelikten başka bir şey olmuyor. Ve bu daha da zorluyor. Kendi haline bıraksak, acı bir yenilgi ile karşılaşılacak. Yüzünde onu okuyorum. Biz gerçekçi olmak ve okumak zorundayız. Aslında bir başarıma hırsını, başarıma çıkışını göremiyorum.

Sonuç, başlarına inebilecek bir beladır. Onu önlemek için büyük çaba ile önüne birçok şey seriyorsunuz. Fazla ilerlememesinde kasıt aranmıyor, burada az çaba harcadığı da söylenmiyor. Asıl olarak bizim sistemleştirdiğimiz çizginin politik-askeri düzeyinin ifadesi, iradesi olamıyor. Diğer türlü fedakarlığı, cesareti, çabası çok fazla, hatta benden de fazla. Ama bu da işin ucunda bir yenilginin olması gerçekliğini değiştiriyor.

Yıllardır hepinize şunu söylüyorum: Siz nasıl yaşatıldığınızı niye fark edemiyorsunuz? Bunu kendim için, bana muhtaçsınız, bana borçlusunuz anlamında söylemiyorum.

PKK olayında olabilmek, yaşayabilmek, anı anına düşmanla boğuşmak kadar, bir de yenilmeden mesafe almak demektir.

Bunun dengeleri, zeminleri, moral düzeyi var. Uluslararası, bölgesel, örgüt içi tarzı-temposu var. Bütün bunların nasılına cevap olmadan ben size inanmam. Doğru, sağlıklı, başarılı -savaşabileceğinize demi-

yorum-yaşayabileceğinize inanmıyorum. Çünkü dengeden haberiniz yok. Haberiniz olsa da, ona göre kendinizi örgütlenme durumunuz yok. Örgütlemeye razıyım desanız, onun iradesi yok. Bir şeyler istesanız bile ona mecaliniz, takatiniz yok.

Az direnme, sonuna kadar başarı zafer demektir

Direnecekmişsiniz! Zindanda da, dağda da çok direniyorlar, ama sonuç kaybetme oluyor. Dikkat edilirse, kendi başına direnme bizde daha da kaybetme anlamına geliyor.

Önderlik gerçeği direnme noktasından ziyade, çok az bir direnmeyi üstün bir başarıya dönüştürme sanatıdır. Direnme düzeyinizin çok ötesinde bir başarı tarzına ulaşma kişiliğidir Önderlik.

Buna gelemiyor, sonuna kadar direnme diyorsunuz. Sonuna kadar ölümüdür. Başka bir sonucu olamaz. Az direnme, ama sonuna kadar başarı olsaydı bu, zafer demektir. PKK kadrosunda, PKK savaşçısında en tehlikeli yan bu.

Hepsi ölüme koşuyor. Büyük inat, büyük cesaretin ölüm yanı ağır basıyor. Sanki direnmenin en büyük, hatta tek sonucu bu olacakmış. Hayır! Direnişi derece derece -ki bütün yaşamınız direniştir- günlük başarı halkalarıyla zincirlenmez, çürük çürük halkalarla hiçbir halat oluşturulmaz ve bununla kendinizi hiçbir yere bağlayamazsınız. Direniş halkalarınız eklenmemiş, zincirlenmemiş, ama ca bağlanmamış halkalar gibi.

Örgütte reform yaratmak, düşmanın ve işbirlikçi-teslimiyetçi öğelerin bir görüşüdür. İçinizde bazılarının da böyle arayışları var. Aslında çoğunuz sağ anlamda bir reform istiyorsunuz. Şemdin alçağı bunu çok cesaretle, hem de en değme, işbirlikçi ihanetçiye taş çıkarırcasına her gün örnek bir temelde yapıyor. Ama yaygın bir kesim de, üstü örtülü bir sağ reformdan yana.

En son Sağmacılar Cezaevi'nde ki Ferhan Güllü, örgütün bir reforma ihtiyacı olduğunu açıkça yazdı. Sözüm ona birçok aydın da bunu bize dayatıyor: Yumuşak, reforma uğramış bir PKK.

Belki insanlar bununla rahatla-

yabilir. Belki sizler de birey olarak biraz bu gerginlikten kurtulabilirsiniz. Belki ulusallık adına da bir şeyler kurtarılabilir. Ama adım gibi biliyorum ki, bu çok geçici ve düşmanın sert darbeleri altında hiç sonuç vermeyecek bir yaklaşımdır.

Bu noktada ikinci seçeneğiniz ortaya çıkıyor: **Ölüm!** Yaşamsal, savaştal gerçeklere müthiş inkarcı, müthiş ölümcül yaklaşmak, hiçbir tedbir almamak, "Ne de olsa öleceğiz" diyerek hiçbir öz güven, öz plan geliştirmemek bu seçeneğinizin özü. Güya namusunuzu kurtarıyorsunuz. Dikkat edilirse, bu eğilim en az diğeri kadar tehlikeli. Bunlar bir madalyonun iki yüzü gibidir.

Bizim yolumuz Önderlik yoludur, her ikisinin de mücadeleye, savaşla aşılmasıdır. Bunu ne zaman anlayacak, anlayıp ne zaman gereklerine kendinizi yatıracaksınız? Artık sizin bileceğiniz iş.

Bu iki eğilim çarpışa çarpışa belki birbirini yenebilir, ama mevcut durumda bizi yenmek zor. Bana göre vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Tekrar söyleyeyim; burada iyi niyetiniz, çabanız değil, sistem tartışılıyor.

Çoğunuz kendi küçücük bireyciliğinizi sistem yerine koyuyorsunuz. Ama yüce dağ karşısında bir farenin durumuna benziyorsunuz. Bu durumunuz, bireyciliğiniz hiçbir şey ifade etmez. Bunu kendimi büyük göstermek için belirtmiyorum, gücümüz ortada. Örgüt, halk, savaş boyutuyla inanıyoruz ve uğruna da birçok şey yapıyoruz. Güçte var, ama aynı şeyi sizin için söylemek zor. Kendinizi yatırırsanız, kendinizi ancak ölüme yatırırsınız. Düşmanın yanına gitseniz, ancak kişi olarak kendinizi götürebilirsiniz. Yani güçsüzsünüz.

Ben mi istemedim örgüt içinde güçlenmenizi? İstedim ve çok yardımcı da oldum. Engellemesem, demin söylediğim kargaşalıktan, zayıflıktan ötürü kimse sizi kabul etmez. Kulp takar, melek de olsanız tavrı koyarlar. Gerçek biraz bu. Buna ben yol açmadım.

Kürdistan realitesini, politik realiteyi doğru değerlendirmeniz gerekiyor, çünkü gerçeklik kolay kabul etmiyor. Beni de kolay kabul etmezdi, ama büyük inanmam, büyük sistematik çalışmam beni kabul ettirdi. Ben bıraksam, kimse beni bi-

**15 Ağustos Atılımı gelmiş
yaklaşmış, görsel kurumumuzun
işledikleri konulara bakın!**

**Aylardır çizgimizin nasıl
uygulanabileceğini anlatıyorum.**

**Bu, yalnızca orada çalışan birkaç
arkadaşın işi değil, hepiniz bu
işlerden sorumlusunuz. Büyük bir
savaş vermişiz, ama
düşmanımızın uyguladığı askeri,
yine şovenist programlarla
karşılaştırıldığında bizimkilerin
çapı neredeyse yüzde bir bile
değil. Yani yürüttüğümüz savaşı
bile kendi kurumlarımıza
yansıtıyoruz. Bu kadar dar, bu
kadar üretkenlikten uzak bir
durum. Halbuki 15 Ağustos
Atılımı'nın kendisi bir ulusun
yeniden yaratılışıdır. Onun
toplumsal etkileri yüzyılları
kuşatır. Onun toplum üzerindeki
değişikliklerinden tatalım askeri,
siyasi, diplomatik sonuçları ne
kadardır? Bütün dünya bununla
uğraşılıyor, ama bizim
sorumlularımız bunun farkında
değil. Sanatçılarımıza,
panelcilerimize bakın; nelerle
uğraşıyorlar. Hatta
habercilerimize bakın!**

rakmaz; o noktaya gelindi. Sizin için de buna benzer bir yaklaşım gerekiyor.

Bireycilikle, köylü kurnazlığıyla buna ulaşılamaz. Sızlanmakla, kendini acındırmakla belirttiğim noktaya gelinemez. Hele ahbap-çavuşluk, grupçuluk, birlik-bölge komutanlığı, alan sorumluluğuyla örgüt içinde güçlenme olmaz. Ben son zamanlarda biraz bunu açmaya çalışıyorum.

Bazı arkadaşlarımız haklı; biraz güçlü olmalılar. Bu aynı zamanda görevdir. Ama tarz felaket! Herkes örgüt içinde güçlenmeyi, bir bölgede veya bir birlik üzerinde güçlenme olarak anlıyor. Bu yanlış, hatta tehlikeli! Birlik üzerinde, alan üzerinde güçlenmek başından itibaren hizipçiliğe, parçalanmaya götürüyor. Kürdistan gerçeğinde bu çok sakıncalıdır. Bu tarz büyüme, bu tarz etkili olmayı kesinlikle mahkum etmeniz, bırakmanız gerekiyor.

**Doğru militanlaşma örgüt çizgisi
içinde erime ile mümkündür**

Dikkat edilirse, Önderliğin kendisi çizgi içinde erime ile ilgilidir. Bu kadar toplumsallaşmış, siyasallaşmış birey çoktan birey olmaktan çıkmış demektir. Siz ağırlıklı olarak tersini yapıyorsunuz. Toplumsallaşma, siyasallaşma, hatta hatta askerileşme düzeyinizi çok basit bir bireycilik içine gömüyorsunuz. Yani bu gelişmeleri siz de bireycilik içinde eritiyorsunuz. Felaket! Üstelik bu noktada ne sıkılıyor, ne korkuyorsunuz, ne de vicdanınız sızlıyor. Kürt olayında politik kişilik dediğim olay bu. Siz bunun ne kadar zararlı

olduğunu farketmiyorsunuz, ama gelin bir de bana sorun. Bu, on kişiyi -hem de yoldaşını- öldürmekten daha tehlikelidir.

Politika çok hassas bir meslek. Sizin el, kol, dil hareketleriniz belki bir kaç kişiye bir şeyler verebilir, ama çoğunu kırıyor, kesiyor. En acısı da bunu fark etmemeniz, hatta meşru bir hak bellemeniz. Hele ülkede savaşçıların, bölgelerin, alanların kullanış tarzı cinayetler, kıyımlar gibi oluyor. Bir de bunun üzerine "Ben etkili adam oldum" dersenez, ortaya Kürt ağası çıkar.

Keşke Kürt ağasının veya Kürt işbirlikçiliğinin, o korkunç bireyciliğin romanını yazsaydık. Bizde yansımasını bulan veya hortlatılmak istenilen kültür budur.

Bütün bunları çok çözdüm, ama çözme işini de ciddiye almıyorsunuz. Bu konularda da adeta "Sıkıldık" diyorsunuz. "Tokuz" diyorsunuz, ama açlık duyduğunuz şeyler var: Bireycilik! Bu da aç kalmadır. Bireyciliğinizde ısrar ederseniz, kimse size bir parça ekmek vermez, kimse sizin yüzünüze bakmaz.

Bütün bunlardan acaba ne tür bir sonuç çıkarabilirsiniz? Kendinize güveniniz halen var mı? Siz gerçekten bu Önderliğin sistematize ettiği Parti ile yürümek istiyor musunuz? Ve gerçekten bu savaşı anlayıp, ciddiye almak istiyor musunuz? Savaşın kanunları ve dengeleri var, bunların farkında mısınız? Bir de 15 Ağustos Atılımı'nın bu 14 yılını biraz inceleyip, nasıl yürütüldüğünü anlayabilecek misiniz? Sorumluluğuna, ölmek pahasına değil de biraz başarmak pahasına katılmayı düşünüyor musunuz? Gerçekten katılımınızda bir içtenlik var mı? Kendinizi biraz itiraf edip katılma gücü gösterecek misiniz?

Ben bunları söylüyorum, ama ikinci gün yazacağınız raporlar kocaman bir şikayetçilikten ibaret olacak. Ülkede daha vahim oluyor, her hafta diyaloglarımda bana verdikleri örnekler daha da kudurtucu tarzdadır. Ben sistem diyorum, o babadan kalma yönteminden daha bir acayip bir uygulama dayatmış. Haydi gel de çık bu işin altından!

**İki keçiye çobanlık edemeyen
bizim adam, komutanlık
sarhoşluğuyla ucuz bir yiğitlik
gösterisi içinde**

Savaşımızın en ağır geliştiği yer Botan'dır. Ben, Botan'da sistem nasıl oturtulabilir, diyorum. En sorumlu tutulması gereken komutanlıklarımız ise bir eşkiyanın, bir köylünün içine girmeyeceği sorumsuzlukla, "Uçak gelirse gelsin, ne olacak" diyor. Düşman oldukça planlı geliyor, bunlar "Geleceği varsa göreceği de var" havasından bir türlü kurtulamamışlar. O dağlarda aslında normal bir manga bile sistemli bir gerillacılık yapsa, bu düşman girmez. Bir manganın olduğu yere bir alay giremez. Biraz gizli, biraz görev şuuruна sahip bir grup çalışması aslında kazanır.

Ama iki keçiye çobanlık edemeyen bizim adam, komutanlık sarhoşluğuyla ucuz bir yiğitlik gösterisi

içinde. Ve çoğunlukla birimini imhaya yatırıyor. Kendini sahte bir hava ile yaşatma derdinde. İlgili çözümlemelerde bahsettim, herhalde gördünüz: Bu arkadaşlarımızdan yıllardır ünlü bir komutan çıkamadı. Elinde her türlü güç var. Sistemli, planlı bir savaşı neden düşmana dayatamadı? 5-10 kişilik kaybı göze al, herhangi bir vilayete gir, o vilayetin altını üstüne getirebilirsin. Bir eylemde 50 kayıp verdiğimiz oldu, ama sonuç hiçte hakettiğimiz biçimde değil.

İyi bir dağ savaşımını veya 20 kaybı göze aldın mı, düşmanın bir tugayını rahatlıkla etkisizleştirebilirsin. Ama buna yatan bir kişi bile yok! Ben bu kişiliğe anadan piç doğmuş, piç büyümüş kişilik diyorum: En basit doğruyu uyguluyamıyor. Don Kişot gibi tepeye, karakola saldırıyor. İkisi de yanlıştır, oralar tepeden tırnağa düşmanın donandığı yerlerdir. Sen neden başka bir yere vuramıyorsun? Çünkü düşünmüyor, onun anlayışında doğru savaşma kararı yok.

Ana Karargah pratiğini de inceliyorsunuz; orada sıradan bir düzenleme gerçekten destanlar yaratabilirdi. Yiyeceklerini bile dağda saklamayı bilemediler ve hepsi aç kaldı. Hatta teknik araçlarını bile örgütleyemediler. Halbuki basitti. Bizim gördüğümüz sisteme biraz anlayışla yaklaşırsalar, değer verseler kendilerine de bir şey olmayacak ve çok rahat bir savaş da yürütecekler. Yapmıyorlar, neden? Çünkü ukala, çok bencil, yönetime, kolektivist gelmeyen, aslında işi-gücü, derdi kendi egosu olan bir kişilik. Burada niyet önemli değil. Ben bilirim havası, yılların doğru olmayan örgüt, yönetim anlayışı sonucunda arkadaşlarımız zafer kazanılacak birçok tarihi çalışmayı yenilginin eşğine getirdi.

Hangi bölgeye el atıyorsak bu böyle. Kızım, oğlum derdin nedir, diyorum, dinlemeye bile yanaşmıyorlar. Ama git karnını doyur, desem karnını doyuramayacak kadar da zavallı. Böyle olmaz ki! Ciddi ol diyorum, ciddiyet nerede?

Size fazla ezici yaklaşmak istemiyorum, ama işler ciddi. Bu yanıla siz gerçekten ciddi olarak politik savaşa var mısınız, yok musunuz? Bu kadar sabır size yetmiyor mu, halen çocuk musunuz? Birbirinizle

ilişki tarzınız benim tasvip edebileceğim tarzda olabilir mi? Halkla ilişki tarzınız, maddi değerlerle, yaratılan bazı kurumlara yaklaşımınız ne durumda?

**Yanı başınızda hatalarınız
yüzünden yoldaşlarınız şehit
düşüyor yüreğiniz tınmıyor**

Örnek vereyim: Görsel kurum diyorsunuz, 15 Ağustos Atılımı gelmiş yaklaşmış, işledikleri konulara bakın! Laubalilik! Aylardır çizgimizin nasıl uygulanabileceğini anlatıyorum. Bu, yalnızca orada çalışan birkaç arkadaşın işi değil, hepiniz bu işlerden sorumlusunuz. Büyük bir savaş vermişiz, ama düşmanımızın uyguladığı askeri, yine şovenist programlarla karşılaştırıldığında bizimkilerin çapı neredeyse yüzde bir bile değil. Yani yürüttüğümüz savaşı bile kendi kurumlarımıza yansıtıyoruz. Bu kadar dar, bu kadar üretkenlikten uzak bir durum. Halbuki 15 Ağustos Atılımı'nın kendisi bir ulusun yeniden yaratılışıdır. Onun toplumsal etkileri yüzyılları kuşatır. Onun toplum üzerindeki değişikliklerinden tatalım askeri, siyasi, diplomatik sonuçları ne kadardır? Bütün dünya bununla uğraşılıyor, ama bizim sorumlularımız bunun farkında değil. Sanatçılarımıza, panelcilerimize bakın; nelerle uğraşıyorlar. Hatta habercilerimize bakın!

Ben bu arkadaşlarımızı suçlamak için söylemiyorum, çapları bu kadar. Ama büyük bir savaş verildiği ve bu işin pek de sıradan bir iş olmadığı açıktır. Diğer kurumlar daha da kötü. Bireycilikle adeta birbirlerini yiyip, tüketiyorlar. Neyi yaşayacaksınız bireycilikle? Ucuz duygulara bakın, fare kemirmesi gibi birşey. Bunlara biz duygu mu diyeceğiz? Bir de bunu hak biliyorlar. Ben fare kemirmeciliğini nasıl hak olarak kabul edeceğim?

Çoğu bu anlamda kendi durumunu fark etmiyor bile. Bu konu da biraz trajiktir. Dünkü hitapta da biraz dile getirdim: Hasan Akdağ adına... Bu insanın dürüstlüğü, büyüklüğü şurada: Örgüt karşısında suçluluk konumunu anladığında bir özeleştiri, ama çok trajik bir özeleştiri veriyor. Aslında biz o çocuklara fazla birşey vermedik, onların hiçbir kusuru yok. Ama çok çarpıcı, öğretici bir yanı var; PKK'nin bü-

yüklüğüne bir yanıt oluyor. Gerçeklerin doğru anlaşılması için yüreğiniz, vicdanınız varsa- üzerinde düşünmeniz gerektiğini söylüyorum. Biz bir şey vermedik, buna rağmen kendini ne kadar sorumlu hissediyor, hatasını ne kadar bağışlanmaz görüyor ve ne kadar kahramanca bir karşılık veriyor. Bunlar önemlidir ve birçok insanımız da böyledir. Bizim görevimiz bunlara ulaşmak, bunları eğitmek, örgütlemek, düşmana yöneltmek. Bunu yapıyor musunuz? Nerede!

Tabii bunlar yalnız sizin sorunlarınız değil, genelde yaşanan durumlar. Dağ parçası gibi bir yoldaş yanı başında hatası yüzünden gidiyor, yüreği tınmıyor. En güzel bir değer yanı başında imhaya uğrayacak, vicdanı bile sarsılmıyor. Böyle bir sürü ucube durum var. Yine bir savaşı kazanabilecek fırsatı yakalıyor, değerlendirmiyor. Orada bile toptan bir halk hareketini zafere götürebilecek çok imkanlar olduğu halde, yüzde biri bile değerlendirilmiyor.

Bunun sorumlusu kim? Bunun sorumlusu, politikadaki, Önderlikteki sistematikliği yakalayamama, ona ulaşma gücü gösterememedir. Bunun yerine kendini dünyanın en akıllısı sanar. Bir düşünün, köylüleriniz kazandı mı? O halde siz ne kazanacaksınız? Kesinlikle arada şiddetli bir bağlantı var. Burada Önderlik inkarı da var, hem de en iyi niyetli, duygusal denilen bağılıklar adına. Bu düzeyi aşmak istiyoruz. Hiçbir arkadaşımızın zoruna gitmesin, çözüm bunu aşmaktan geçiyor. Ve imkansız da değildir. Bunun dışında başka bir seçenek olsaydı, size sunmaya çalışırdım.

Toplantınıza kısaca bu biçimde değinmek istedim. Değişik bir yaklaşımdı, biraz uyarıcı ve doğrulara yaklaşımcı olur diye düşünüyorum. Genel olarak Parti örgütlenmesi üzerine bu temelde, hatta daha da derinleştirerek durma ihtiyacı duyuyorum. VI. Kongre sürecimizi, daha yaratıcı kılarak gerçekleştirmeye çalışacağız. Bu sefer her zamankinden daha fazla başarılı olunabilir.

PÊWÎSTE EM BI FERASETA RAST Û TERZÊ AFIRÎNER NÊZÎ PRATÎKÊ BIBIN TEQEZ SERKEFTINÊ ESAS BIGIRIN

Tekane rêya serkeftinê ew e ku parazname û dahûrandinên Rêbertiyê ji her demê zêdetir werin xwendin, derxînin zanebûnê û pêk bînin. Rêber Apo dibêje; “Paraznameyên min li ku derê bin ez li wir im”. Parazname li her derê ne, wê demê rastiya Rêbertiyê li her derê ye. Di bingeha vana de pêwîste em hewl bidin ku rastiya Rêbertiyê di asta ruh, hest, raman û tevgerkirinê de lêkolîn bikin, binirxînin, fêhm û hezim bikin. Pêwîste em rastiya Rêbertiyê di xeta raman û pratîkê de, xeletî û kêmasiyên xwe yê li hemberî sekna Rêbertiyê, tevahî pratîka partiyê, pratîkên li qadan, di dawiyê de jî pratîka xwe li ber çavan bigirin û bi nêzikahiyek rexne-rexnedayînê her tim binirxînin

Ji Bo Tevahî Kadro û Sempatîzanên PKK'ê!

Rêhevalên Heja!

Em dewreyên xwe yê perwerdeyê ku me di sala 50'yemîn a derketina Rêbertiyê de rêxistin kiribûn, bi serkeftî dawî dikin. Beriya her tiştî ji bo hemû rêhevalên di Dewreyên Sala 50'yemîn ên Serkeftinê de perwerde dîtine, serkeftinên mezin dixwazin. Em bawer dikin ku wê li her qadeke diçinê û her erkê de serkeftî bin, ji dil bawer dikin ku wê di xeta Rêbertî û şehîdan de bi biryarî bimeşin.

Pir eşkereye em bi erka ku sere-rastkirin û nûkirinên pêwîst di bingeha xeta Rêbertî û şehîdan de li her derê pêk bînin, tevkarîyên girîng û mezin bidin serkeftinên pêvajoya pêşiya me re rû bi rû ne. Me îsal derfet dît ku pirsgerêkên xwe yê partî û tîkênê bi berfirehî bikin rojev û nîqaş bikin. Bêguman ev fersend û derfet bi tîkênê mezin a tê meşandin çêbûn. Li Îmraliyê bi berxwedana Rêber Apo, bi sekna serkeftinê ya gerîlayên me yê leheng ku navenda wê Zap, Metîna û Avaşîn e, bi tîkênê bînavber a ku gelê me û dostên wê li çar parçeyên Kurdistanê û çar aliyên cihanê bi şev û roj meşandiye ev derfet û fersend derketin holê. Li ser nîrx, zemîn, fersend û derfetên ku tîkênê wan afirandiye me hewl da ku xwe nû bikin. Di vê bingehe de destpêkê berxwedana Îmraliyê, Rêber Apo, rêhevalên ku di serî de li Zap, Metîna û Avaşîn, li çar aliyên Kurdistanê bi lehengî şer dikin, gel û dostên xwe ku li çar parçeyên Kurdistanê û li çar aliyên cihanê ji bo azadiyê hemû berdêl dan ber çavên xwe û tîkênê meşand silav dikin; serkeftina pîroz a vê tîkênê wan pîroz dikin; hemû şehîdên xwe yê leheng ku her roj beyî ku çavên xwe bigirin bi dehan çalakiyan lidar dixin û di xeta şehadetê de dimeşin bi heskirin, rêzdarî û minet bibîr tînin.

Tîkênê gerîla ya di xeta fedayîtiyê de ruh, hêz û derfet daye me. Me jî hewl da ku her kêliyêkê bi wan re bin, tîkênê tê meşandin binirxînin, xeletî û kêmasiyên li gel sedemên wê derxînin holê, ji wan dersan derxînin, di vê bingehe de xwe nû bikin, bibin milîtanên pêşeng ên ku vê xetê biserkeftî pêk tînin. Em bawer dikin ku hemû rêheval wê di nava agirê vê tîkênê de bi ruh, feraset û vîna ku kêliyêkê jî qut nabe, hêzek mezin bidin tîkênê, tevkarîyek ku dê tîkênê tê meşandin li her derekê bigihînin

serkeftinê bidin. Em baş di zanin ku em vê tîkênê bi kîjan nîrxan dimeşînin û tu caran jibîr nakin. Emê pêwîstiya erk û berpirsyariyên ku wan nîrxan dane ser milê me jî di pratîkê de bi awayekî serkeftî bicîh bînin. Me rexne-rexnedayîn li ser vê xetê çêkir, di vê bingehe de soz da. Bêguman wê soza me pratîka me be. Emê danaheva ku me ji tîkênê girtiye jî di çarçoveya soza xwe de bi serkeftî jiyanî bikin.

PKK'yîbûn tê wateya ku her roj destpêkên nû çêbikin

Rêhevalên Hêja!

Em hewl didin rastiya Rêbertî û partiyê ya ji destpêka tîkênê ve, dersên danaheva dewlemend a ku meş û tîkênê mezin a azadiyê ya nîv sedsale dom dike derxînin holê û bi ecibînin. Beriya her tiştî pêwîste em xwe bigihînin ferqa girîngiya vê yekê. Em dorhêlek leşkerî û siyasî ya çawa de dijî? Bi rastî jî ev rewşek normal e? Derfet û şertên ku xebatên her dem tîkênê meşandin bi awayekî rûtîn bidomînin heye yan na? Pêwîste em baş li vana binêrin. Lewma divê em bi nêzikahiyên rûtîn û navîng xwe nexapînin. Bi rastî jî tîkênê tîkênê gotin belkî di şertên normal de rast bin, lê şertên ku em niha di nav de ne, bi tu awayî şertên normal û asayî nîn in. Berevajî wê, tîkênêk tund û kûr ku di ser tîkênê awarte de ye tê meşandin. Em di dorhêlek wiha ya tîkênê de xebat dimeşînin. Di şertên tîkênê yê niha de pêkanîna vê yekê, bîyê ku rê li ber neweyiyekê vekin gihandina encamê gelekî girîng e. Di heman demê de erk û berpirsyariyên di girîngiya diroki de dide her yekî/ê ji me. Em ê her tim di zanebûna kûr a van erk û berpirsariyan de bin. Em ê bi tu awayî nekevin xapînokan. Lewma em ji hişmendiya erk û berpirsariyên xwe qut nabin. Em rewşê normal, asayî nabînin, di dorhêlek awarte de nakevin nava nêzikahiyên asayî-normal.

Wê demê em ê girîngiya mezin a dorhêla tîkênêk bi vî rengî ji kûr ve derxînin zanebûnê û pêwîstiyên wê di pratîkê de teqez bi terz, usup û tempoyek rast bi awayekî serkeftî jiyanî bikin. Em ê encamên wê veguherînin çalakî û pratîka şoreşgerî. Pîvana serkeftina me wê pîvana serkeftina di pratîkê de be. Ji ber vê yekê ya esasî ew e ku em bi hişmendiya kûr û yekpare ya erk û berpirsariyên tîkênê dane ser milê me tevbigerin, li her derekê û

di her cure erkê de serkeftî bin. Hemû nêzikahiya me, rêgeza me ya arastebûna pratîkê wê di vê bingehe de be. Ji bilî vê yekê, em nêzikahiyek din bi tu awayî rast nebînin, qebûl nakin. Em li gorî xwe nakevin nava nîrxandinên cuda, ji lewr e nakevin nava xeletî û xetayan.

Em li ser mijara. “Çawa dikare hîn tîrker, baştir û fêrker be” disekinin. Ev xwezayî ye û tê fêmkirin. Pêwîste em her tim wisa bikin, nexwe tiştê heya tîrker dîtîna tê wateya; “Êdî ji me evqas, em nikarin wêdetir biçin”. Bi vî rengî her tişt xilas dibe, dawiya wê tê. Lê jiyan, bi taybetî jiyan şoreşgerî qet wiha nîn e, rastiya Rêbertiyê, jiyan Apogeri qet wiha nîn e. Rêber Apo çi got? Got; “PKK'yîbûn tê wateya ku her roj destpêkên nû çêbikin”. Diyar kir ku bi encaman re na, her tim bi destpêk û afirîneriyên nû re eleqedar e. Destnîşan kir ku bingeha rastiya Rêbertiyê vê yekê îfade dike. Navenda partiyê jî ji bo fêmkirina rast a xeta Apogeriye û pêkanîna wê ya serkeftî, her tiştêkî pêwîst di asta jêr de daye. Ya din ji keda her neferekê re dimîne. Ji ber vê yekê divê tiştên partiyê dane kêmkirina, wana her tim bînin bîra xwe, di hişê xwe bigirin; di ronîkirina xeta bîrdozî-rêxistinî, stratejî û taktîkên tîkênê de pêk bînin. Tiştê ku dê me bibe serkeftinê teqez ev e.

Di xeta Rêbertî û partiyê de çarçoveya teorîk û pratîk teşeyek yekpareyî diheve. Tekane rêya serkeftinê ew e ku parazname û dahûrandinên Rêbertiyê ji her demê zêdetir werin xwendin, derxînin zanebûnê û pêk bînin. Rêber Apo dibêje; “Paraznameyên min li ku derê bin ez li wir im”. Parazname li her derê ne, wê demê rastiya Rêbertiyê li her derê ye. Di bingeha vana de pêwîste em hewl bidin ku rastiya Rêbertiyê di asta ruh, hest, raman û tevgerkirinê de lêkolîn bikin, binirxînin, fêhm û hezim bikin. Pêwîste em rastiya Rêbertiyê di xeta raman û pratîkê de, xeletî û kêmasiyên xwe yê li hemberî sekna Rêbertiyê, tevahî pratîka partiyê, pratîkên li qadan, di dawiyê de jî pratîka xwe li ber çavan bigirin û bi nêzikahiyek rexne-rexnedayînê her tim binirxînin. “Em li ku derê jî Rêbertiyê qut dibin, lawaz dimînin û xeletiyên dikin? Li hember rastiya Rêbertiyê ya biser dikeve di warê sekin, hest, raman, zihniyet û tevgerkirina me de dîrahi û qûbûnên çawa hene, çavkaniya xwe ji çî digirin? Em ê vana çawa ji holê rakin? Em ê bi awayekî yek-

pareyî çawa xwe bigihînin rastiya Rêbertiyê, çawa fêhm û hezim bikin? Em ê terz, usup û tempoya Apogeri çawa qezenç bikin, em ê çawa bibin milîtanên şoreşger?” Peydakirina bersiva van pirsan gelekî girîng e.

Dîsa divê em bi awayekî rast dersên pratîk ên tîkênê mezin a 50 salan, meşa mezin a azadiyê ya bi pêşengiya Rêber Apo derxînin. Pêwîste em diroka tîkênê xwe bi yekpareyî binirxînin. Divê em tîkênê me ya partî û gel, şerê gerîla, rewşa tevlibûna tîkênê ya ciwanên Kurdistanê, rêxistin, çalakî, pêşengî, destpêka tîkênê me ya azadiya jinê û asta ku niha gihîştîye bi hemû aliyan ve lêkolîn û fêhm bikin. Pêwîste tîkênê em di bingeha paraznameyan de dimeşînin, yek jî bi dersên pratîkî yê wê tîkênê lehengî ya nîv esir a bi pêşengiya Rêber Apo tê meşandin re hîn zêdetir şênber û fêmkir bikin. Ev gelekî girîng in. Ji bilî vana pratîka rojane bîyê ku bikevin guman û dudiliyan beş bi beş, parçeyên Kurdistanê jî li ber çavan bigirin, xebatên li her qadekê bi hemû hurgiliyên wan ve di bingeha xeta me ya Rêbertî û partiyê de analîz bikin û binirxînin. Divê şênbertiya li her qadekê ya pratîka me ya partiyê bi awayekî rojane li hemberî xeta Rêbertiyê bi awayekî kûr analîz bikin.

Yanî çi rast, çi xelet e? Çi kêmkir, çi tîrker e? Pêwîst bû me çi bikira lê me nekir, çima nekir? Me çi pêk anîn, yê me pêk anîne çiqasî li gorî xetê ne, em di kîjan astê de gihandin serkeftinê, çiqas xeletî û nebesî dihebandin, ev xeletî û nebesî çavkaniya xwe ji ku digirin? Pêwîste em vana jî bi hemû hurgiliyan (Kite) bi awayekî vekirî nîqaş bikin. Divê bîyê ku bikevin nava tu guman û fikaran teng nêzik nebin. Tabî pêwîste di bingeha ku rastiya şênber esas bigirin de nîqaşek wiha bimeşînin, dahurandina pratîka giştî bikin, rewşa rojane ya asta partî û tîkênê me bi hemû hurgiliyan ve derxînin zanebûnê. Di encama vana de em di nava pirsariyek rexne-rexnedayînê ya di asta herî pêş de ne. Sererastkirin û biryardarî wê di vê bingehe de pêş bikeve.

Em bi rexne û rexnedayînek pîr kûr dikarin xwe sererast bikin

Rêhevalên Hêja!

Dema em vana hemûyan nîqaş dikin û rexne-rexnedayînê didin, em ancax bi awayekî ku hîn zêde û

kûrtir li ser xeletî û nebesiyan bisekinin, rexne-rexnedayînê hîn kûr û tûjtir bikin, xeletiyên hîn şênbertir û di asta pêş de derxînin holê, dikarin sererastkirinê çêbikin.

Rêber Apo di talîmata nameya xwe ya 26'ê Hezîrana 2014'an de gotibû, “Meqes vedibe”. Ji vebûna meqesê wêdetir, mesafeya di navbera xeta Rêbertî û sekna me ya pratîk de gihîştîye noqteya ku diçin aliyên cuda. Herî kêmkir di aliyê stratejîk de sekna me teqez wiha ye. Di aliyê xeta bîrdozî-rêxistinî-polîtîk de jî lawazî, li gorî xwe bûyîn, tengbûn û seraseratî heye. Di fêmkirin, hezimkirina paradigmaya nû, li gorî pêwîstiyên wê pratîka rêxistinî û çalakîyê bi terz, tempo û usluba Apogeri bixin nava tevgerê de jî lawazî, paşverûtî û pirsgerêkên me yê ciddî hene. Lewma hem di aliyê xeta stratejîk, hem jî ya bîrdozî-rêxistinî de em di rewşek bi pirsgerêk de bûn. Di rewşek wiha de sere-rastkirin ancax bi çemandina darîk (dar-çubuk) dikare pêk were. Yanî eger darikek xwar be, ji bo sere-rastkirinê herî kêmkir qasî xwarbûnê eger em ber bi aliyê din ve biçimînin belkî rênîşanekê qezenç bike, bibe xwediyê seknek mezin. Ev rastiyeke e. Lewma em jî rewşa xwe bi vî rengî dinirxînin û em mecburîn bi vî rengî binirxînin jî.

Lewma di rexne-rexnedayînê de em dikarin hewl bidin hîn zêdetir kûr bibin. Ji ber ku çavkaniya ku em xwe bi wê perwerde bikin teqez ev e. Ji bo ku em werin asta kesên xeta Rêbertiyê rast fêhm dikin û pêk tînin, ji bilî ku em rewşa xwe ya li hemberî xeta Rêbertiyê di pirsariyê kirina rexne-rexnedayînê re derbas bikin, tu rêbazeke din a ku me sererast bike nîn e. Tu derfet û dorhêlek rehet an jî hêz û nîrxek din nikare me sererast bike. Em ancax bi rexne û rexnedayînek pîr kûr dikarin xwe sererast bikin, xwe bînin rewşa li gorî pêwîstiyên xeta Apogeriye. Bi awayekî hîn kûr, tûj û radîkal nêzikbûna me ya li hemberî rexne-rexnedayînê, dema hem xebatên pratîk hem jî rewşa xwe ya takekesî dinirxînin, mecbûrî ye ku em darîk ji berevajî ve biçimînin. Xwe gihandina feraseta diyar, qezençkirina rêzaniyê, xwe gihandina girîngiya rewşê û rast şîrovekirina bûyeran em anîn rewşeke ku sere-rastkirinek wiha bijîn. Qet jî wisa xelet û kêmasî nebû. Lewma divê rast fêhm bikin ku çî tê kirin. Pêwîste wê xeta rexne-rexnedayînê bi şertê ku cih û demê jî li ber çavan bigirin

domdar bikim. Di vê bingehê de pêwîste encamên derketine holê watedar, binirx bibînin û pratîk bikin.

Şoreşa zihniyetê, şoreşa wijdanê domdar bikin, pêş bixin û kûr bikin

Ji bo ku em şoreşa zihniyetê, şoreşa terzê jiyane, şoreşa heqîqetê û asta şoreşgeriyê di kesayeta xwe de wekî şoreşa kesayetê pêk bînin, divê valahî û qutbûnek herî biçûk jî nehêlin û têkoşîn bikin. Di rewşek berevajî de wê xeletiyên pratîkî derkevin holê. Xeletî jî bi awayek tesaduf çênabin. Ya rastî qutbûna ji xetê heye, mayîna li derveyî xetê heye. Ev qutbûn, derveyî xetêbûn, tenê bi rengê lawaziya pêkanîna pratîkê nîn e. Bi awayekî feraset, zihniyet, hest û armancê qutbûn hene. Xeletiyên pratîkî jî di encama vana de derdikevin holê. Ev tesaduf nîn e, tenê yek bûyer nîn e. Wekî encamên pratîk ên feraset û rewşên ruhî yê xetê, di zihniyeta xelet de pêk tên. Wê demê ji bo sererastkirina van xeletî, kêmasî, lawaziyên di pratîkê de pêwîste çî bikin? Pêwîste şoreşa zihniyetê, şoreşa wijdanê domdar bikin, pêş bixin û kûr bikin. Divê şoreşa heqîqetê ku Rêber Apo wekî, “Şoreşa zihniyet û terzê jiyane” îfade kiriye, domdar bikin. Lazime em di kesayeta xwe de şoreşa kesayetê bi rengê heqîqeta rêxistinîrî û çalakîbûyî domdar bikin. Pêwîste di vê mijarê de rawestînin nebe. Lazime em di bingeha vana de rexne-rexnedayîne bikin, xwe perwerde bikin, xeletî, kêmasîyan li gel sedemên wan bi awayekî bihêz derxînin zanebûnê.

“Dema pratîkî dibin çî pêwîste, divê çî bê gotin?” Ev tê fikirandin û nîqaşkirin. Hin hevalên ku dibêjin, “Her tişt hat gotin, zêde tiştêk nemaye” hene. Yanî tê gotin, “Her tişt hatiye nîqaşkirin.” Wê demê ev rewş dikare bixe nava xeletiyek wekî, “Me her tiştêk nîqaş kir, gihand encamê, em gihîştin armanca xwe”. Teqez wisa nîn e. Belê, di nava partiye de gelek tişt hatin nîqaşkirin, ev hemû ji bo pêkanîna destpêkên nû ne. Em ê destpêkek nû bikin. Nîqaşkirin ji bo amadekariya pratîkê pêwîst dike. Dide fêmkirin ku em ê çî bikin û çawa bikin, xwe ronîkirina me îfade dike. Lê teqez pratîkbûnê îfade nake. Lewma lazime wekî encamêkê na, wekî destpêkekê binirxînin, wekî destpêkek nû bibînin. Teqez divê em wisa nehêsin ku gihîştine encamê. Berevajî wê em nû destpêkê bikin.

Em çawa destpêkê bikin? Em vê destpêkê bi awayekî ku rastiya Rêbertî û partiye, xeta bîrdozî-polîtîk a têkoşînê, stratejî, taktîk û terzê wê hîn rast fêmkirî, hîn kûrtir tîgî-hîştîye pêk tînin. Em ronî bûne, zelal bûne, biryardar bûne û di bingeha vana de dest bi pratîkê dikin. Lê ev encamêk nîn e, destpêkek e. Encam teqez wê bi domandina vê destpêkê, bi pratîkbûyîne, bi xebata pratîkê çêbibe. Em ê bi terz, uslûb û tempoya Apogerî 24 saetan pratîk bikin, 24 saetan partîbûnê bikin, 24 saetan gerîlatîye bikin, bi vî rengî em ê biser bikevin. Em ê vê partîbûn, gerîlatîya 24 saetan di xeta Rêbertî û şehîdan de bikin. Em ê niha bikevin pratîkê, em ê her tiştî bi pratîkê qe-

zenç bikin. Hewldan, ked, hêz, afirînerî, rast fêmkirin, qabiliyeta biryardayî û plansaziya me ya di pratîkê de wê me bîne asta şoreşgerên biser dikevin. Lewma pêwîste li vir jî nekevin xapînokiyê. Pêwîste ramana bi nîqaşê derketiye holê wekî encamêkê na, wekî ronîkirina pêşîya destpêkekê bibînin. Bi vî ronîkirinê ber bi pratîkekê zêde ve bimeşin. Lazime em karibin fedakartî, cesaret, hewldan, milîtanîya ku pratîk pêwîst dike nîşan bidin. Divê em hemû taybetmendiyên milîtantîya fedayî bîyî kêmasî jiyane bikin.

Helwestên xapînok ên wekî ku tenê bi nîqaşkirinê re sînordar dimîne, ji wê zêdetir gav na avêje, nîqaşê wekî encamê dibîne, wê wekî destpêkekê nabîne, dema hîn zêdetir ber bi pratîkê ve biçin vî yekê jibîr dike, encamên ji wê derketine û pêwîstiya perwerdeya domdar jibîr dike me di pratîkê de binkeftî dikin. Divê teqez em li vir hişmendî, îrade û hêza pîralî, bi hêz û yekpare ya ku ber bi pratîka şoreşgerî ve dibe qezenç bikin. Vaye divê em vana di pratîkê de teqez pêk bînin.

Usluba qezenç dike pir û pir girîng e

Rêhevalên Hêja!

Dema berê xwe didin pratîkê cudahî hene. Rêbertî dema berê xwe dida pratîkê şoreşgertî wekî terz, uslûb û tempo dinirxand. Fêmkirina terz, ecibandina uslûb, dîtî û esasgirtina tempoya Rêbertiyê pêwîst dike ku bi terzê afirînerê Rêber Apo, uslûba wî ya qezenç dike û tempoya wî ya wekî beza maratonê nêzî bûyer û diyardayan bibin, bi vî rengî tevî pratîkê bibin. Ancax bi vî rengî çêbibe wê demê em dikarin di pratîkê de serkeftî bibin. Yanî wê demê dikare bê gotin ku em li gorî encamên nîqaşan tevgeriyane. Em dikarin pêwîstiyên soza ku me daye di pratîkê de pêk bînin. Bi rengekî din nabe. Dema berê xwe didin pratîkê em ê hîn zêdetir li ser terz, uslûb û tempoyê bisekinin. Yek em li tempoya Rêbertiyê binêrin, pratîka têkoşîna 50 salan bînin ber çavan, meşa Rêbertiyê ya di demên cuda de, gavên hatine avêtin binirxînin, yek jî em li pratîka xwe binêrin. Em li pratîka li qadên cuda tê meşandin binêrin. Em li pratîkbûna xwe binêrin.

Di sala 1994'an de Rêbertiyê ji hevalan re gotibû ku komek ordekan bînin baxçe, Rêbertiyê di perwerdeyê de ew ordekan li baxçe disekin nîşan dan û got: “We yê li baxçe dîtî ne wisa. Vaye meşa we dişibe ya wana. Yanî hun dikevin-radibin û wisa dimeşin”. Rêbertiyê ordekan ji bo dersê dabûn anîn. Bi vî rengî rewşa me bi nîşandayîna jiyane û terzê tevgerkirina hinek sewalan vegotibû. Vaye dema tempo, terz dibêjin Rêbertî bi vî rengî tiştên gelekî şênber digotin. Tenê ji bo gotinê nedigot.

Terz, uslûb girîng e. Tabî uslûba qezenç dike pir û pir girîng e. Nêzîkahiya yekpareyî pir girîng e. Wê demê ji bo tîkîkirina van neweyîyan pêwîste uslûba me çawa be? Em ê vî pîrsê bipîrsin û li gorî wê nêzîk bibin. Di dorhêleke civakî ku dijmîna rêxistinbûna wê heta atoman jî parçe kiriye de, yanî di dorhêleke ku kesekî/e li hemberî xwe xiyaret nekirîye nehatiye hiştin de, hûnê çawa hişmendiyê, rêxistinê bidin mirovan? Rêbertî got: “Em bi sekneke mirovan a ku ji bo mirîşkekê bîyî ku çavên xwe bigire cîranê/a xwe dike, lê di karekî herî biçûkê jî bo welat û azadiyê de xwe nalivîne derketin rê”. Hûne mirovek bi vî rengî çawa perwerde bikin, îkna bikin, rêxistin bikin, hûnê çawa bînin rewşeke wisa ku ji bo azadiyê tîbikoşe û bibe milîtanek fedayî? Vaye şoreşgertîya Apogerî ya ku vana pêk tîne ye. Em jî mecburin wiha bin. Em nikarin bêjin: “Rêbertî wiha kiriye, partiye wiha kiriye hêz derketiye holê, em rizgar bûne, em çawa bixwazin em ê wisa tevbigerin”. Eger em ê bibin şoreşgerên biser dikevin, em ê terz û uslûba Rêbertiyê bi ecibînin û bi serketî jiyane bikin. Em ê jî wê uslûbê esas bigirin. Em ê di dorhêla hemû neweyîyan de erênîye pêş bixin, sedî yek jî be em ê ya erênî bigirin û bikişînin rastiye. Ev rêgeza bingehîn a terz û uslûba Apogeriyê ye.

Dîsa ji bo terzê afirîner jî wisa ye. Em behsa hewldanê, ruh, hest û gavên şoreşgerî dikin. Em dibêjin pêngava 15'yê Tebaxê, 1'ê Hezîranê, derketina partî û Rêbertiye. Vana di demên herî zor û tarî de pêk hatin û taybetmendiyên bingehîn ên Rêbertiyê nîşanî me didin. Bi rengekî din, bi sekna mirovên ku pargela xwe ya normal jiyane dikin

re negengaz e têkoşîn bê kirin, şoreş û şoreşgertî were pêşxistin. Ji ber wê yekê bi rastî jî dema em Rêbertiyê dixwînin divê em rast fêmkirin. Em nabêjin tiştêk din nexwînin, lê dema wana dixwînin divê em xeta Rêbertiyê tu caran piştguh nekin, divê bandorbûyîna çênebe. Divê em Rêbertî ji Rêbertiyê fêmkirin. Divê em li hinek din nenêrin û hewl nedin ku bi wan Rêbertiyê fêmkirin. Lênerîna hinek din, bixwe re bandorkirina ji wana tîne, me ber bi xapînokiyê ve dibe. Rê vedike ku em rastiya Rêbertiyê şaş fêmkirin. Lewma divê em Rêbertiyê ji Rêbertiyê fêmkirin. Hem wekî zanîn, hem hişmendî hem jî kesayetê, wekî terz, uslûb û tempo li pratîka Rêbertiyê temaşekirin, xwendin û lêkolînkirina nirxandinên Rêbertiyê û bi vî rengî fêmkirina Rêbertiyê teqez tiştê rast û pêwîst e. Lewma divê em bibînin ku di terzê de jî çiqas dubare heye, ji afirîneriyê dûr mane, dogmatizm, hişkbûn û qalîpbûnê tê jiyankirin. Tiştên me ji partiye girtine em jibîr nakin. Lê wisa nahesibînin ku ew serkeftina pratîkê ye jî. Zimanê pratîkê cuda ye û em nikarin viya jî nedîtî ve werin. Lewma em ê di mijara terz, uslûb û tempoya pratîkê de jî lêhûbûn bikin, hewl bidin xwe bigihînin rastiya Rêbertiyê. Em ê teqez xwe di vê bingehê de perwerde bikin ku em karibin di pratîkê de rast binirxînin. Em di bingeha perwerdeyê rast de berê xwe bidin pratîkê û biser bikevin.

Rêber Apo got: “Dema ez diçim cihekî, roja yekê dinêrim ka çî heye çî tune ye, roja diduyan dipîrsim û dibêjim li vir dikare çî were kirin, ru-dinim ji xwe re planekê çêdikim, roja sêyemîn di çarçoveya planê de ber bi pratîkê ve dimeşim. Ya din serkeftin e”. Pêwîste bi vî rengî berê xwe bidin pratîkê. Pêwîste wisa bi rengekî ku her tiştî ji xwe dide destpêkirin neçin pratîkê. Li her qadekê rêxistina me, tîkoşîna me û berxwedanek me ku bi lehengî dimeşe heye. Em ê van rastiyan bibînin, em ê wana jî li ber çavan bigirin, esas bigirin. Lê gelek caran dema ji cihekî diçin cihekî din, hefte û meh diborin lê em hîn jî hewl didin fêmkirin. Li cihê em dibêjin, “Me fêmkir” em bi carekê dinêrin ku tiştên me ji bo guhertinê, sererastkirinê pêşbînî kirine me jibîr ki-

rîne, em hatine halekî wisa ku bi rewşa li wê derê re ahengiyê çêdikin. Bi awayekî rast nefêmkirin û ne ecibandina terzê Rêbertiyê, bi pratîkek guncav nemeşandina wê encamên evqas ked û hewldanan ber-hewa dike, vala derdixîne. Teqez divê nekevin van rewşan. Ji bo serkeftina di pratîkê de şert û pêwîste ku hemû heval di van mijaran de jî hîn zêdetir bihîstîyar, baldar bin, lêhûrbûna xwe qut nekin, dema hertim ber bi pratîkê ve dimeşin li ser terz, uslûb û tempoyê mijûl bibin, ronîkirina hişmendîya ku wan girtiye, hertim ji bo xwe esas bigirin. Eger wiha bê kirin, teqez wê bi awayekî rast bimeşin û serkeftî bin.

Şer, derbasî derveyî Rojhilata Navîn bû

Rêhevalên Hêja!

Niha ji bo pêvajoya pratîk û dorhêlê gelo pêwîst dike ku mirov gelek tiştan vebêje, bêje yan na? Rewşeke siyasî, leşkerî ya tevîheve û nû ku wisa mirov nikare fêmkirin nîn e. Rewşa cîhanê jî li holê ye. Rewşa Tirkîyeyê, faşîzma AKP-MHP'ê jî li holê ye. Civînen NATO'yê çêbûn, şerê Ukraynayê didome. Hewl dan ku li dora şerê Ukraynayê qutub bûnê bi afirînin. DYA'yê (Dewletên Yekbûyî Yê Amerîkayê) xwest bi vî yekê bandora xwe ya li ser NATO'yê pêş bixe. Li Ewropayê hewl da ku endamên nû tevî NATO'ye bikin. Li cihekî Ewropa û Rusya anîn beramberî hev, lewma Ewropa hîn zêdetir muhtacî xwe kir. Li hemberî vî yekê xebatên Rusyayê jî hene. Bi taybetî xwe dispêre mutefîkên xwe yê li Asyayê; pêwendiyên xwe yê bi Îran, Çîn û gelek hêzên din re zedetir pêş xistin. Wê civîna Şangay a jî 5 welatan pêk tê çêbikin. Li dora ‘Pêncên Şangayê’ vî carê endamên fermî û mêvan, yek jî bi rengî temaşevan tifaqên nû çêkîrin. Diyar e ku di vî pêvajoyê de li hemberî hewldanên DYA û NATO'yê wê hewl bidin viya hîn zedetir pêş bixin.

Ev hemû çî îfade dikin? Tê dîtî ku bi rengekî herî giştî sîstema desthilatdarî-dewletî û şeklê wê ye modernîst ê 500 salan, sîstema kapitalîst modernîst di nava xwe de çiqas bi nakok û pevçûn e. Tê dîtî pêvajoya ku Rêber Apo wekî, “Şerê Cîhanê yê Sêyemîn” pênase kiriye xilas nebûye, nehatiye derbaskirin, berevajî wê hîn zedetir kûr dibe. Em hurgiliyên din deynin aliyekî, ya herî hêsan tê dîtî em dikarin viya pir zelal îfade bikin. Nakokiyên sîstemê hîn zedetir dibin. Em dikevin dema herî bi nakok û bi pevçûn a pêvajoya ku piştî hilweşîna Yekîtiya Sovyetê pêş ketiye, dikevin Şerê Cîhanê yê Sêyemîn. Heta niha nakokî zedetîrîn li Rojhilata Navîn kom bibûn. Li vî qadê tîkoşîna bîrdozî, aborî û polîtîk hîn zêde li pêş bû. Pevçûnên leşkerî di astek gelekî jêr de bûn. Niha me li şerê Ukraynayê dît, şer derbasî derveyî Rojhilata Navîn bû, hem jî bi rengekî gelekî dijwar. Pevçûn û tîkoşîna bîrdozî, aborî, siyasî wekî ku astek pêş qezenç kiriye, aliyê leşkerî jî bilind bû. Hetta aliyên behsa êrîşên çekên nukleerî kirin. Mirovahî di ser şerê Ukraynayê re careke din bi ta-

lûkeya şerê nuklerî hat tehdîtkirin. Rewş ev e; rastiyeke cîhanê ku nakokî û pevçûn evqasî zêde bûne heye.

Li aliyê din rewşa dewleta TC, faşizma AKP-MHP'ê ku wekî dijmînê me yê sereke em pê re şerê dikin çiyê? Ew jî bi lênêrînek qebe, di rewşeke ku bi awayekî zelal bê fêmkirin de ye. Yanî Tirkiye ketiye yek ji demên xwe yê herî tevlihev ên dîrokê. Dikare wekî dema tarî jî bê gotin. Tabî tarîbûna tarîtiyê dibe berbanga ronîtiyê jî. Hêmanên ronîtiyê di hundirê xwe de dihevin. Lê pêvajoya ku ji meha Hezîranê ve ketinê, ji lewre sala ku em niha têde ne, dibe sala herî bi nakokî û pevçûn a siyaseta Tirkiyeyê. Ji niha ve ev yek destpê kiriye, her ku diçe kûr û tûj dibe. Ev dê biçe noqteyek hîn pêşdetir jî. Li Tirkiyeyê dikare her tişt biqewime. Yanî dibe ku rapêrîn û şoreş pêk were, dîktatorî dikare were, dibe ku darbeyên sivil û leşkerî çêbibin. Rewşeke ku ji her tiştî re vekirî ye. Avadaniya dewlet û desthilatdariyê di vê astê de nakokî û pevçûnên hundurîn diji. Vê yekê li ser civakê zext, bar, zilm çêkiriye, her roj komkuji çêdibin, terora faşîst, girtin, zext, îşkence, qirkirina li ser Kurdistanê, êrîşên dagirkeriyê yê diji parçeyên din ên Kurdistanê di asta jor de ne. Desthilatdariya heyî temenê xwe bi êrîş û şerekî ku ji qaîdeyên exlaq û hiqûqê yê ji sînorê xwe derketinê jî bihorîne, dirêj dike, xwe bi vî rengî liser piyan digire. Pir vekiriye ku mirov di asta nikarin jiyan bikin de ne. Bi rastî jî dibe ku ji ber birçîbûnê mirin çêbibe yan na? Tabî dibe ku ev were rojevê, dibe ku talankirin û şêlandin jî derkeve holê. Niha ji bilî derdorên desthilatdariyê hemû kes vê rastiye qebûl dikin. Qeyranek pir kûr a aborî, tunebûn û xizantî heye. Ji ber ku her tiştê ji bo şerê li ser Kurdistanê tê razandin. Ji bo zext û zilma faşîst a li ser civaka Tirkiyeyê pêk tînin tê razandin. Lewma tiştêkî din ê ku karibe bike nîn e.

Krêdiya desthilata faşîst a AKP-MHP xelas bûye

Tevî vê yekê jî faşizma AKP-MHP'ê nikare xwe li desthilatdariyê bigire, di pêvajoya hilweşînê de ye. Tayyîp Erdogan li holê wekî firfirokan dizivire, ji wir diçe wir. Niha diçe Balkanan, piştê jî wê biçe tevli cîvîna 'Pêncên Şangayê' bibe. Li aliyekê baz dide NATO'yê, li aliyekê diçe Rusya, Çîn, Îranê. Ji bo ku ji vî şerî re destek bigire, xwe li ser piyan bigire hemû derfetên Tirkiyeyê derxistine bazarê, difiroşe. Tevî van hemû hewldanan jî, li her aliyekê krediya wan xilas dibe. Pêşeroja Tirkiyeyê jî hatiye firotin. Rojname sernavên wekî, "Tenê îro na, pêşeroja me jî tarî ye" dinivîsin. Ji ber ku her tişt hatiye firotin. Bi rengekî din meşandina vî şerî gengaz nîn e. Tevî vê yekê jî her ku diçe desteka ji bo wê, girseya li pişt wê teng bû, daket asta herî jêr. Çete paşerojê îfşa dikin. Şerê taybet li ku derê çî kiriye û çî nekiriye. Hemû cilên qirêj derdikevin holê. Ji bo ku vana berevajî bike borazana propagandayê derketiye holê, hewl dide ku huner û wêjeyê pêş bixe.

Hemû desthilatdarî bi rengekî dîktatoriya yek kesî şênber kirin. Rastiyeke rêveberî û desthilatdariyê ya Tayyîp Erdogan û Devlet Bahçelî ku xwe dispêre dirêjkirina temenê xwe yê takekesî heye. Tabî evqasî takekesîkirin belkî tam rast nebe, belkî sistemê tam îfade neke. Lê pêwîste rola kesana di nava sistemê de sivik neyê dîtin. Rewşa heyî wiha ye, xeta MHP'ê bi temamî li TC'yê serwer bû. Komara duyemîn a ku rejîma 12'yê Îlonê dixwest bi afirîne, ji aliyê rêveberiya AKP'ê ve piştî tifaqa bi MHP'ê re, hewl dê dayîn ku bê çêkirin. Bi feraseta dîrokê, perwerdeya civakê, bi rewşa xwe ya bîrdozî re bi temamî Tirkiye-yetiya Kızıl Elmaci (Sêva Sor) û Turanî ya MHP'ê pêk tîne. Ew zihniyeta faşîst, nijadperest li tevahiya Tirkiyeyê serwer kiriye. Dijberên viya jî pir in. Xeta Kemalîst jî holê rabûye. Hewl didin ku ecibandîne esas bigirin, lê di navbera wan de li ser Mustafa Kemal şerekî mezin heye. Mustafa Kemalîtiya AKP-MHP'ê pir şekîlî ye. Qeliştina desthilatdariyê ya di nava sistema TC'yê de di asta herî pêş de ye. Di navbera blokên desthilatdariyê ku xeta Kemalîst û xeta Enwerî temsîl dikin de qeliştinek tam heye. AKP-MHP hîn zêdetirîn dixwaze xeta senteziya Tirk-Îslam a İttihat Terakkî li ser her tiştêkî serwer bike.

Li aliyê din tifaqa 6 alî ya li dora CHP'ê kom bûye, hewl dide bibe alternatîf. Gelek derdorên herêmî û derve yê ku ji AKP-MHP'ê zirar dîtin û wisa dinirxînin ku bi wan re qezencekê bidest naxin, hewl didin ku muxalefeta maseya 6 alî ya li dora CHP'ê pêş bixin, bihêz bikin û bînin desthilatdariyê. Tabî ev rewş pevçûna di navbera hêzên desthilatdariyê de zêde dike. Her çiqasî hêza ku wekî, "Dewleta Kûr" tê pênasekirin hewl dide di navbera vana de ahengiyekê çêbike, di hevsergiyekê de bigire jî, gelek derdorên berjewendiyê li dora van blokên desthilatdariyê kom dibin. Nakokî di asta kûr de ne, vediguherin pevçûnan, wê hîn zêdetir jî veguherin û kûr bibe. Civak di vê mijarê de bê pêşeng e, bê rêxistin e û zehmetiyê dikişîne. Yê ku xwe dispêrin herdu aliyên jî hene.

Civak di bin vê zext-terora faşîst de bi rastî jî tam têdemayînekê diji

Rêhevalên Heja!

Tam jî li vir xeta sêyemîn gelekî girîng e. Ji bilî blokên desthilatdariyê xeta siyasî ya sêyemîn girîng bû. Ew jî bi awayekî qismî wekî blokek demokrasîyê pêş ket. Lê di xwegihandina civakê, perwerdekirin û rêxistinî kirina wê de lawazî hene. Hêlûkî civak di bin vê zext-terora faşîst de û di dorhêla nakokî û pevçûnên şexsî û bi aloz ên navbera blokên desthilatdariyê de bi rastî jî tam têdemayînekê diji. Yanî li vir pêşengiya şoreşgerî dikare her kêliyêkê teqîna şoreşgerî pêk bîne. Di dorhêleke wiha de belkî pevçûna di navbera blokên desthilatdariyê de jî tûj bibe. Ew jî wê pêşiya xeta siyasî ya sêyemîn, tevgera demokrasîyê vebike ku di asta şoreşê de

pêş bikeve, dibe ku hîn zêdetir ji wê re derfet û fersendan bide. Ev pêvajo ji gelek tiştan re vekiriye. Li Tirkiye'yê rewşeke siyasî ya tevlihev ku tam diyar nîn e ka dê wê çî pêk were, heye. Rewşa ku jê re dibêjin qeyran jî ev e. Ev rewş wê di pêvajoya pêşiya me de bigihîje çareseriyekê. Divê em vana bibînin. Wê nakokî hîn kûrtir bibin, rewşa bi aloz û pevçûn dê hîn zêdetir bibe. Ji bo ku bi rengekê hinek çareseriyên peyda bikin, wê hewldanên nû derkevin holê. Vaye em di dorhêleke wiha ya ku nakokî û pevçûn di vê astê de zêde bûne de ne. Zext, teror û talukeya vê yekê heye. Lê rewşeke ku vê yekê ji bo meşandina têkoşîna şoreşgerî derxistîye holê jî heye. Rewşek wisa heye ku derfet û fersendên ji bo xebat û têkoşîna şoreşgerî hîn zêdetir bibin. Em bala xwe bidinê geşedanên li cîhanê jî, kûrahî û zêdebûna nakokî û pevçûnên di nava sistema modernîteya kapîtalîst de jî rewşek wiha pêşkeş dike. Girêdayî vê yekê rewşa nakokî û pevçûnên ku sistema dewled û desthilatdariyê ya li Tirkiyeyê diji jî, derfet û fersendên ji bo her cure têkoşînê didin.

Pêwîste em viya bibînin: Tu kes nikare bêje; "Ji bo meşandina xebata şoreşgerî, ji bo têkoşînê şert guncav nîn in, derfet û fersend nîn in". Ji hedê xwe zêde, di asta herî pêş de heye. Baş e, em van fersend û derfetên çiqasî dibînin, çiqasî fêmkirin? Em ê vana çiqasî veguherînin rêxistinkirin û çalakiya şoreşgerî? Em ê milîtantîya pêşeng a veguherîna rêxistin û çalakiyek bi vî rengî li tevahiya qadan çiqas karibin pêş bixin? Pirsirêk ev e. Niha heval nikarin wiha bêjin: "Partî erkê dide me, lê şert û merc guncav nîn in, derfet û fersend nîn in. Em ê çî bikin, çawa kar bikin?" Tu kes nikare viya bêje. Ji bo kesên dixwazin milîtantîya şoreşgerî bikin derfet û fersendên herî mezin ên dîrokê hene. Li Tirkiyeyê dibe ku hin tiştên serobinokirinê pêş bikevin. Rewşeke evqasî bi qeyran, bi aramiyeke gelekî kêmkirî dikare were birêvebirin. Rêveberiya komarê sed sal berê jî wiha bû. Niha rewşa sed sal berê, piştî sed salan careke din wekî şansêkî derketiye holê. Rewşa nakokî û pevçûnê ya li cîhanê jî viya îfade dike.

Wê demê ji bo meşandina têkoşîna azadiyê, avakirina rêxistina wê,

pêşxistina çalakiya wê derfet û fersend ewqasî zêde ne ku tenê em zanibin viya fêmkirin û binirxînin. Tenê em têkoşînek wiha pêşbînî bikin. Berê bi rastî jî dema me rewş dinirxand, me li viya dinêrî. Sistema li derveyî me çiqasî bi nakokî û pevçûn e, lewma ji bo ku em têkoşîna şoreşgerî bimeşînin ev nakokî û pevçûn derfet û fersendan didin an na? Me digot, "Di vê astê de didin, wê demê em xwe dispêrin vana û têkoşîna şoreşgerî dimeşînin". Me her tim hewl dida ku derfet û fersendên ku nakokî û pevçûnên nava sistemê ji bo têkoşîna şoreşgerî derxistîye holê bibînin, peyda bikin. Me digot; "Em wana di pratîkê de binirxînin, em xwe bispêrin wana û têbikoşin".

Em ji bo têkoşînê li derfet û fersendan nagerin, ji bo çareseriyê digerin. Pirsên wekî, "Gelo wê çareserî çêbibe yan na, ji bo çareseriyê derfet û fersend çiqasî hene? Pêvajoya çareseriyê wê çawa pêş bikeve?" tînin kirin. Eger wiha be, ev dê bibe ji rêderketina herî mezin. Wê bibe qutbûna ji pratîkê, qutbûna ji rastiya pratîkî. Tu kes nikare çareseriyê peyda bike. Şerê cîhanê mezin dibe. Tu îşareteke ku nîşan dide wê ji vî qeyran û kaosê sistema kapîtalîst derkeve nîn e. Di dema borî de jî Şoreşa Cotmehê nerm kiribû. Nirxandinên Rêber Apo yê di vê mijarê de gelekî rast, mafdar, şênber in û rastiyan îfade dikin. Em çima ji fêmkirina van ramanên dîr disekin, evqasî xwe qut dikin? Divê em xwe dîr negirin. Şoreşa Cotmehê çawa nerim kir? Eger şoreş kiriba şoreşa cîhanê, wê mirovahî gihandiba rizgariyê. Lê nekir, nîvçe ma. Viya çî bi xwe re anî? Nerimkirin anî, xizmeta ji bo sistemê anî.

Niha mumkun nîn e ku mirov bêje: "Sistema Kapîtalîst di nava xwe de dem bi dem nerim dike, derketinan peyda dike, wê qeyran û kaosa xwe derbas bike". Di roja îro de diyar nîn e ku wê sistem di nava xwe de derketinekê çêbike yan na. Wê demê êdî li paş çî dimîne? Rizgariya ji sistemê û derketina alternatîfa sistemê dimîne. Pêkhatina şoreşa cîhanê, şoreşa demokratîk û şoreşa sosyalîst; hilweşandina modernîteya kapîtalîst, li cîhanê destpêkirina pêvajoya avakirina modernîteya demokratîk dimîne. Tekane rêya ku dê mirovahiyê ji nakokî,

pevçûn û kore-rêyên modernîteya kapîtalîst derxistîye holê xilas bike û derketinê bide çêkirin şoreşa modernîteya demokratîk e. Ev rastiye girîng e. Wê çaxê ne tenê li Kurdistanê, li cîhanê jî rêya derketinê şoreşa modernîteya demokratîk e. Pêketina dijber û alternatîfa sistema desthilatdarî û dewletî ya xwe spartîye zihniyet û siyaseta zîlamsalariyê, serwerbûna vê alternatîfê dibe tekane rêya ku dê mirovahiyê rizgar bike. Ji bo vê yekê rê vedibe ku çareserîya xweserîya demokratîk pêş bikeve, cudahî xwe bi awayekî azad rêxistin bikin, pirsirêkên ku sistema desthilat û dewletê derxistîye holê bi vî rengî çareser bibin; pirsirêkên etnîk, olî û netewî, di esas de jî çareserîya pirsirêka azadiya jinê bi vî rengî pêk were. Serdem dibe serdemek wiha. Sedsal dibe sedsalek wiha.

Stratejiya Şerê Gel ê Şoreşgerî di dema xwe de nehat dîtin

Rêhevalên Heja!

Niha ev girîng e: Li cem me bi rastî jî îradeyek şoreşgerî ya bi vî rengî çiqas heye? Em çiqasî pêşbînî dikin ku bibin pêşeng, hêza şoreşgerî û motorê ya serdemek bi vî rengî, em şoreşgeriyek bi vî rengî çiqasî esas digirin? Em ê çiqasî xwe bispêrin şidet û terzê vî? Em ê terz, uslûb û tempoya wê çiqasî pêş bixin? Fêmkirina xelet a guhertina paradîgmayê herî zêde li vir derdikeve holê. Eger em bi pirsîn, "Nêzikahiyên xelet ên li hemberî guhertina paradîgmayê çine?" herhal wê di rêza yekemîn de ev xapînokî hebe; "Paradîgmaya nû wê bêtî têkoşînê pêk were." Ferasetek wiha çêbû. Guhertina paradîgmayê wekî ku rewşeke dest jê berdana têkoşînê, bê têkoşînî, bêtî têkoşînê li encamê gerandin, qutbûna ji têkoşînê derxist holê. Sitratejiya Şerê Gel ê Şoreşgerî di dema xwe de nehat dîtin û neketin vê pozîsyonê. Tevî nirxandinên Rêbertiyê jî eger li gorî wê plansazî, rêxistin û çalakî nehatibe pêşxistin, pêwendîya vê yekê ya bi nêzikahiya li hemberî rêxistinkirin û têkoşînê re sereke ye. Tiştêk wisa bi xwe çênebû. Ji ber xapandinan, ferasetên xelet çêbû. Vaye li vir bi rastî jî xapînokî hene.

Paradîgmaya Modernîteya Demokratîk paradîgmaya aştî û bêtekoşîniyê nîn e. Berevajî wê ye. Feraseta paradîgmaya dewlet-netew hedef dike ku dewleta heyî hilweşîne, li şûna wê dewletekê ava bike, di demeke kurt de xwe bigihîne encamê û têkoşînê bidawî bike. Li hemberî vê ferasetê Paradîgmaya Modernîteya Demokratîk paradîgmayeke ku têkoşîna demdirêj a di navbera dewlet û demokrasî, desthilatdarî û gel de pêşbînî dike ye. Têkoşîn sivik nekir, teng nekir, hîn zêdetir giştî kir, girseyî kir û demdirêj kir. Dewlet û demokrasî wekî diyardeyên ku wê demek dirêj li he-man cihê di nava têkoşînê de bişînin nirxand, pênasê kir. Rêber Apo got ku li hemberî dewletê pêwîste demokrasî bi vî rengî were pêşxistin. Em jî, vana jinedîtî ve tên. Nefêmkirin li vir derdikeve holê. Rewşeke ku nayê fêmkirin nîn e, ne ku Rêbertiyê negotiye. Lê li beramberî demdirêjiya têkoşînê em xwe ranagirin, nefesa me teng e, bêhnfireh nîn in. Rêber Apo ji vê yekê re digot: “Baruta ji bo bikaranîna yek carê”. Ev rastiya me li vir pir zelaltir derdikeve holê. Em dibin barûta ji bo bikaranîna yek carê. Yanî em nabin tîfinga makîneyî ya ku dê bi dehan, sedan salan kar bike. Lê pêwîste em karibin bibin tîfingek wiha makîneyî. Teqez divê nebin barûta ji bo bikaranîna yek carê. Li vir pirsgirêk, xeletî û kêmasiyên me hene. Nêzikahiya herî xapînok a li hemberî paradîgmayê bi vî rengî derket holê.

Niha di fêmkirina pêvajoyê de xapînokî wiha derdikevin holê. Li şûna ku derfet û fersendên têkoşînê lêkolîn bikin, em derfet û fersendên çareseriyê lêkolîn dikin. Em dibêjin, “Wê çareserî kengî were, emê kengî statuyekê qezenç bikin û bisekinin?” Halê rûhî û zihniyeta ku qirkirina civakê, nijadkujî derxistiyê, bi vî rengî şêkil digire. Ev rewş çiqasî kûr e, derdixe holê ku em qirkirina civakî, nijadkujiyê jîyan dikin. Dixwazin em jê re bêjin bandora çîna navîn, dixwazin bêjin bandora zihniyeta zîlamê serwer, dixwazin bêjin encamek xapînokiyên aştîxwaz e. Em çî bêjin bila bêjin, lê ev rastiyeke e û heye. Ji ber vê yekê divê em xwe ji xeletî û xapînokiyên xwe rizgar bikin.

Em bala xwe bidinê, salên 1970-80-90 û 2000'an binirxînin, li demên darbeyan, dema komployê binêrin. Em ê bibînin ku nakokî û pevçûnên navxweyî yên sistêmê, dîsa rewşa bi nakokî û pevçûn a li eniya dişîmin ji pêvajoyên borî qat bi qat zêdetir in. Rêber Apo di dorhêlên ku derfet û fersend sinordar, kêr û lawaz bûn de, derketinên şoreşgerî yên gelekî bi bandor çekirin. Rêber Apo ji vê yekê re dibêje, “Terzê ku bi serê derziyê bîrê bikolin”. Ev dibe terzê ku eger ji sedî yek erênîbûn hebe, ji wir digire û erênîyê serwer dike. Vaye derfet û fersendên biçûk nirxandin û derfetên pêkanîna derketinên mezin ên şoreşgerî dan, derketina şoreşgerî pêk anî, partî hat avakirin, pêngava 15'yê Tebaxê çêbû, şoreşa gerîla, şoreşa vejîna netewî û şoreşa azadiya jinê pêk hat. Ev hemû di encama nêzikahiya wekî, “Bila şert

guncav bibin, derfet zêde bibin, em xwe bigihînin dorhêlek rehet da ku wê demê pêk binin” de çênebûne. Berevajî wê ev derketin hemû di dorhêlên ku derfet û fersend kêr bûn, zehmetî zêde bûn de, bi feraset û terzek ku derfet û fersendan rast û bihêz dinirxîne, zehmetiyan tîk dibe, astengiyan derbas dike, dikarin werin pêkanîn. Niha rewşa vana ya herî pêşketî tê jiyandin.

Sîstema desthilat û dewletê diderize, hilweşînê dişî

Sîstem bi rastî jî di nava xwe de hatiye asta hilweşînê. Sîstema dewletê jî nikare xwe bidomîne. Ne diyare ka wê biçê ku derê, rê li ber pevçûnên çawa vebike, mirovahiye bigihîne ku derê. Hîn dema di navbera Gorbaçov û DYA'yê de hevdi-tinan destpê kir, Rêbertiyê nirxand ku dê rewşek wiha derkeve holê. Rêbertî bi gotinên wekî, “Tu bi van nêzikahiyan re mirovahiye dibî ku derê, dizanî yan na?” Gorbaçov bi awayekî tund rexne kir.

Gorbaçovtî çî bû? Dest ji têkoşînê berdan bû. Di bin navê pêvajoya çareseriyê de nêzikahiyên me yê dest ji têkoşînê berdidin dişîbin Gorbaçovtiyê. Biborin, lê teqez wisa ye. Paradîgmaya Yekîtiya Sovyetê dewletî bû, pêkanîna wê bi xeta bû, polîtîkayên wê xelet bûn. Lê ew diyardeyek bû, li hemberî DYA û Ewropa ya bi pêşengiya DYA'yê liber xwe dida. Hîtlar tîk bir, êrîşa hevpar a Îngiltere û Fransayê di 1921-22'yan de tîk bir. Yanî hêz û enerjîyek mezin derxist holê. Rewşek wisa lawaz nebû.

Baş e, çawa hilweşiya? Vaye di encama Gorbaçovtiyê ku dest ji têkoşînê berda de hilweşiya. Ger ku em Gorbaçovtiyê weke xetekê derbas nekin, wê demê dibe ku em rewşên jî ya Yekîtiya Sovyetê pir girantir û bi taluke teqez bişînin. Wê demê em rastiyan baş bibînin û zanibin ji tiştên hatine jiyankirin dersên rast derxînin. Tabî em nabin Gorbaçovperest, lê wekî rêveberên Yekîtiya Sovyetê yê beriya wî jî nabin. Em ê tekoşer bin, hertim tekoşînê, şoreşê, şoreşgertiyekê pêşbînî bikin. Lê em ê viya li derveyî paradîgmaya desthilat û dewletê, bi paradîgmaya azadîxwaziya jinê, ekolojîk û civaka demokratîk pêk binin. Em ê bi xeta rast a teorî, bîrdozî-polîtîkayê pêk binin. Wê demê em ne wekî rêveberên beriya Gorbaçov tengjînin jîyan dikin, ne jî wekî Gorbaçov hilweşandinê binin. Em ê çî binin? Em ê hertim pêşketin, mezinbûnê bi afirînin, em ê hertim pêşketinê nû yê girêdayî avakirin û tekoşînê nû derxînin holê. Em ê wisa bikin ku şoreş hertim kûr bibe, mezin bibe, pêş bikeve, berfireh bibe, Şoreşa Azadiya Kurdistanê jî Kurdistanê destpê bike û li Rojhilata Navîn û Cîhanê belav bibe, veguhere şoreşa Konfederalîzma Demokratîk, vê yekê bi pêşengiya şoreşa azadiya jinê civaka demokratîk û sîstema demokratîk derxîne holê. Tiştê ku divê em esas bigirin ev e. Pratîkek rast û serkeftî, bi nêzikahiyek wiha rast derdikeve holê, teqez bi rengekî din dernakeve.

Dema em ji vir mêze dikin, derfet û fersend ji her demê zêdetir in. Sîstema desthilat û dewletê diderize, hilweşînan dişî. Qeyran û kaosa wê bi kûrbûnê didome. Sîstema TC ya mêtînger-qîrker a dişîmin Kurd ku qirêjiya herî jêr a sîstema desthilat-dewletî ye jî, bi awayekî zihniyet û siyaseta hildiwêşe, hem jî bi gurmegurm hildiwêşe. Pêwîste em qet jîbîr nekin ka Yekîtiya Sovyetê çawa hilweşiyaye. Divê em hertim bifikirin ka pêwendiya vê hilweşînê bi şoreşa azadiyê ya li Kurdistanê pêş dikeve heye yan na. Ji ber xeletî û xapînokên xwe hilweşiya. Xapînokiya wê ya herî mezin ew bû ku qirkirina li Kurdistanê erê kiribû, li Kurdistanê destek da qirkeran. Ji rê derketinê mezin ên bîrdozî li vir jîyan kirin. Ji xwe di wê bingehe de hilweşîn pêk hat. Wê çaxê eger rênîşandana bîrdozî tam hebe hilweşîn çênabin. Li aliyê din Yekîtiya Sovyetê hilweşiya, lê avadaniyên siyasî û leşkerî ku ew ber bi hilweşînê ve bir, hewl didin hebûna xwe nîşan bidin. Ya rastî hewldanê dawî yê NATO'yê hewldana li ser piyan hiştinê ye. Hewldanê ku dixwazin sedemên hilweşandina Yekîtiya Sovyetê lawaz bikin, nehêlin ev sedem sîstema ku ruyê din ê madalyonê ye, ji TC'yê destpê bike û hilweşîne. Divê em bi vî rengî fêmkirin bikin. Yanî TC jî wê hilweşe, hem jî tu hêzek nikare asteng bike. Nîşane û sedemên hilweşînê pir zêde ne. Çiqas dixwaze bila derfetên Tirkîyeyê seferber bike, çiqas dixwaze bila civakê bi zihniyeta faşîst, bi zihniyet û siyaseta nijadî, faşîst, dişîmin Kurd, bi zihniyet û siyaseta dişîmin jin û gel tije bike, çiqas dixwaze bila desteka DYA, NATO'yê hebe, ev nikarin wê li ser piyan bigirin, bi tena serê xwe têrî nakin ku li ser piyan bimîne.

Ger ku rast were fêmkirin û tekoşînek baş were meşandin, ji tekoşînê paşde gav neyê avêtin, domdariya tekoşînê esas were girtin, tabî di tekoşînê de afirînerî, nûbûnî hebe, bi terz û uslûba afirîner, bi tempoya bilind tekoşîn were meşandin, wê ev sîstem hilweşe. Wê çaxê hilweşandin ji tekoşîn û terzê wê re dimîne. Têkoşîna rast û domdar wê vî sistêmê bi rengekî jî Yekîtiya Sovyetê jî girantir hilweşîne. Divê qet wisa li hêza wê ya leşkerî, burokrasiya wê, êrîşkariya wê ne nêrin û wisa nehesibînin ku hilnawêşe, na ruxe. Ya din ji me re dimîne. Ji meşandina me ya tekoşîna rast û domdar re dimîne. Ji ber vê yekê divê em zihniyeta “Wê tekoşîn xilas bibe” bişîkînin. Ev zihniyet çavkaniya xwe ji ku derê digire, divê em wan çavkaniyan zuwa bikin. Dibe ku di nava me de hinek bitirsîn an jî em bi xeletîyan vana çêdikin. Divê em destpêkê viya bişîkînin. Têkoşîn tu caran bidawî nabe, xilas nabe. Wê şêkil biguhere, rêbaz biguhere, terz biguhere, lê tekoşîna azadiyê wê hebe. Bi rewşa heyî wê hertim hebe. Êdî di demekê pêş de wê çawa be, wiya jî bila yê wê demê binirxînin. Em niha rewşa xwe binirxînin, di rewşa me de tekoşîn wê hertim hebe. Em ê tekoşînê bi-

meşînin, em hêza tekoşînê ne, em ê geşedanan bi tekoşînê pêk binin, azadî wê bi tekoşînê bê bidestxistin, avakirina civaka demokratîk wê bi tekoşînê pêk were. Avakirinek bê tekoşîn, şer û parastin nîn e.

Wisa rewşeke ku dê di nava aştîyê de her tiştêk pêk were nîn e. Rêbertî ji ber vê yekê ji bo aştîyê got; “Agirbest dibe”. Lê ji ber ku dibe her kêliyêkê veguhere şer, sîstemek ku tîkîlî û pevçûn di nava hev de ne pêşbînî kir. Lewma ji bo parastina hebûna xwe, tengkirin û lawazkirina dişîberê xwe, şert danî ku herdem di rewşa parastina cewherî de bin, herdem di nava tekoşînê de bin. Ji vî re got, “Têkoşîna şoreşgerî”. Şoreş, wekî tekoşîna di vî çarçoveyê de tê dayîn û geşedanan wê pêk anîne, nirxand. Bi rengekî din şoreş pênasê nekir. Derxist holê ku feraseta şoreşê ya dewletekê hildiwêşîne û yekê ava dike, ji rê derketinek e. Wê demê em encamên nirxandinên rast ên pêşketina civaka dîrokî rast fêmkirin bikin. Em bi gotinên wekî, “Ez jî cuda difikirim, di bin vî bandorê de mam, li vir mam” xwe ne xapînin, dest ji vî yekê berdin. Ya rastî ew hemû meylên dest jêberdana tekoşînê ne. Ji bo kesên ku dixwazin tekoşîna şoreşgerî bikin, pêşketinê şoreşgerî pêk binin, ji bilî xeta Rêbertiyê xetek din a şoreşgerî nîn e. Kesekî/e ku lawaz nêzî vî yekê dibe, pozê xwe dizivirîne, xwe çiqasî baş nîşan bide bila bide, ew yê/a ji azadiyê, şoreşê dest berda ye. Burkayciyan digotin: “PKK hat asta xweseriya demokratîk, em federasyonê dixwazin, lewma daxwaza me daxwazekê pêşketîr e”. Ev 80 sale temenê vana her tim bi daxwazkirinê derbas bû. Êdî bi vî rengî wê 80 salên din jî bixwazin. Lê ya girîng xwestin nîn e, kirin e. Vana çî kir, çî afirand? Lewma ev gotinên vala ne.

Di tevgerên sosyalîst a Tirkîyê de zihniyeta sosyal-şoven

Li Tirkîyeyê bi navê “Tifaqa Sosyalîst” tifaqek ava kirine. Di bin gotinên wekî, “Mustafa Kemal di 30'ê Tebaxê de serkeftinek çawa mezin bidest xistiyê” de li ser hev pîrozbahîyan diweşînin. Di nava wan de partiyên wekî Partiya Çep, TKP hene. Navê wan “Tifaqa Sosyalîst” e, lê rêberê wan Mustafa Kemal e. Ev sosyalîstên çawa ne? Ji bo ku em bibînin ka ew zihniyet û siyaseta neteweperest, sosyal-şoven a di tevgera çep û sosyalîst a Tirkîyeyê de çî lê hat, em baş binêrin. Rêbertî tevî wana jî derketinek çawa çekir? Wê çaxê wateyek çiqasî mezin a wê tekoşîna bîrdozî ya di salên 1970'yan de hatiye meşandin û qutbûna jî şovenîzma sosyal hebûye. Ew çawa pêk hatin? Divê em vana rast fêmkirin. Navê “Sosyalîst”, “Tirkîyeya radîkal” li xwe kiriye, tu nirx û wateyek vana tune ye. Ew hemû nîşandan û derketina holê ya zihniyet û siyasetek noker e. Li pişt wê teqez nokerî heye. Ji bilî ku xwe bispêrin CHP'ê û hewl bidin hinek derfeta jîyanê peyda bikin wêdetir tiştêk nîn e. Hewldanê çîna navîn ku xwe di nava sistêmê de bide ji-

yankirin e. Rupoşên sosyalîst, nizanim Kurdîtiyê li xwe dikin û dikarin xwe hîn baştir veşêrin. Wê demê divê em vana baş nas bikin. Têkoşîna li hemberî vana hemûyan tekoşîna bîrdozî ye. Perçeyek bingeşîna tekoşîna berxwedana şoreşgerî ya li dişî zihniyet û siyaseta mêtînger-qirkerê meşandin e, teqez ji hev cuda nabin. Divê em vana bikin.

Rêhevalên Hêja!

Wekî encam şertên em di nav de ne zelal in, derfet û fersend li holê ne. Tu kes nikare bête ku sîstema li hemberî me ji her demê bihêztir e. Tam berevajî wê hîn lawaztir e. Tu kes nikare bête ku niha ji bo tekoşîna şoreşgerî derfet û fersend ji berê kêmtir in, berevajî wê ji berê qat bi qat zêdetir in. Berê hîn kêmtir bûn. Wê demê ya dimîne rast fêmkirine, pratîkek bi îdîa û îrade ye, sekna rast a şoreşgerî ye. Bi awayekî rast xwe tevlikirina tekoşînê, li gorî armancên şoreşgerî rast plankirin, programkirina wê, di terz, uslûp û tempoyê de xwe hertim nûkirin, li gorî pêdiviyên şertan ji nûve avakirin, li gorî wê zanîna tekoşînê û bînavber tekoşînkirin e. Hêza bingeşîna ku dê di dorhêlên herî zor de pêşketinê bi afirîne wê ev be. Helwesta ku dê êrîşên herî giran ên dişîmin bide şikandin wê ev be. Tiştê ku dê hertim pêşketinê çêbike, li her derekê xebata şoreşgerî ya serkeftî bimeşîne û rê vebike ku em tekoşînê bimeşînin jî teqez wê ev be. Pêwîste hemû rêheval vana baş zanibin, baş fêmkirin. Wekî bandorên tasfiyegeriyê hinek xeletî xistin nava me. Bandora xapînokiyên me çêbûn. Di pêvajoya borî de dema me hewl da bêjin, “Em hîn zêde taktîk bikin, pêşiya siyaseta vekin”, ew hewldan wekî ku nêzikahiyek stratejîk in, wekî ku seknek rast e hat fêmkirin û van xapînokiyên xwe derbas bikin, xeta Rêbertî, xeta modernîteya demokratîk rast fêmkirin, ji bo pêkanîna wan a serkeftî terz, uslûp û tempoyê pêş bixin, wê demê em ê li her derekê xebatek rast û serkeftî bimeşînin, her tim pêşketinê çêbikin. Zehmetî çî dibin bila bibin em ê wana tîk bibin, astengî çî dibin bila bibin em ê wana derbas bikin. Em dikarin ji sifirê destpê bikin û pêşketinê bi afirînin. Em dikarin rêxistin, çalakî, artêşên şoreş-tekoşînê, tekoşînê şoreşgerî yê herî mezin bi terzê gerîla derxînin holê û jîyanî bikin. Tenê em van rastiyan bi vî rengî fêmkirin û li gorî wê pratîk bikin. Meşa ber bi pratîkê ve yek jî di vî bingehe de ye.

Wê demê divê em ji van rewşan dersên pêwîst derxînin, bi feraseta rast û terzê afirîner nêzik bibin û teqez serkeftinê esas bigirin. Em bawer dikin ku eger ev yek were pêkanîn, wê her rêhevalek bi nêzikahiyek wiha re rêxistin û çalakiya bihêz û serkeftî pêş bixe. Bi vî baweriyê jî bo hemû rêhevalan di pevajojyên tekoşîna pêşiya me de serkeftinê mezin dixwazin!

Bijî Têkoşîna Me Ya Azadî û Demokrasiyê!

Bijî Şerê Me Yê Gelê Şoreşgerî!

Bijî Rêber Apo!

KOMÎTEYA RÊVEBIR A PKK

Sakine Cansız (Sara)

KADININ ZİNDAN DİRENİŞ TARİHİ

Zilan Kaya

Tarih boyunca egemenler kendilerine muhalif olan, itiraz eden, başkaldıran; kısaca kurdukları sistemle uyuşmayan kişileri cezalandırmak, hizaya getirmek, terbiye etmek adına ya fiziki imhasını gerçekleştirmiş ya da toplumdaki soyutlayarak bir yerlere hapsedmiştir. Böylelikle korku iklimi yaratarak otoritelerinin tartışılmaz olduğunu kanıtlamak için toplum sindirilmek istenmiştir. Daha ilk çağlardan beri geliştirilen bu politikalar birçok kültürün yaratılış mitlerinde de yansımaları bulmuştur. Tanrıya başkaldıran Lilit cennetten kovulup ceza olarak dünyaya yollanır. Her ne kadar tanrının sevgili kulları olsalar da Adem ile Havva da aynı akibeti paylaşmaktan kurtulamaz ve cennetin nimetlerinden men edilip dünyayla cezalandırılırlar. Benzer bir hikaye de Yunan mitolojisinde karşımıza çıkar. Bu defa yasaları çiğneyen Prometheus'tur ve cezası ömür boyu kayalıklara zincirlenmektir. Tarihin seyri bu ve benzeri hikayelerle örülmüştür. Böylece tüm ideolojiler egemenlerin cezalandırma kudretini meşrulaştırarak topluma kabul ettirmeyi birincil görevleri saymıştır. Özgürlük eğilimi daha fazla olan kadınlar ise tarih boyunca bu ideolojilerin kurbanları olmuşlardır. Engizisyon mahkemelerinde en çok onlar yargılanmış, en çok onlar yakılmıştır. Jan Dark gibi Fransız surlarında en çok hapsedilenler de onlardır. Çünkü Marduklardan Erdoğan'a kadar erkek egemenlikli düzene en fazla kadınlar baş kaldırmış, isyan etmiş ve zalimlere geçit vermemiştir.

Devletli uygarlıkla birlikte sistemleşen baskı ve soykırım uygulamaları

Tarihte insanları hapsedmek için ilk surlar, kaleler, kuleler, manastırlar, tımarhaneler vb yerler kullanılıyordu. Zaman içerisinde bu yapıların yerine sadece hapsedme işlevini gören özel mekanlar inşa edildi. Devletli uygarlıkla

birlikte sistemleşen talan, katliam, taciz, tecavüz, baskı ve soykırım olgularına karşı direnen demokratik modernite güçleri bu mekanlarda 'ıslah' ve imha edilmeye çalışılmıştır. Bu yüzden zindanların tarihi çok eskilere dayanır. Günümüzde de egemenlerin hala başat sindirme ve "cezalendirme" kurumları olarak zindanlar geçerliliğini koruyor. Tabi günümüzde daha çok sistemli ve inceltirilmiş politikalarla uygulanıyor.

TC Devleti, ulus devlet esaslarına göre kurulduğundan Sünni İslam ve Türklük dışında kalan tüm halkları, inanç ve kültürleri soykırıma uğratmaya endeksli bir devlet olmuştur. Haliyle zindanlar bu soykırım politikalarının yegane mekanları olarak önemini hep korumuştur. Bir tehdit unsuru olarak zindanları Demokles'in kılıcı gibi halkların başında sallandırmış ve zulüm kaleleri haline getirmiştir. Dolayısıyla zindanlar birçok hakikat arayışının yaşamının belli bir kısmını geçirmek zorunda kaldığı veya işkencelerle yaşamını yitirdiği mekanlar olagelmıştır. Bu gerçeklik en çok kadın ve Kürtler şahsında somutlaşmıştır.

Kendi varlığını Kürt soykırımı üzerinden gerçekleştiren TC Devleti, bunu sürdürmek için Kürtlük adına ne varsa tarihten silmeye yeminli politikalarla günümüze kadar varlığını sürdürebilmiştir. Kuruluş yıllarını takiben gerçekleşen Kürt isyanlarını büyük katliamlarla tasfiye etmiştir. Ağrı isyanından sonra "muhayyel Kürdistan burada meftundur" diyerek bir bütünen Kürtlüğü bitirmeyi amaçladıysa da, Ankara'da bir grup öğrencinin kıt kanat imkanlarla başlattığı devrim yürüyüşünün önünü alamadılar. Günden güne kitleselleşen bu hareketin daha fazla yayılmadan, önceki isyanlar gibi bastırılması için soykırım politikalarını devreye koydular. 12 Eylül faşist darbe rejiminin ön hazırlığı niteliğinde özellikle Apocu Hareketin ilk örgütlendiği Dersim, Maraş, Malatya ve Elazığ gibi yerlerde katliamlar gerçekleştirildi. Her ne kadar Türkiye sol, sosyalist ve demokrasi güçleri de bu hedef kapsamında olduysa da asıl ezilmesi, yok

edilmesi gereken Kürt Ulusal Mücadelesi ve Hareketiydi. Özgürlük Hareketi çıkışı yaptığı andan itibaren hareket ve eylem tarzıyla tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Devlet bir türlü diğer örgütlerde yaptığı gibi bu hareketi denetimi altına alamamıştı. O yüzden faşist sömürgeci düzenin varlığına kasteden Apocu Hareket bir an önce tasfiye edilmeliydi. Bunun için 1979 yılında başta Elazığ ve Diyarbakır olmak üzere Kürdistan'ın birçok kentinde aralarında parti öncü kadrolarının da olduğu geniş çaplı tutuklamalar yapıldı. Tutuklananlar arasında birçok devrimci kadın da yer alıyordu. Böylece Kürdistan'da kadın devrimcilerinin günümüze kadar süren zindan direniş geleneği de başlamış oldu. Elazığ grubunda tutuklananlar arasında yer alan Sara (Sakine Cansız) gözaltından başlayarak düşmanın faşist işkencelerine karşı sergilediği devrimci duruşuyla PKK'de kadın direnişçiliğinin sembolü haline geldi.

12 Eylül faşist cuntasının Kürt soykırımının yeni adresi Diyarbakır Zindanı

Sakine Cansız (Sara) arkadaş daha grup aşamasındayken Apocu Hareketle tanışır ve 1977 yılında tereddütsüz bir şekilde devrimci çalışmalara aktif olarak katılır. 27 Kasım 1978 yılında yapılan PKK'nin Kuruluş Kongresi'ne Elazığ delegesi olarak katılır. 22 kişilik kongrede yer alan iki kadından biridir. Elazığ'da örgütsel çalışmalar yürüttüğü esnada 1979 Mayıs ayında birçok arkadaşları ile beraber tutuklanır. Günlerce süren ağır işkenceli sorgulamalarda devrimci duruşundan taviz vermeyerek düşmana karşı müthiş bir direniş geliştirir. Gözaltı sürecinden sonra tutuklanarak Elazığ cezaevine götürülür. Kısa süre içerisinde zindandaki aktifliği düşman tarafından fark edilir ve tek başına arkadaşlarından kopararak Malatya'ya sürgün edilir. Diyarbakır Zindanı'na götürülene kadar da Malatya'da adli tutsak kadınlarla beraber

kalır. Malatya cezaevinden kaçır, fakat talihsiz bir şekilde tekrar yakalanır. Kadın ve zindan olgularının tezatlığını derinden hisseden Sara arkadaş 12 yıllık zindan yaşamı boyunca hep firar etme arayışında olmuştur.

12 Eylül 1980'de Türkiye'de NATO Gladiosu tarafından askeri faşist darbe gerçekleştirilir. Öncesinden bunun hazırlıkları yapılmış, toplumsal yarılmalar körüklenmişti. Türkiye rejiminin başına Orgeneral Kenan Evren geçmişti. 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte kent, köy, dağ, bayır, Kürdistan baştan başa toplumun bütün kesimleri baskı ve işkenceden geçirilmiş, Diyarbakır ve çevresi başta olmak üzere Kürdistan'ın her yerinden tutuklamalar gerçekleşmişti. Yurtsever, sempatizan, kadro, PKK ile bir biçimde ilişkisi olan ve hatta hiç politikaya bulaşmamış binlerce insan tutuklanıp zindanlara tıka basa doldurulmuştu. Diyarbakır Zindanı 12 Eylül faşist cuntası tarafından Kürt soykırımının yeni adresi olarak seçilmişti. Bunun için her şey soykırımcı faşist rejimin planları dahilinde işliyordu. Diyarbakır Zindanı'nda zulüm ve işkencenin yürütücüsü olarak Binbaşı Esat Oktay Yıldırım özel olarak görevlendirilmişti. İnsanlık namına herhangi bir emare bulundurmeyen bu şahıs daha önce Kıbrıs işgali sırasında masum Rum halkına karşı geliştirdiği katliamlarla rüştünü ispatlayan biriydi.

Sakine Cansız ve Elazığ grubu PKK ana davası kapsamında 1980 Mart başlarında Diyarbakır Zindanı'na götürülür. Zindana varır varmaz daha giriş kapısından itibaren işkenceler başlar. Gözaltında ve savcılıkta sergilediği tutumla düşmanın çoktan hedefi haline gelmişti. Onu cezaevine girişte işkenceli Esat Oktay karşılar ve herkese sorduğu soruyu sorar "Türk müsün?" der. Sara, kendinden emin bir şekilde Türk olmadığını, Kürt olduğunu ama her şeyden önce devrimci bir kadın olduğunu söyler. Böylelikle ardı arkası kesilmeyen işkenceler başlar. Uzun bir süre tek başına bir hücrede tutulduktan sonra kadın arka-

daşların bulunduğu koğuşa gönderilir. Koğuştaki yaşlılar, gençler, anneleriyle getirilen çocuklar, farklı Kürt örgüt taraftarları, Türkiye sol sosyalist partili kadınlar bulunur. Hepsisi de devletin işkence ve baskılarından geçmiş, yıpranmış kadınlardır. Korku, tedirginlik, inançsızlık, kararsızlık ve karamsarlık ortama hakimdir. Sara arkadaş bu psikolojik havayı dağıtmak, güven ortamı yaratmak için hemen yaşamı kömür ekseninde örgütlemeye başlar. Zorlu çabalarla yaratılan ortak yaşam manevi duyguları harekete geçirir. Böylece yaşamın bütününde ortaklaşmak daha kolay hale gelir.

Sara arkadaş düşmanın bu politikalarla neyi hedeflediğini çok iyi çözümlüyor. Sonrasında kaleme aldığı kitabında o günlere ilişkin şunları belirtiyor: "Herkes çok açık görmüştü, sorun sadece 'Türküm' demek ya da yemek yemeden önce dua etmek 'Bismillahirrahmanirrahim... Afiyet olsun... Allahımıza hamd olsun, ordu-millet var olsun...' demek değildi. Çünkü önce güvenlik gerekçesiyle 'sayım alacağız' dan başlanılmıştı. Sayımlar ayakta ve sıra şeklinde alınmaya başlamış, ardından herkes kendi sayısını sesli söylemiş. Ayağa kalkışlar vb ardından And, İstiklal Marşı ve arkası gelecekti... Düşman bununla seni önce zorla hizaya getiriyor, sonra adım adım hükmetmeye başlıyor. Sen Kürtlükten çıkıyorsun, 'asker'leşiyorsun, Türkleştiriliyorsun, yönlendiriliyorsun. Sen olmaktan çıkmanın henüz nüveleridir. (...) Düşman, onu senin iradeni kırma ve seni teslim almanın bir aracı olarak kullanıyor." İşte bu bilinçle direnmek ve düşmanın politikalarını boşa çıkartmak gerektiğine inanıyor. Teslimiyet, ihanet, inançsızlık ve güvensizliğin kol gezdiği bu ortamda heval Sara kendi kendine söz veriyor; "düşman bu yapı içinde istediğini elde edemeyecek, en sorunlu en yaramaz kadına bile el atamayacak, devrime karşı kullanamayacak!" diye belirtiyor. Ve bunun için tüm gücüyle ortamda kararsızlık, inançsızlık yaşayan zayıf ve zaaf kadınlara ilgi-

lenmeye başlar. Günlerce her biriyle tek tek ilgilenip kadın iradesini açığa çıkarmaya çalışır. Böylece tüm zindanda yaşanan teslimiyet kadın yapısında yaşanmıyor. Sadece düşmanın yönelimleriyle mücadele etmiyor, kadına dayatılan geri, geleneksel yaklaşımlarla da savaşıyor.

O yıllarda devrimci de olsa kadının zindanda olması toplum tarafından hatta genel arkadaş yapısı tarafından da çok kabul görür veya anlaşılır, anlam verilir bir durum değildir. Kadın kimliğini, bedenini, biyolojisini hedef alan yönelimler, işkenceler bir silah olarak kullanılıyor. "PKK'nin kızları yakında askerlerden hamile kalır" söylemi bilinçli geliştiriliyor ve bu erkek egemen bakış açısının dışı vurumu oluyor. Bu konuda en duyarlılarının tepkileri bile "keşke bu kadınlar içerde olmasaydı" şeklinde oluyor. İşte bu ataerkil, direnişi kendinde makul gören akla, zihniyete karşı da heval Sara amansız bir mücadele yürütüyor.

PKK her şeyi yaşayarak öğreniyordu

Her ne kadar Kürt halkı ezelden beri en çok tutuklanan ve zindanlara doldurulan bir halk olsa da ilk defa bu kadar kitlesel tutuklamalar gerçekleştiriliyordu. Bu, PKK'nin zindanla ilk sınavıydı. Daha önce tek tük tutuklanan arkadaşların deneyimi vardı fakat mevcut PKK'nin somut zindan pratiği, tecrübesi yoktu. Her şeyi yaşayarak öğreniyordu. Gün geçtikçe vahşet derecesine varan işkencelerle, genel yapıdaki örgütlülük dağılmış, neredeyse tüm yapı düşmanın uygulama ve dayatmalarına büyük oranda fiziki olarak teslim olmuştu. Mücadeleden düşen kişiler birer itirafçılaşıyor, ajanlaşıyordu. Mevcut gidişata dur demek için heval Sara sürekli genel yapıya not yazarak eylem yapma önerisinde bulunuyor. Fakat o koşullarda koşullar

arası haberleşme imkansız olduğundan 1981 Mayıs'ında başlatılan 1. Ölüm Orucu'ndan çok sonraları haberleri oluyor. Çoğunlukla öncü kadroların girdiği bu eylemde Ali Ereğ arkadaş şehit düşüyor. 35-40 gün süren eylemde temel talep işkencenin kaldırılmasıdır. Heval Sara, "Hep Kavgaydı Yaşamım" kitabında o süreci şöyle değerlendiriyor: "Hasmın, bütün saldırı araçlarıyla devrede, başka bir yaşam hakkı tanımıyor. Yaşamın tüm hücrelerine imiş, vahşice yönelmiş, işkenceler yaşamın kendisi olmuş. Bu durumda düşmanı caydırarak, onu dizginleyecek, tutsaklara biraz olsun nefes aldırtacak en etkili eylem biçimi ölüm orucu oluyor. Ölümü mü dayatıyorsun? Al sana onurlu ölüm! Yaşamda hava almaktan, normal bir insan ihtiyacının karşılanmasına kadar her şeyin işkence aracı haline getirildiği bir ortamda irade ve beden her hücrelerini ortaya koyarak direnmek düşmanın hiçbir şekilde hesaplayamadığı bir eylemdi. Açlığı, susuzluğu, uykusuzluğu, konuşmama, hatta bakmama, görmemeyi dayatan düşmana günlerce, haftalarca, aylarca sadece bir su ve hava olarak nasıl yaşandığını, nasıl iradenin çelikleştiğini öğreten bir ölüm orucu eylemi sergilenmişti."

Bir yandan haddi hesabı olmayan işkenceler, diğer yandan günlük sadece bir çay bardağı tatlı su -çoğu zaman o bile bulunmazdı- ile sürdürülen ölüm orucu... Günler ilerledikçe bu ağır koşulları kaldıramayan insanlar teker teker eylemden düşüyor. En son eylemi sadece PKK öncü kadroları sürdürüyor. Ölüm orucu eylemi yaptıkları için bu arkadaşları genel yapıdan ayırıp hücrelere koyuyorlar. Arkadaşlar da genel yapıyla bir araya gelip mücadeleyi daha güçlü örgütlemek için bazı uygulamaları kabul ederek 1. Ölüm Orucu'nu sonlandırıyorlar. Direniş kırılıp bazı uygulamalar kabul edilince baskının, işkencenin önü alnamıyor. Teslimiyetin genelleştiği, iha-

netin normalleştirilmeye çalışıldığı bu ortamda Mazlum Doğan 20 Mart 1982 gecesi hücrelerinde üç kibrit çöpüyle Newroz kutladuktan sonra "Direnmek yaşamaktır! Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" diyerek tarihi eylemini gerçekleştiriyor. Karanlığa çakılan üç kibrit çöpü tüm zindanda kısa sürede etkisini gösteriyor. 17 Mayıs'ı 18 Mayıs'a bağlayan gecede Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık, Mahmut Zengin arkadaşlar bedenlerini ateşe vererek Mazlum arkadaşın çağrısına cevap oluyordular. Artık fedai düzeyde direnişlerin ardı arkası kesilmiyor. Bu defa benliğini, yüreğini ortaya koyan 14 Temmuz Direnişçileri oluyor. Mehmet Hayri Durmuş 14 Temmuz'da yapılan duruşma esnasında işkencelerin durdurulması, savunma hakkının tanınması talebi ile ölüm orucuna başladığını açıklıyor. Onun hemen ardından Kemal Pir ve diğer arkadaşlar da ölüm orucuna başladıklarını açıklayarak bedenlerini ölüm orucuna yatırıyorlar. Yaklaşık iki ay süren Büyük Ölüm Orucu Direnişi düşmanın talepleri kabul etmesiyle sonlandırılıyor. Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz büyük bir inanç, irade ve kararlılıkla bu eylemin şehitleri oluyorlar. Her ne kadar daha sonra düşman verdiği sözleri tutmasa da Büyük Ölüm Orucu 12 Eylül faşist askeri rejimine büyük bir darbe vuruyor. Düşmanın "fiziki olarak yaşat ama ideolojik olarak öldür, ulusal olarak imha et" politikası boşa çıkarılıyor. Ölüm orucu direnişçileri fiziki olarak kendilerini ölümüne yatırıyorlar ama ulusal değer-

lerine ve ideolojik çizgilerine bağlı olarak sonuna kadar direniyorlar. Bu direniş zindan geneli üzerinde de büyük bir etkiye yol açıyor. Daha önce teslim olmuş birçok kişi bu eylemden sonra tekrardan direnişe geçiyor. Mahkemelerde çoğu tutsak siyasi savunma yapıyor. Tüm bunlar, 12 Eylül faşist soykırımcı rejiminin başarısız kalması ve yenilgiye uğramasıdır.

Esat Oktay kadın yapısından bir "itirafçı" çıkaramamıştı

Büyük Ölüm Orucu'nun başlamasını; Hayri, Kemal, Akif ve Ali arkadaşların şahadetini kadın tutsaklar ancak eylem sonuçlandıktan sonra öğrenebiliyorlar. Böylesi bir eylemde yer almaması ve yine arkadaşların şahadeti Sara arkadaşta büyük bir öfke ve üzüntüye sebep oluyor. Büyük Ölüm Orucu sonrasında zindanda gözle görülür değişimler yaşanıyor ve işkenceci başı Esat Oktay görevden alınıp başka yere gönderiliyor. Oysa heval Sara uzun süre ona karşı eylem yapma hazırlığı içindedir. Esat Oktay ölümü hak eden biriydi ve yaptığı bunca zulüm yanına bırakılmazdı. Heval Sara bu fırsatı kaçırmıştı, ama Esat Oktay'ın da kadın koğuşundan

itirafçı çıkarma çabasını boşa çıkarmıştı. Esat Oktay, Sakine'ye baş eğdirememiş, onca insanlık dışı işkenceye, tehdide rağmen tek bir "PKK'li itirafçı kadın" çıkaramamıştı.

Büyük Ölüm Orucu ile beraber elde edilen kazanımlar zaman içerisinde düşman tarafından tekrardan gasp edilmeye çalışılınca tekrardan direniş ve eylem kararı alınıyor. Bu defa eylemler ortak planlanıyor ve kadın yapısı da eylemdeki yerini alıyor. 1983 Eylül'ünde başlayan ve 27 gün süren ölüm orucunun ilk grubunda heval Sara da yerini alıyor. Yine 1 Ocak 1984 direniş barikatlarında da heval Sara en öndedir. 18 Ocak 84 ölüm orucunda 50 gün kalarak ölümüne meydan okuyor. Mahkemelerde korkusuzca PKK'yi savunarak herkese devrimcilik ve insanlık dersi veriyor. Düşman karşısındaki tavizsiz duruşu mahkeme kararlarında yansımaları buluyor. 12 Eylül faşist mahkemeleri tarafından 24 yıl hapis cezasına çarptırılıyor. Mahkeme heyeti, "iyi hal ve pişmanlık göstermediği gibi, ısrarla örgütünü savunduğundan ceza indirimine gidilmemiştir" diyor.

Soykırımcı faşist rejim zindan direnişlerini kıramayınca 1988 yılında Diyarbakır'daki tutsakları farklı farklı cezaevlerine sürgün ederek intikam almaya çalışır. Birçok arkadaşla birlikte heval Sara da sürgün edilenler arasında yer alır. Amasya Zindanı'na götürülür. Burada firar etmek için yaptığı tünellerin yakalanınca bu defa Çanakkale Zindanı'na sürgün edilir. Diyarbakır'da olduğu gibi bu zindanlarda da aynı kararlılıkla mücadele ve kavgasına devam eder.

Heval Sara, 12 yıllık zindan direnişinin her anında devrimci iradenin, kararlılığın ve inancın simgesi olur. Görkemli direnişi daha hayattayken halk arasında efsaneye dönüşür. Diyarbakır işkence sistemini yenilgiye uğratan ve PKK kadın direniş cephesinin zafer kazanmasında heval Sara'nın direnişi tarihi önemdedir. Sadece Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin değil,

akın mücadele saflarına katıldılar. Özellikle 1990'larda Kürdistan'da gelişen serhildanlarla birlikte kadın katılımları zirveye ulaştı. Katılımlar arttıkça düşmana esir düşüp tutuklanan kadın arkadaşların sayısı da günden güne artış gösterdi. Özellikle 1990'larda Zeki tasfiyeciliği sürecinde partiye katılan kadın arkadaşları, dağda mücadele edemezler bahanesiyle metropol çalışmaları için şehirlere yollaması bu arkadaşları düşmanın yönelimlerine açık hale getirmişti. Tecrübesiz olan çoğu kadın arkadaş bu süreçte tutuklanır. Böylelikle 1990'lara gelindiğinde TC zindanlarında tarihte hiç olmadığı kadar PKK'li kadın tutsak yer alır. 90'lı yıllarda da, 80'li yılları aratmayan uzun ve işkenceli gözaltı süreleri söz konusudur. Bu süreçte tutuklanan kadın arkadaşlar, heval Sara'dan devrıldıkları direniş geleneğini sürdürerek düşmanın tüm işkence ve baskılarına karşı müthiş bir direniş sergilerler. 90'lı yıllara kadar siyasi davalarından tutsak olan kadınların sayısı az olduğundan ayrı bir cezaevine konma durumları söz konusu değildir. 94'lere kadar da çoğunlukla kadın ve erkek tutsakların beraber kaldığı karma cezaevleri vardı. Kadın özgürlük bilincinin derinleşmediği o yıllarda kadın iradesini tanımama, kadını güç olarak görmeme gibi erkek egemen yaklaşımlar cezaevlerinde de yaşanıyor. Örneğin kadınların kendi koğuş yönetimleri olsa da genel cezaevinin yönetiminde istisnalar dışında kadın arkadaşlar yer almıyordu. Genel cezaevi yönetimi erkek arkadaşlardan oluşuyordu.

1994'le birlikte düşmanın zindan politikaları daha da ağırlaşmıştı. Yapıyı parçalamak, genelden koparıp izole etmek için kadınlar için ayrı cezaevi uygulamasına geçildi. Bunun için Sivas cezaevi pilot bölge olarak seçilmiş ve yüzleri aşan sayıda kadın tutuklu bu cezaevinde tecride alınmıştı. Daha sonra Sakarya, Uşak gibi cezaevlerinde de kadın tutsaklar bu uygulamalara maruz kaldılar. Erkek yapısından ayrılan

Heval Sara (Sakine Cansız), görkemli direnişi ile daha hayattayken halk arasında efsaneye dönüşür. Diyarbakır işkence sistemini yenilgiye uğratan ve PKK kadın direniş cephesinin zafer kazanmasında heval Sara'nın direnişi tarihi önemdedir. Sadece Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin değil, dünya kadınlarının özgürlük mücadelesinin de yılmaz bir savaşçısı olarak tarihe adını yazdırmıştır.

kadın arkadaşlar ilk defa özgün örgütlenme zeminini de yakalamış oldu. Bu da beraberinde önemli bir bilinç ve gelişim düzeyini açığa çıkardı. Zindanda düşmana karşı siyasal kimliğini kabul ettirme de bu süreçte yaşandı. Gelişen mücadele ile birlikte kendisine, cinsine inançsız, güvensiz, kaynağını erkek egemenlikli zihniyetten alan önyargılar kırılmış, kendi başına örgüt ve yaşam kültürünü yaratacak güçte olduğunu geç de olsa kanıtlamıştı.

1998'e kadar genel cezaevlerinde olduğu gibi kadın tutsaklar arasında da iç sorunlar yaşanıyor. Belli tasfiyeci kişilikler ortamda bilinçli bir şekilde güvensizlik yaratıyorlar. Bu şahsiyetlerin en azılılarından olan Zübeyde, kadın yapısı içerisinde "ajan" veya kişilik çözümlenmesi adı altında özellikle yeni gelenlere ağır baskılar uyguluyor. Güvensizlik ortamı yaratarak iç huzursuzluğu körükliyor. Baskı ve şiddetle otoritesini sağlama almaya çalışıyor. Düşman bilinçli bir şekilde sürgün havası vererek Zübeyde'yi cezaevi cezaevi

Zindanda yaşanan iç sorunlar ve düşman politikalarının sonuçları

1998'e kadar genel cezaevlerinde olduğu gibi kadın tutsaklar arasında da iç sorunlar yaşanıyor. Belli tasfiyeci kişilikler ortamda bilinçli bir şekilde güvensizlik yaratıyorlar. Bu şahsiyetlerin en azılılarından olan Zübeyde, kadın yapısı içerisinde "ajan" veya kişilik çözümlenmesi adı altında özellikle yeni gelenlere ağır baskılar uyguluyor. Güvensizlik ortamı yaratarak iç huzursuzluğu körükliyor. Baskı ve şiddetle otoritesini sağlama almaya çalışıyor. Düşman bilinçli bir şekilde sürgün havası vererek Zübeyde'yi cezaevi cezaevi

dolaştırıp, kadın yapısının iradesini kır-maya çalışıyor. Yine Batman zindanında Ciran adlı bir şahıs da Zübeyde'yi taklit edip benzer pratikler geliştiriyor. Düşman bu süreçte tutsakları direkt hedef almaktansa bu tasfiyeciler eliyle zindanın örgütlü yapısını dağıtma, mücadeleden düşürme politikaları yürütüyor. Hatta bazı şahısları özel olarak yetiştiriyor. Bu tasfiyecilere karşı militan duruşundan taviz vermeyen birçok kadın arkadaş çizgiyle oynayan, yapı üzerinde her türlü baskı uygulayan kişilere karşı her koşulda mücadele ediyor. Kadın arkadaşlar bu durumu genel zindan yönetimine bildirmesine rağmen pek işe yaramıyor. Çünkü bu kişilerin erkeksi özellikleri güç olarak görüldüğü için çoğu zindanda yönetim yapılıyor. O dönemde böylesine çarpık anlayışlar yaşıyor.

Aynı eğilim Çanakkale Zindanı'nda M. Can Yüce ve Meral Kızır tarafından da geliştiriliyor. Düşman, zindan genelinde M.Can Yüce'yi örgütte ikinci adam olarak hazırlıyordu. M.Can Yüce şahsında tasfiyeciler eliyle zindanda PKK'nin tasfiyesi edilmesi amaçlanı-yordu. Bu kişilere özel ayrıcalıklar, im-kanlar tanınıyor. M.Can Yüce kendisini bir kadın önderi gibi lanse etmeye çalışıyordu. Kadın yapısına kendisini kabul ettirmek için her türlü şeyi yapı-yordu. Tam bir "ajitatör" olan bu şahıs, kadın özgürlüğü hakkında ideolojik yazılar yazarak kadından daha fazla perspektif oluşturacağını göstermeye çalışıyordu. Dergilere bu temelde yazılar yazıyor, kadın arkadaşlara yaygın mektuplar yazıyordu. Meral Kızır da örgütün Türkiye cephesinin önderi gibi davranıp en çirkin iktidar anlayışlarının pratikçisi oluyordu. Özeldə kadın yapısı üzerinde egemenlik kurmaya çalışı-yordu. Aynı süreçte Çanakkale Zindanı'nda kalan Sema Yüce arkadaş, Meral Kızır tasfiyeciliğine karşı amansız bir mücadele yürütüyor. Meral'in örgüt dışı, iktidarcı yaklaşımlarını kabul etmiyor ve "ne düşen ne de düşürülen bir kadın olmayacağım" diyor. Ve ikisi arasında çok yoğun çatışmalar gelişiyor. Sema arkadaş, düşman ve içteki uzantılarının gerçekliğini çözerek, bu tasfiyeciliğin bertaraf edilmesi için arayış içerisine giriyor.

Heval Sema, yıllardır zindanda ol-duğu halde, örgüt gündeminden hiçbir zaman kopmuyor. Özellikle Önderliği çok yakından takip ediyor. 1996 yılında Önderliğe karşı Şam'da gerçekleştirilen suikasta cevap olarak Heval Zilan'ın bedenini bomba haline getirerek Der-sim'de fedai eylem gerçekleştirmesinden çok etkileniyor. Heval Sema radyodan Önderliğin 8 Mart'a ilişkin tüm kadınlara yaptığı konuşmasında açıkladığı Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni dinleyince yüreği yüreğine sığmıyor. Bir yandan yanı başındaki tasfiyeciler ta-

rafından dayatılan, kölece bağlarla ka-dını kendi iktidarına bağlama çabası, diğer yandan Önderliğin kadını tüm kölece bağlardan arındırıp, kurtuluşunu, özgürlüğünü müjdeleyen ideoloji... He-val Sema, Önderliği dinledikten sonra aradığı cevabı buluyor. Ardından ma-nifesto niteliğinde beş mektup yazıp bırakıyor. Mektubunda "Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın ve diğer tüm şehit-lerimizin iyi bir öğrencisi olmak istiyorum" diyerek 21 Mart 1998'de bedenini ateşe veriyor. Böylece Mazlumların, Sakinelerin direniş geleneğinin bir neferi ve heval Zian'ın ardılı olmayı başarıyor. Bıraktığı mektuplarda düşmana ve onun işbirlikçilerine de seslenerek; "Ne yaparsanız yapın bu haklı mücadeleyi yenemeyeceksiniz" diyor. Heval Sema, eylemini gerçekleştirip 17 Haziran'da şehitler kervanına katılana kadar da Önder Apo'ya ve onun ideolojisine sadık kalıyor. Mektubunda yazdığı gibi 'kadının yaşam ve zafer gücünün ol-duğunu, kadının da yoldaş olabileceğine olan inancını' soylu bir eylemle taçlan-dırır. Sema arkadaşın eylemini çağrı niteliğinde ele alan Önderlik arkadaşın mektuplarından hareketle M.Can Yü-

virerek heval Sema'nın ardılı oluyor. Fikri Baygeldi bu eylemiyle içindeki er-keği öldürmüş, kadının eylem anlayışını kendisinde pratikleştirerek, kadını duy-guda ve düşüncede yüce bir birliktelik kurmayı başarmıştır. Önderlik heval Fikri için; "Fikri'de tutarlı bir erkek kişi-liğinin yeniden şekillenmesi gerektiğine dair çok duyarlı, anlamlı bir yanıt var." değerlendirmesini yapıyor. Böylece he-val Sema ve heval Fikri zindanda ger-çekleştirdikleri eylemleriyle, Kadın Öz-gürlük İdeolojisi ve Kopuş Teorisi'ne erkek ve kadın cephesinden en güçlü cevabı vermiş oluyorklar.

Uluslararası Kompo'ya karşı zindanlarda gelişen direniş

Aynı yıl içerisinde Uluslararası Kom-plo süreci başlamış, Önder Apo 9 Ekim 1998'de Suriye'den çıkartılmıştı. Önderliğin esaretiyle sonuçlanan bu kom-ploya ilk olarak zindanlardan tepki gelişt-i. Önder Apo Suriye'den çıkartıldığı ilk gün Maraş Zindanı'nda kalan Halit Oral, komplonun derinliğini hissetmiş, Güne-şimizi Karartamazsınız! diyerek bedenini

politikalarını güdüyor. Yaşamda ölçüleri daraltarak, bireyi salt güdülerıyla düşü-nen ve güdüsel yaşayan bir konumda, insanlığı özünden boşaltmak istiyor; buna karşı özgürlük tutsakları tek vücut olup, buna karşı durabileceğimizi gös-tereceğiz" diyorlar.

Uluslararası Komployla Önderliği-mizin 15 Şubat 1999'da siyasi rehine olarak tutsak edilip, İmralı Zindanı'na alınmasıyla zindanların önemi de de-ğişmeye başlamıştır. Önderliğimiz şah-sında Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmek ve böylece Kürt soykırımını ni-hayete erdirmek isteyen uluslararası komplocu güçler, Önder Apo'nun İm-ralı'da geliştirdiği benzersiz direniş etki-sinden ziyade, üçüncü doğu-şum dediği yeni bir paradigmayla ka-pitalist moderniteyi çözmüş, alternatifini geliştirerek tüm dünya halklarına umut olmuştur. Mutlak tecrit ve ağır zindan koşullarına rağmen Önderliğimiz, in-sanüstü çabasıyla İmralı'da yeni bir direniş geleneği açığa çıkardı. Normal bir insanın bir gün bile dayanamayacağı İmralı Zindan koşullarında Önderliğimiz 24 yıldır amansız bir mücadele yürü-

larda süngerli oda adıyla işkenceler için özel odalar yapılarak işkence meşru-laştırılmıştır. Yine uyduruk gerekçelerle 'cezası' biten yoldaşlarımızın tahliyeleri ertelenmekte, infazları yakılmakta, açılan yeni dosyalarla zindandan çıkışları im-kansız hale getirilmektedir. Düşman son birkaç yıldır tüm zindanlarda tecridi ku-rumsallaştırmaya yönelik sistemli poli-tikalar geliştirerek, tutsakların kendi ara-larında ve dışarıyla ilişkilerini bitirme noktasına getirmiştir. Tutsakların yaşam alanları gittikçe daraltılmakta ve kaldıkları odalara kameralar yerleştirilerek tutsaklar nefessiz bırakılmaya çalışılmaktadır. Bu uygulamalara karşı gelişen en ufak iti-razda ise tutsaklara disiplin cezaları yağdırılmaktadır.

Tüm bunların yanı sıra hasta tut-sakların durumuna ilişkin ayrı bir pa-rantez açmak gerekmektedir. Toplumun kanayan yarası haline gelen hasta tut-saklar içerde çok zor koşullarda yaşam mücadelesi vermektedir. Son yıllarda artan baskı ve işkenceler sonucunda neredeyse her gün zindanlardan ta-butlar çıkmaktadır. Faşist intikamcı AKP rejimi özeldə hasta tutsaklar üze-rinden çok kirli hesaplar yapmaktadır. Hasta tutsakların bilinçli bir şekilde öl-melerini sağlayarak, toplumun vicdan-larında gedikler açma planlanmaktadır. Böylece gelişen ölümlere karşı topo-lumsal refleksler yok edilmek, bir bü-tünen toplumsal değerler hiçleştirilmek istenmektedir. Özeldə 90'lı yıllardan beri zindanda olan arkadaşların birçoğu, yapılan işkence ve zindanların sağlıksız koşullarından kaynaklı ciddi sağlık problemleri yaşamaktadır. Hal böyle olunca hasta tutsaklar hem düşman politika-larıyla hem de sağlık problemleriyle mücadele etmek zorunda kalıyor.

Kadın Özgürlük Mücadelemizin yıllar içinde kitleselleşmesiyle bugün sistem tarafından en fazla Kürt kadınları ve bu mücadeleden etkilenen kadınlar he-def haline gelmiştir. Faşist Süleyman Soylu'nun "PKK'yi kadınlar yönetiyor" söylemi bu gerçeği doğrulamaktadır. Bu yüzden son yıllarda hiç olmadığı kadar kadınlar tutsak alınarak toplumsal mücadele kadınlar şahsında yok edil-mek istenmektedir. Akademisyeninden gazetecisine, ekolojistinden feministine, militanından yurtseverine, milletveki-linden eş başkanlarına kadar toplumsal yaşamın öncü kadınlarının hepsi şu an zindanlardadır. Kadın düşmanı faşist AKP-MHP ittifakının Kadın Özgürlük Mücadelemizi zindanlarda bitirmeye yönelik geliştirdiği soykırım politikalarına karşı, kadınlar Saraca, Semaca diren-meye devam ediyor. Zindanların her bir hücrelerini kadın özgürlük akademisi haline getirerek; yürekte, beyinde özgür Önderlikle buluşmanın umut, inanç ve kararlılığını büyütüyorlar.

Biz 'dışardaki' kadınlara düşen gö-revse, büyük bedeller ödenerek elde edilen 43 yıllık kadın zindan direniş geleneğinin günümüz temsilcileri olan yoldaşlarımızı doğru temelde sahip-lenmek ve onların bir an önce aramıza katılması için mücadeleyi büyüttük. Kuşkusuz bunun en olmazsa olmaz koşulu Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü önceleyen, hedefleyen bir biçimde mü-cadeleye katılım düzeyimiz ve eylem-selliklerimiz belirleyici olacaktır. En çok biz kadınlar olarak biliyoruz ki, İmralı Zindanı'nda ağırlaştırılmış tecritte tu-tulan Önderlik şahsında biz kadınların özgür iradesidir. Unutmayalım ki, 15 Ağustos eylemiyle nasıl idamların önü alınmışsa, günümüzde de dışarda açığa çıkartacağımız her türlü mücadele, zin-danlar üzerindeki baskı ve işkence uy-gulamalarını bertaraf edecek, fiziki ola-rak onları özgürleştirecektir.

Kadın Özgürlük Mücadelemizin yıllar içinde kitleselleşmesiyle sistem tarafından en fazla

Kürt kadınları ve bu mücadeleden etkilenen kadınlar hedef haline gelmiştir. Faşist

Süleyman Soylu'nun "PKK'yi kadınlar yönetiyor" söylemi bu gerçeği doğrulamaktadır.

Bu yüzden son yıllarda hiç olmadığı kadar kadınlar tutsak alınarak toplumsal

mücadele kadınlar şahsında yok edilmek istenmektedir.

ce'nin tasfiyeci bir eğilimde olduğunu belirtir. Heval Sema'nın "gökyüzünde iki güneş olmaz" belirlemesi üzerine Önderlik çözümleme yaparak tasfiye-cileri teşhir eder. Sema'nın eylemi için Önder Apo: "Sosyalizmi ilerleteceksek, ulusal kurtuluşta çok ciddi engelleri or-tadan kaldıracaksak, örgütü bir yıkılma ve çözülme nedeni olmaktan çıkarıp bir sürükleme nedeni haline getireceksek cins savaşımlarını yoğunlaşmış ifa-desi olmaktan başka çaremiz yoktur. Önderlik öğretisinin kadın boyutuyla anlaşılması gereken bir yanı da budur. Sema yoldaşın bahsettiği nokta da yine budur" değerlendirmesini yapıyor.

Heval Sema'nın eylemine aynı zin-danda bulunan Fikri Baygeldi arkadaş üç gün sonra "Sema yoldaş benim ko-mutanımdır ve ben, bu eylemiyle ko-mutanlaştım Kürt kadının sadece bir askeriyim. Asker komutanının talimatı doğrultusunda hareket etmek zorun-dadır. Ve ben bu zorunluluğun bilin-cindeyim. Bu eylemimle Sema yoldaşın eylemini daha da görkemli kılacağım ve düşmanın beyninde bir bisiving ro-ketinin patladığı gibi patlayacağım" di-yerek fedai eylemi gerçekleştiriyor. 24 Mart 1998'de bedenini ateş topuna çe-

ateşe vermişti. Böylece Mazlum ve Semaların direniş geleneği bir kez daha zindanlarda can buluyordu. Komplonun önünü almak için zindanlar öncülüğünde başlatılan eylemler gün geçtikçe, dört parça Kürdistan, Türkiye, Avrupa ve dünyanın her yerine yayılıyordu. Önderliğin etrafında ateşten bir çember oluşturan bu yoldaşlarımız uluslararası güçleri şaşkına çevirmiş, komployu farklı boyutlara taşımalarının önünü almışlardı. Güneşimizi Karartamazsınız eylemini zindanda büyüten Kürdê ve Rotinda arkadaşlar Midyat Zindanı'ndan 23 Ekim 1998 tarihinde bu ateş dansına dahil oluyordular. Bu çember öyle güçlü ol-malıydı ki hiç kimse Önderliğe yaklaşa-mamalı, yaklaşma gafletinde bulunanlar da bu tanrıçaların 'zafer tutkularının ateşi ile küle dönmeliydi.' Kurdê (Sela-met Menteş) ve Rotinda (Aynur Artan) arkadaşlar bıraktıkları mektuplarında, düşmanın zindan politikalarını da de-ğerlendiriyorlardı. "Zindan alanında ge-liştirilen rehabilitasyon politikaları biz tutsakların iradelerini eritmek ve parçala-maya yöneliktir. Düşman çıkardığı sahte af yasaları ve sözde demokratik adımlarla zindanda bireyin kafasındaki PKK'yi muğlaklaştırarak reforme etme

tüyor. İmralı Zindanı'nı bir akademiye dönüştüren Önderlik, egemenlerin bin-lerce yıllık 'ceza-evi' mantığını alt üst etmiştir. Önder Apo İmralı Zindanı'na götürüldükten sonra faşist soykırımcı TC Devleti'nin de zindan politikası de-ğişmiştir. 2000'li yıllarda uygulamaya sokulan F-Tipi cezaevleri sistemiyle birlikte İmralı'dakine benzer bir tecrit tüm zindanlara yayılmıştır. O zamana kadar zindanlarda tutsaklar kalabalık koşullarda birlikte kalabiliyorken bun-dan böyle tekli hücrelere konulmuştur. İnsan soyunun en ağır 'ceza' sistemi olan tecrit sistemi böylece genişletil-miştir. Buna karşı birçok zindanda di-reniş gelişmesine rağmen düşman kat-liamlar gerçekleştirerek bu sistemi ha-yata geçirmiştir. Şu anda yüzlerce siyasi tutsak tekli hücrelerde diren-mektedir. Bu anlamda Önder Apo'nun direnişi sadece PKK ve PAJK'lı tut-saklara değil, dünyada tüm devrimci tutsaklara örnek olmuştur.

Kadın Özgürlük Mücadelemiz zindanlarda bitirilmek isteniyor

PKK Hareketi kitlesel olarak 80'li yıllarla birlikte zindanlarla tanışmıştır. O yıllardan günümüze kadar gelen di-reniş geleneği hala geçerliliğini koru-maktadır. Dönem dönem cüzi farklılıklar gösterse de TC Devleti'nin zindan poli-tikası hep imha ve tasfiyeye dayalı ge-lişmiştir. Faşist AKP rejimi ile birlikte ise zindanlar zamana yayarak öldürme me-kanları haline gelmiştir. Son yıllarda tir-mandırılan savaşla birlikte zindanlarda psikolojik ve fiziki işkencenin her türlü-sü tutsaklar üzerinde uygulanmaktadır. Ner-deyse her şehre birkaç zindan yapılarak, tutsaklar sistemli bir şekilde zindan zin-dan dolaştırılıp sürgün edilmektedir. Tutsaklar özellikle ailelerinden uzak zin-danlara bilinçli bir şekilde sürgün edilerek, onlar üzerinden aileler de cezalandırıl-mak istenmektedir. Cezaevi girişlerinde insanlık onurunu hiçe sayan çıplak ara-ma işkencesi hala çok yaygınca uygu-lanmaktadır. Yeni yapılan tüm zindan-

Mustafa Karasu Ş.Sakine Cansız Hamili Yıldırım

KÜRDİSTAN DEVRİMCİ GENÇLİĞİ TOPLUMSAL DİRENİŞİN VE SAVAŞIN ÖNCÜSÜ OLACAK

FAŞİST SOYKIRIMCI DÜŞMANA ÖLÜMCÜL DARBEYİ İNDİRECEKTİR

Komalên Ciwan Koordinasyonu

Tarihi süreçler yaşıyoruz. Özgürlüğü en fazla hak eden fakat özgürlükten en fazla mahrum bırakılan halkımızın varlık ve özgürlük savaşı en kritik dönemlerinden geçiyor. İnsanlığın ve insanlıkta ısrar etmenin beşiği olan Kürdistan, tarihinin en şiddetli saldırılarıyla karşı karşıyadır. Soykırımcı TC rejiminin demirden kanunu olan imha ve inkar konsepti zirveyi yaşamaktadır. 200 yıllık biriktirilmiş tüm faşist saldırganlık son 7 yılda Kürdistan'ı cehenneme çevirmek istedi. Gencinden yaşlısına, kadından erkeğine, ağacından ormanlarına, cenazesine, mezarlıklarına varana kadar tarihin en aşağılık, en korkunç, en vahşi saldırılarını gerçekleştirdi. Hitler'e, Mussolini'ye, Franco'ya rahmet okutan bir zulüm saltanatı 24 saat işletildi.

Kürtlüğün kökü kazınarak ırkçı, turancı Türkçülük hakim kılınmak istendi

Direnışin en güzel şehri Cizre'de halkımızın en değerli oğulları ve kızları benzin şişeleriyle canlı canlı yakıldı. Silopi'de Taybet Ananın cenazesi bir hafta boyunca sokak ortasında bekletilerek ölüsüne bile işkence edildi. Şırnak'ta Hacı Lokman Birlik'in cenazesi zırhlı aracın arkasında sürüklenerek sokak sokak gösteri malzemesi haline getirildi. Nusaybin uçaklarla bombalanarak viraneye çevrildi. Amed'in Sur'u camileri de içinde olmak üzere yakılıp yıkılarak yok edildi.

Kürdistan'ın şirin şehri Efrin, Moğol orduları gibi istila edilerek

talan edildi, zeytin ağaçlarından tarihi eserlerine kadar haraç mezat satıldı, Kürtlüğün kökü kazınarak ırkçı, turancı Türkçülük hakim kılınmak istendi.

Serêkaniyê ve Girê Spî işgal edilerek çapulcu DAİŞ artığı çetelere peşkeş çekildi.

Onuru, şerefi ve özgürlüğü için yaşayan ve mücadele eden binlerce Kürt katledildi, on binlercesi zindanlara dolduruldu, yüzbinlercesi soykırım politikalarının pençesinde teslim alınmak istendi.

Kürdistan'ın yüreği ve beyni temiz pırıl pırıl gençleri uyuşturucuyla, fuhuşla, cinsellikle zehirlenerek yaşamları haram edilmeye çalışıldı; uşaklaşan, ajanlaşan ve köksüzleşen bir gençlik nesli oluşturulması için seferber olundu.

Kadın özgürlük ideolojisinin haykırışı olarak "Jin, Jiyan, Azadi" sloganını tüm dünyaya mal eden Kürt kadınları, genç kadınları tecavüz saldırılarıyla onursuzlaştırılmaya ve Türk ordusunun çapulcu askerleri tarafından bataklığa sürüklenmeye çalışıldı.

Kürdistan'ın paha biçilmez güzelliğindeki doğası sistematik biçimde yok edilmeye çalışıldı, ormanları kesilip yakılarak kırmıdan geçirildi, Kürdistan'ın sadece insanına değil, doğasına, ormanına ve hayvanlarına da büyük bir düşmanlıkla saldırdı, kök kurutma politikası uygulandı.

Kürdistan Özgürlük Gerillası yüzbinlerce ton patlayıcıyla bombardıman edildi, NATO'nun gelmiş geçmiş en gelişkin tekniği karadan havaya Türk ordusunun emrine koşuldu, keşif uçaklarından savaş uçaklarına saldırısız tek bir gün bile geçirilmedi.

Bunlar da yetmedi, gerilla cenazelerine alçakça biçimde işkenceler yapıldı; cenazeler analara ve ailelere dünyanın en büyük azabını yaşatmak için kargo paketleriyle, çuvalarla teslim edildi, şehit cenazelerinin olduğu mezarlıklar bombalandı, mezar taşları kırıldı, cenazeler Kilyos'ta olduğu gibi kaldırım kenarlarına gömüldü.

Kürdistan'ın dört bir tarafında bu mücadeleye gönül vermiş, iman etmiş herkes hedeflenerek terörist yaftası vuruldu, on milyonlarca insandan oluşan bir halk soykırım saldırıları altında ezilmek istendi.

En önemlisi de özgür Kürtlüğün yaratıcısı, yürütücüsü, önderi, lideri, tüm değerlerimizin sentezi olan Rêber Apo İmralı çarmıh sisteminde tarihin en zalim işkencesine, tecridine, esaretine ve zulmüne maruz kaldı. Her dakika yeniden öldürmeyi hedefleyen bir vahşet cenderesi altında 200 yıllık TC projesinin alt üst edilmesine karşı duyulan kin, öfke ve nefretle intikam alınmaya çalışıldı. Aslında İmralı'da uygulanan politika A'dan Z'ye tüm Kürdistan'a taşırılmış oldu.

Bu biçimde bir sayfaya sığdırılan fakat bir asra sığdıramayacak saldırı bombardımanı son 7 yıl boyunca aralıksız devam etti. Bir halka, onun kahraman savaşçılarına, özgürlük davasına ve Önderliğine karşı bir soykırım konsepti dayatıldı. 600 yıllık Osmanlı geleneği, 100 yıllık TC Devlet geleneğinden edinilen tüm vahşet, barbarlık, gaddarlık, katliam, komplo, özel ve psikolojik savaş çirkeflikleri 7 yılda topyekun bir biçimde uygulandı. Kürdistan gençliği de tüm herkes gibi bu tarifsiz sürecin tanığı, şahidi ve öznesi oldu.

Önder Apo, ideolojiyle ezilen halklara inanç ve bilinç aşılamıştır

TC soykırımcı devleti, kapitalist modernite sisteminin paramiliter gücüdür. Kapitalist Modernite sisteminin Ortadoğu'daki ajanı, kontrası, çetesi Türk devletidir. TC, soykırımcı sömürgeci faşist karakterini yediden yetmişe kapitalizmden almıştır. Dolayısıyla ruh ikizidirler. Bunun için Kürt soykırım projesinin esas yaratıcısı da bu vahşi sistem olmaktadır. Tüm dünyaya iyilik meleştiğini kabul ettirmeye çalışan fakat halkları birbirine boğazlatan, sömürgeci devletlere kurban ettiren, soykırım politikalarından geçiren bir cehennem zebanisi olduğu gerçeği gün geçtikçe gün yüzüne çıkmaktadır. Bu sebeple artık çok iyi bilinmektedir ki Kürdistan'da savaşan ne tek başına TC'dir, ne de savaş politikalarını yürüten sadece TC'nin faşist şefleridir.

50 yıldır Kürdistan Özgürlük Devrimine karşı Kapitalist Modernite sisteminin askeri kolu olarak NATO savaşmaktadır. TC'ye her türlü desteği bu karanlık güçler sunmaktadır. İnsanlığa bir umut ışığı olarak doğan Önder Apo ve ideolojisi kapitalizmin en büyük düşmanı olarak görülmektedir. Ölüm döşegine düşerek can çekişen sosyalizme can suyu veren Önder Apo, Apocu ideolojiyle özgürlüğe susamış ezilen halklara irade, inanç ve bilinç aşılamıştır. Yeni, yılmaz ve yıkılmaz bir direniş mevzisi yaratmıştır. Sadece Kürtler veya Kürdistan halkları değil; tüm Ortadoğu ve dünya halkları Apocu ideoloji ve düşünce devrimiyle ay-

dınlanmış, kendi Rönesanslarını gerçekleştirme fırsatına kavuşmuşlardır. Yani zalimlerin zulüm düzeni devrilme tehlikesiyle yüz yüze gelmiş, devran ezilen mazlumlardan ve özgürlük sevdalılarından yana dönmüştür. Bu yüzden savaş kapitalist modernitenin sahte özgürlük anlayışı olan liberalizmle, Önder Apo'nun öncülüğünü yaptığı demokratik modernitenin sosyalist ideolojisi arasında sürmektedir.

İmralı'da saldırılan ve savaşılan gerçeklik de budur. Kürdistan Özgürlük Gerillası'na karşı yürütülen kök kazıma saldırıları da, mücadelemize karşı geliştirilen tasfiye saldırıları da bununla alakalıdır. Apocu ideoloji tasfiye edilerek 21. yüzyılın son özgürlük çıkışı ezilmek ve yok edilmek istenmektedir. Savaşımızın özü, özgünlüğü ve özelliği tamamen burada yatmaktadır

Zap savaşı tarihimizin en belirleyici savaşı

Zap, direnişle özgürlük savaşının kiblegahı haline gelmiştir. Zagrosun asi, sert ve direngen dağları; Apocu fedai direniş çizgisini kuşanmış, özgürlük gerillalarını bağrına basmış, adeta özgürlük gerillalarıyla birlikte faşizme karşı direnmektedir. Zap şahsında Özgürlük Mücadelemiz'in en büyük savaşı hayat bulmaktadır. Bunlar öylesine söylenen sözler değildir kesinlikle. Kürt halkının bu saatten sonra nasıl yaşayacağı, geleceğini nasıl örgütleyeceği, 21. yüzyılda özgür bir yaşama sahip olup olmayacağını belirleyecek olan Zap'taki savaş olacaktır. Kürtler ve özgürlük savaşımız açısından

çok tarihi bir dönemde bulunuyoruz. Kürdistanlı gençlik yüreğini ve beynini açarak bu savaşa karşı tutumunu netleştirmelidir.

Zap savaşı faşist soykırımcı TC Devleti'nin özgürlük davasını tasfiye etme çabalarının zirve halini ifade etmektedir. Faşist TC, 200 yıllık Kürtleri soykırımdan geçirme stratejik planını Zap savaşıyla sonuca götürmek istemektedir. Bugün özgür Kürtlük adına yaratılan tüm değerlerin bileşkesi olan PKK'yi tasfiye ederek bu amacın önündeki

lanmış silahlara karşı, devletlerin bile dayanmadığı saldırılara karşı direnişten taviz verilmemiş, insanlık onuru savunulmuştur.

Kürdistan gençliğinin esas olarak görmesi gereken Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın bu hakikatidir. Bu direnişin düzeyinin abartıldığını düşünenler olabilir, hakeza böylesi dehşet düzeyindeki kimyasal ve nükleer silah saldırılarına karşı nasıl dayanılabilir düşüncesinde olanlar olabilir. Yalnız bir söz vardır, güneş balçıkla sıvanmaz diye. Yaşanılan

Düşman tüm vahşi savaş araçlarını devreye koymuş bulunuyor

Dünyada hiçbir ordunun askeri 5 ay boyunca hiç ara vermeden, kesintisiz bir biçimde devam edecek şekilde savaşamaz. Dünyada hiçbir ordu Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın adanmışlığı ve fedailiğiyle savaşamaz. Kaldı ki bunu Azerbaycan-Ermenistan savaşında da, bugün Ukrayna-Rusya savaşında

olmasının Erdoğan, Bahçeli faşistleri gözünde zerre kadar kıymeti yoktur- direnişi kırmaya çalışmaktadır.

Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın bu savaş performansı her açıdan layıkıyla rolünü oynadığını, devrim değerlerinin savunulmasında ve zafer yürüyüşünde görevlerini yerine getirdiğini ispatlamıştır. Şüphesiz bu duruş zafer kadar devam edecek, en ufak bir kaygıya kapılmadan fedai direniş çizgisi bünyeyerek sürdürülecektir.

Buna karşı Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin öncü gücü olan Kürdistan devrimci gençliği görevlerini bir kere daha her yönleriyle hatırlamalıdır. Ne faşist soykırımcı düşman sürülerinin saldırılarını ne de Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın direnişini unutmamalıdır. Sadece unutmama ve hatırlamayla da işler bitmemektedir. Muhteşem gerilla direnişinin aynı zamanda görevlerini yerine getirme çağrısı olduğunu kor bir ateş gibi yüreğinde hissetmeli, bunun yakıcılığıyla harekete geçmeli ve Zap'ta yükselen özgürlük ruhuyla mücadeleye atılmalıdır.

Önümüzdeki 3 aylık zaman çok önemlidir

Şimdiye kadar gerillanın tek başına, tüm devrim yükünü Önder Apo ve şehitlerle beraber sırtlaması ve eşsiz bir fedakârlık ve fedailik göstermesi unutulmazdır. En kutsal duruşun adıdır. Fakat geline aşamada düşmanın yeni saldırı dalgasıyla ve hamlesiyle beraber yeni bir mücadele aşamasına girmiş bulunuyoruz. Özellikle önümüzdeki 3 aylık zaman periyodu tabiri caizse sırat köprüsünden nasıl geçileceğinin işareti olacaktır. Bu düzeyde önemli, hayati ve belirleyicidir. Dolayısıyla bu mücadele merhalesinde herkes, herkesten daha fazla da bu mücadelenin öncüsü olan devrimci gençlik silkelenecek düşmanın sonuç alma hamlesine karşı bir zafer direnişi hamlesi geliştirmelidir.

Yürüttüğümüz varlık yokluk savaşının en önemli ihtiyacı herkesin kendisini topyekun bir savaş gerçeğine göre inşa etmesi, örgütlemesi ve işlevsel kılmasıdır. Nasıl ki mücadelemizin temel gündemi savaş ve bu savaşı nasıl zaferle taçlandıracağımız ise bunu başarmanın temel yöntemi de en başta Kürdistan gençliğinin kendisini savaş öncüsü durumuna getirmesidir. İçinde bulunduğumuz savaş karakterine göre yapılandırmasıdır. Normal bir sürecin normal bir mücadelesinden bahsetmiyoruz. Olağan dönemlerin sıradan görev ve ihtiyaçlarından da bahsetmiyoruz. Su ve ekmek kadar önemli olan, çekilen her bir nefes kadar yaşamsal olan onur ve özgürlük amacının şaşmaz pusulası olan savaş görevlerine doğru yaklaşımdır. Kürdistan devrimci gençliği savaş öncülüğünü bu kritik mücadele aşamasında pratikleştirme arayışında, ısrarında ve kararlılığında olmalıdır.

Peki, somut olarak neden bahsediyoruz? Bu ifade edilenlerin anlamı nedir? Kurşun gibi ağır olan dönem görevlerinin yerine getiril-

mesi noktasındaki yetmezlikler nereden kaynaklanmaktadır? Bu ve benzeri sorulara verilecek doğru, vicdanlı cevaplar rotanın da doğru tutturulmasını sağlayacaktır. Devrimci halk savaşı dediğimiz ama söylediğimiz kadar pratikleştirmedikimiz yakıcı gerçeğin hakkının verilmesine yol açacaktır. Ancak devrimci halk savaşı kapsamında belirlenen görevler yerine getirilirse her bir insan, her bir devrimci genç gece yattığında kafasını gönül rahatlığıyla yastığa koyabilir, yediği bir lokma ekmeğin hakkını verdiğini ifade edebilir. Yoksa yapılanlar ve yaşananlar ağır bir gaflet, derin bir kendini kandırma ve süreçten tamamen kopuk hatta süreç karşıtı hale gelmiş bir duruştan öteye gitmeyecektir. Halbuki yapılması gereken en az gerilla direnişi kadar halk direnişini, toplumsal serhıldan hamlesini geliştirmek olmalıdır. Bu olağanüstü dönemin amentüsü budur.

Hiçbir şey halk direnişinden kutsal, meşru, etkili ve güçlü değildir. Günümüz dünyasında kapitalist modernite sisteminin ve onun jandarmaları olan tekmi devletlerin en büyük korkusu budur. Halk ve mücadele olarak istediğiniz kadar haklı olun, istediğiniz kadar meşru olun, istediğiniz kadar iyi, güzel ve doğru düşünün eğer halk direnişinin gücünü tüm dünyanın karşısına dikemezseniz yapılacaklar havanda su dövmeye benzer. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi açısından ve içinde bulunduğumuz faşist soykırım ablukasına karşı durumumuz da tamamen bununla alakalıdır. Kaldı ki bugün tüm düşman güçlerin de itiraf ettiği gibi yeryüzünde en dinamik, en büyük, en etkili halk potansiyeline sahip bir Hareketiz. Fakat geline aşamada özellikle Kürdistan gençlik hareketi olarak milyonlarca Kürt gencini harekete geçirme, örgütlü kılarak faşizme karşı mücadelede en ön cephenin direnişçisi kılmada ciddi yetersizlikler ve zayıflıklar yaşanmaktadır. Halkı bir sel gibi önündeki tüm engelleri aşan bir dinamizme ve etkinliğe ulaştıracak olan gençlik öncülüğüdür. Fakat gençlik özellikle bu 5 aylık savaş sürecinde bunu geliştirmemiştir. Toplumun lokomotif gücü olmak ancak bununla olur. Yoksa beylik laflarla öncülüğünden bahsedilir o da kuru bir propagandanın öteye gitmez. Yapılması gereken topyekun direnişin en temel ayaklarından biri olan halkın toplumsal direnişini yaratmaktır. Fedailik çizgisinde direnen gerillanın savaşını zaferle buluşturmanın koşulu budur. Bunu yapmadan hiç kimse tek başına gerilla mücadelesiyle sonuç alacağı beklentisine kapılmasın, sırtını bu adanmış fedailiğe dayamasın, kendi görevlerini gerillaya havale ederek vicdansızlık yapmasın. Yapılması gerekenlerin ucunda hangi bedel olursa olsun yapılmasını sağlamaktır vicdanlı olmak. Bunun da tek yolu devrimci gençliğin tüm kritik süreçlerde olduğu gibi bugün de kendisini en keskin biçimde vicdani muhasebeden geçirerek görevlerini ne pahasına olursa olsun yerine getirmesinde yatmaktadır.

en büyük engeli ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Bunun için tüm gücüyle, her türlü kaybı göze alarak, devletin tüm imkanlarını hegemonik güçlere peşkeş çekme temelinde her türlü askeri, diplomatik, siyasi desteği olarak saldırmaktadır. Bu yüzden Zap savaşı hem faşist düşman açısından hem de bizler açısından tarihimizin en stratejik, en belirleyici ve en kritik savaşı olmaktadır.

Zap savaşının zaferi sadece faşist AKP-MHP'nin sonunu getiremeyecek, bununla beraber Kürtler üzerindeki 200 yıllık soykırım planını da yerle bir edecektir. Bundan daha önemli bir mücadele süreci olmamıştır. O yüzden kıyasıyla, kıran kırana, göğüs göğüse ve ölümüne bir savaş durumu şu anda Zagros dağlarında 5 aydan fazla bir zamandır devam etmektedir. Zap, sadece Zap olmaktan çıkmış ilmek ilmek örülen, her türlü bedelin fedaise göğüslediği, başta Önder Apo olmak üzere gerillanın, halkımızın, kadınların ve gençlerin binbir emekle bugünlere getirdiği mücadelemizin kaderini belirleyecek bir savaş durumuna gelmiştir.

Kürdistan Özgürlük Gerillası bu bilinçle, bu iradeyle ve bu inançla fedailik destanlarının zirveye ulaştığı bir savaş ve direniş sergilemektedir. Vietnam direnişini defalarca katlayan olağanüstü, insan aklının sınırlarını zorlayan bir mücadele destanı yazılmaktadır. 5 aylık savaş bilançosu görmek isteyen gözler ve anlamak isteyen akıllar için savaşın boyutlarını ortaya sermiştir. Binlerce düşman askeri cezalandırılmış, onlarca düşman helikopteri darbelenmiş veya imha edilmiş, mevzi mevzi 24 saat kesintisiz savaş iradesi sergilenmiş, her türlü kimyasal, taktik nükleer denilen insanlık dışı yasak-

durum tam olarak budur. Normal insanların, sıradan devrimcilerin veya ortalama savaşçıların kesinlikle bir gün dahi direnemeyeceği açıktır. Bunda idrak edilemeyecek bir durum yoktur. Fakat Kürdistan devrimci gençliğinin en fazla yoğunlaşması, anlamak için tüm bilincini seferber etmesi gereken Apocu militan gerçekliktir.

Apocu militan çizgide yaşama, mücadele etme ve savaşma hem 50 yıllık devrimimizin özü hem de bugün Zap'ta yürüyen savaşın özeti. Bu vahşi, insanlıktan nasibini almamış, soykırım hastası düşmana karşı direniş Apocu ideoloji ile mümkün olmaktadır.

Apocu ideoloji; en büyük zorluklar karşısında pes etmeyip zorlukların üzerine yürümektir.

Apocu ideoloji; bir halkın özgürlük değerleri için her türlü bireysel yaşam güdüsünü kendisine haram görmek demektir.

Apocu ideoloji; bir lokma bir hırka felsefesiyle en kıt imkanlarda birer derviş gibi mütevazice yaşamak demektir.

Apocu ideoloji; anlamlı ve özgür bir yaşam uğruna tüm yaşamını mücadeleye, devrime adanmak, gözünü zafer dışında başka hiçbir şeye dikmemek demektir.

İşte Apocu ideoloji tam da bu duruşu pusula haline getiren fedailerin yaşam ve mücadele çizgisini ifade etmektedir.

Önder Apo'nun en harika çalışması işte bu özgürlük ruhunu benimsemiş insanı yaratmaktan geçmektedir. NATO'nun ikinci en büyük ordusuna karşı şu anda Zap'ta devam eden final savaşı bu devrimci çizgi gerçekliğiyle yürütülmektedir. O yüzden direnişe dair söylenenler emin olalım ki azdır, eksiktir fakat kesinlikle fazla değildir.

da görmekteyiz. Dışımızdakilerin savaş düzeylerini, kapasitelerini ve potansiyellerini küçümsemiyoruz. Fakat Kürdistan'da gerillaya karşı geliştirilen dehşetengiz saldırılar dünyanın başka bir yerinde olmadığı gibi, gerillanın gösterdiği zafer çizgisindeki direniş de başka hiçbir yerde yaşanmamaktadır. Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın bu duruşuna iman etme, bu direnişi karşısında secdeye durma dışındaki her tutum münafıklıktır. Tabi sadece bununla yetinilmemelidir. Bu, özgürlük savaşında herkesin kendi görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi de olmazsa olmaz hayati bir gerekliliktir.

Faşist düşman gerillanın direniş dinamiklerinin her yönüyle farkındadır. Neler yarattığının, kendisi açısından nasıl büyük bir engel olduğunun ve en önemlisi de savaşta kazanacağı zaferle neyi yaratacağının bilincindedir. 5 aylık savaş düzeyi bunun göstergesi olmuştur. Faşist TC bu durumu gözetenek 5 aylık savaş içerisinde yaşadığı çözümsüzlüğü, tikanıklığı ve yeniliğe doğru giden durumu tersine çevirmek istemektedir. Bunun için bir süreden beridir kudurmuşçasına saldırılarının dozajını en yükseğe çıkarmıştır. Bir an önce sonuç almak için tüm vahşi yöntemleri devreye koymuştur. En önemli bir sebep olarak 2023'ün şafak vaktinde kaybedeceği bir savaşla bir dakika bile iktidarda kalamayacağını derin korkusunu hissetmektedir. Kaybederse şimdiye kadar Kürtlere karşı uyguladığı her türlü alçakça, vahşice, insanlık dışı saldırılardan dolayı nasıl bir sonla karşı karşıya kalacağını tahmin etmektedir. Tüm bunlardan hareketle her türlü kaybı göze alarak -kaldı ki askerlerin iktidar tahtının savunulmasında telef

Düşmanı titretecek eylemler yapmak örgütlü olmaktan geçer. Yoksa herkesin devrim yapılmasını istediği fakat kimsenin ilk adımı atacak cesareti ve ortamı bulamadığı bir durumla karşı karşıya kalınır. Bunun için Kürdistan devrimci gençliği kendisini örgütlemeye sınırsız biçimde derinleştirmeli, kapsamlı hale getirmeli ve eylemde olduğu gibi örgütlemeye de hamle yapıp seferber olmalıdır. Nasıl ki gerilla gece gündüz demeden düşmana darbe vurmanın arayışındaysa, devrimci gençlik de gece gündüz demeden insan örgütlemenin arayışında olmalıdır

Enternasyonal gençliğin duruşunu selamlıyoruz

Örneğin bugün tüm dünyanın gözleri önünde bir halkın özgürlüğünden başka hiçbir şey istemeyen kızlarına ve oğullarına karşı kimyasal silahlar kullanılmaktadır. Yine altını çizerek belirtmek gerekir ki sadece bir defa değil, bir miktar değil. Her gün, gittikçe artarak ve herkesin gözünün içine baka baka yapılmaktadır. Fakat buna rağmen milyonlarca gençten oluşan potansiyel örgütlülüğe sahip bir mücadele olarak bunu yeterince gündemine alma, bunun üzerinden sürekli bir eylem planlaması içinde olma, halkın gücünü devreye sokarak faşizmin çanak tutucularına geri adım attırarak etkili adımlar atma durumu gelişmemiştir. Hiçbir şey yapılmıyor değildir. Gerilla mücadelesini tümüyle yüreğinde hisseden insanlar belki de bir şeyler yapmanın arayışındadır. Fakat bu şimdiye kadar örgütlenmemiştir. Dolayısıyla ortaya çıkan sonuç adeta gerillaya karşı kimyasal veya yasak nükleer silahlar kullanılmıyormuş gibi yaklaşılmasına neden olmaktadır. Birileri zaten ne yapsak da bu düşmanla işbirliği içinde olan uluslararası kurum ve kuruluşlar üç maymunları oynayacaktır diyebiliyorlar. Ama bilmeliyiz ki bu duruşun kendisi düşmanın değirmenine su taşımak anlamına gelir. Dedğimiz gibi hiçbir şey halkın harekete geçmiş gücünden kudretli ve caydırıcı değildir. Tarihe mal olmuş tüm devrim hareketleri böylesi halk direnişleriyle kendilerini var kılmışlardır. O zaman yapılması gereken küçük, etkisiz, bir hedefi olmayan, bir sonuca kilitlenmemiş klasik yürüyüşler değildir. Buna artık bir nokta koymak gerekir. Yapılması gereken on binler, yüz binleri hare-

kete geçirecek biçimde çalışarak tüm dünyaya faşizmin aşağılık yüzünü göstermek, bu biçimde faşistlerin yüzüne tükürerek bir kez daha bu gibi savaş suçları işleme cürretlerini kırmak olmalıdır. Şimdi Avrupa'da OPCW denilen TC vahşetinin işbirlikçisi bir uluslararası kuruluşun önünde bir yurtsever tek başına eylem yapmaktadır. Bu durumun kendisi bile tek kelimeyle ayıptır. Avrupa'da yaşayan Kürdistan gençliği kendi görevlerine sahip çıkmalı ve her şeyi göze alarak adeta bir gerilla gibi her türlü riski göğüsleyerek orayı insan seli haline getirmelidir. Ve sonuç alınıncaya kadar da geri adım atılmamalıdır. Bu her bir Kürt genci için yurtsever olmanın, onurlu ve şerefli olmanın gereğidir. Yine CPT denilen Önderliğimiz üzerindeki alçakça tezgahlanan tecrit ve işkence sisteminin garantörü olan kuruma dönük aynı biçimde kitlesel seferberlikle halkın gençliğin gücü gösterilmelidir. O zaman bakalım sonuç alınıyor mu alınmıyor mu? Şüphesiz bu sadece orada yapılacaklarla gerçekleşmeyebilir. Fakat herkesin kendi sorumluluğunu yerine getirmesi esas olmalıdır. Son dönemde enternasyonal devrimci gençlik öncülüğünde düzenlenen eylem etki düzeyi olan önemli eylemlerden biri oldu. Bu temelde enternasyonal gençliğin duruşunu selamlıyor, önümüzdeki süreçte gittikçe büyüyen ve dünya çapında gündem oluşturmayı hedefleyen bir eylem çizgisine ulaşacaklarına olan inancımızı belirtmek istiyoruz.

Bakur, faşist saldırıların dur durak bilmediği bir alandır. Halkımız, kadınlar, gençlerimiz üzerinde günlük olarak sistematik soykırım saldırıları sürdürülmektedir. Faşist düşmanın son yaptıkları ancak bu kadar olur dedirtecek cinstendir. Gerilla cenazesi bir çuval içerisinde adliye binasında babasının eline tutuşturulmakta, cennet ormanlarımız, ağaçlarımız Besta'da, Cûdî'de, Dersim'de katledilmekte, genç kadınlar faşist ruhu ihanetçi korucular ve yeminli Kürt düşmanı ve hasta ruhlu asker ve uzman çavuşlar tarafından tecavüze uğramakta, vahşice katledilmektedir. Yine Kürt şehirlerinde kaza adı altında insanlarımız katliam benzeri ölümlere maruz bırakılmaktadır. Aslında Bakur ve Türkiye'de her gün serhıldan direnişini geliştirmeyi gerektiren bir faşist zulüm vardır. Devrimci Gençlik tüm bu yaşananlara karşı kendi sorumluluğunu hissederek yaklaşmış olsa bu düşman bunların hiçbirini yapmaya cüret edemezdi. Kaldı ki istenildiğinde, ısrar edilerek çalışıldığında ve hedefe kilitlendiğinde yani herkes dönem görevlerine doğru yaklaştığında çok etkili, gündem sarsıcı serhıldan düzeyinde eylemler yapıldığı da ispatlanmıştır. Gemlik yürüyüşü, Cûdî yürüyüşü bunların somut örneğidir. Bu eylemlerin mevcut potansiyelin yüzde onu bile olmadığı bizler iyi biliyoruz. Demek ki önümüzdeki stratejik mücadele aşamasında bu tarihi derslere vesile olacak eylemler temel alınırsa çok daha büyük, faşizmi pişman edecek, ruhunu korku sağanağı altına alacak serhıldan direnişleri de geliştirilebilir.

Kürdistan devrimci gençliği bunları rahatlıkla örgütleyerek öncülüğünü yapabilir. Devrimci Halk Savaşı çizgisinde mücadele etmek böyle olur. Hakeza Zap'ta zafer direnişi yürüten gerillanın yanında olmak, el ele, yürek yüreğe mücadele mevzisi içinde olmak böyle olur. Yapılması

gereken bu kadar açık ve nettir.

Yine Rojhilat'ta ve tüm İran şehirlerinde Kürt bir genç kadın olan Jîna Emîni'nin ahlak düşkünü rejim güçleri tarafından katledilmesi üzerinden gelişen serhıldanlar herkesi şoka uğratmış, tüm dünyada temel gündemlerden biri haline gelmiştir. İran gibi faşist, baskıcı, zulüm kalesi bir rejimin halk direnişi karşısında ne hale düştüğü gözler önündedir. Bu serhıldanlar bir kez daha ispat etmiştir ki halk direnişinin gücü en faşist baskıcı devletleri bile dize getirebilir. Aynı zamanda bir gerçekliği de bir kez daha ortaya çıkarmıştır ki faşist rejimlerin uygulamalarına karşı halk, kadınlar, gençler patlama noktasındadır. Sadece birazcık öncülük yapacak akıl, cesaret ve irade olsun yeterlidir. Bu serhıldanlar düşmana ve hegemon tüm kirli devletlere bir gözdağı olduğu kadar, devrimci güçlere de önemli mesajlar içermektedir. Halk gerçekliğine doğru yaklaşım onlarca kere devrimi gerçekleştirecek imkan ve fırsatın ta kendisidir. Önemli olan halkı, gençliği, özgür yaşama hasret kadınları doğru çizgide örgütleyebilmektir. Bunda ısrarcı, kararlı ve inançlı olmalıdır.

Kürdistan gençliği öz savunmanın da öncü gücü olmayı bilmelidir. Savunmasız özgürlük boş bir hayaldir. Buna göre faşizmin saldırılarının özellikle gerilla üzerinde bu kadar pervasız bir düzeye ulaşmasının diğer bir nedeni her yerde öz savunma temelinde intikam eylemleri yapılmamasından kaynaklanmaktadır. Kürdistan gençliğinin değişmez ilkesi her koşulda intikam gücü olmayı gerçekleştirmesi olmalıdır. Düşman nereden saldırırsa saldırın anında misilleme eylemleri yapılmalıdır. Başûr'dan Bakur'a, Rojava'dan Avrupa'ya düşmanın bir saldırısına karşılık dört bir taraftan intikam eylemleriyle cevap verilmelidir. Düşmanı kahredecek pişman ettirecek eylemler hiçbir talimat veya onay beklenmeden kesinlikle en keskin biçimde yapılmalıdır. En net ve keskin olunacak

husus saldırıların misillemelerinin yapılması konusunda olmalıdır. Bu kırmızı çizgimizdir. Çünkü, PKK bir intikam hareketi olarak kurulmuştur. Önümüzdeki süreçte tüm alanların bu konuda daha net, daha keskin ve daha radikal bir tutum sahibi olacağına inanıyor, intikam eylem-

leriyle faşist TC'ye dünyayı dar edeceğimizi belirtiyoruz.

Gençliğin görevi gerilla saflarını büyüttür

Şüphesiz faşist düşman saldırılarına karşı bu düzeyde eylemsel güce ulaşmanın temeli örgütlenme düzeyine bağlı olmaktadır. Düşmanı titretecek eylemler yapmak örgütlü olmaktan geçer. Yoksa herkesin devrim yapılmasını istediği fakat kimsenin ilk adımı atacak cesareti ve ortamı bulamadığı bir durumla karşı karşıya kalınır. Bunun için Kürdistan devrimci gençliği kendisini örgütlemeye sınırsız biçimde derinleştirmeli, kapsamlı hale getirmeli ve eylemde olduğu gibi örgütlemeye de hamle yapıp seferber olmalıdır. Nasıl ki gerilla gece gündüz demeden düşmana darbe vurmanın arayışındaysa, devrimci gençlik de gece gündüz demeden insan örgütlemenin arayışında olmalıdır. Sokak sokak, mahalle mahalle, okul okul, esnaf esnaf, köy köy, ev ev gezerek adeta durursa bir daha özgürlüğe ulaşamayacağını düşünerek gençleri örgütleme seferberliğine girişmelidir. Mahalle gençliği, lise-üniversite gençliği, işçi gençlik, köylü gençlik mücadeleye taşınmalıdır. Her bir genç, gerilla ruhuyla mücadeleye sevk edilirse o zaman düşmanın dağlarda tasfiye etme yönündeki projesi tuzla buz olacaktır. Çünkü dağda bitireceğim derken her bir şehirde, köyde, okulda, işyerinde bir devrimci karşısına çıkacaktır. Kürdistan'dan yurtdışına her yer "dağlarda arama, Apocular her yerde..." sloganına gerçek bağlılık temelinde düşmana en büyük cevabı vermiş olacaktır.

Kürdistan devrimci gençliğinin diğer önemli bir dönem görevi gerilla saflarını büyüttür. Şüphesiz bir mücadele esprisi olarak "her yerde olan fakat hiçbir yerde olmayan..." tarzda yani gerilla duruşu ve tarzında gençliğin kendisini eğitip örgütler pozisyonunda tutması ve sarsıcı-çar-

pıcı, beklenmedik eylemler geliştirilmesi önemli bir kriterken gerillalaşmaya stratejik yaklaşım da aynı önemdedir. Faşist soykırımcı düşman açısından en büyük tehlike, en önemli engel ve kesinlikle tasfiye edilmesi gereken güç gerilla olmaktadır. Çünkü Kürdistan Özgürlük

Gerillası direniş pınarının hiç kesilmeyen kaynağıdır. Gerilla, Kürdistan'da özgürlük adına elde edilen tüm kazanımların koruyucusudur. Bu açıdan düşman gerillayı bitirmeyi stratejik bir plan olarak ele almaktadır. Buna karşı Kürdistan devrimci gençliğinin de zafer savaşının ateşini harlandırmanın gereği olarak gerillayı büyüttürme çalışmaları odağına yerleştirilmesi stratejik bir gençlik çalışmasıdır. Zap savaşını zafere götürmenin temel taktiklerinden birisi fedai kahramanlık çizgisinde direnecek gerilla adaylarının örgütlenmesi ve saflara taşınması olacaktır. Bunun için gerilla katılımları her zamankinden daha önemli hale gelmiştir. Bilelim ki her bir gencin gerilla saflarıyla buluşturulması faşist düşmanın tasfiye umudunu berhava edecek bir hamle, savaş iradesini kırarak ölümcül bir darbe olacaktır.

Başta da belirttiğimiz gibi önümüzdeki üç aylık mücadele süreci stratejiktir, hayatidir, belirleyicidir. Kürdistan devrimci gençliğinin derin bir özeleştirici tutumuyla yeni mücadele aşamasına yeni bir hamle ruhu ve pratiğiyle katılacağına yürekten inanıyoruz. Yetmezlik ve eksikliklerin üzerine gidilecek, gerekli dersler hızla çıkartılarak dönem görevlerine müthiş bir kilitlenmeyle yüklenilecektir. Dönem Kürdistan devrimci gençliği açısından devrimci halk savaşı öncüsünü yaratma dönemidir. Doğru öncülük Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın kapısını araladığı zafer savaşına doğru katılımı geliştirerek en başta Önder Apo'ya ve halkımızın en değerli kızları ve oğulları olan kahraman şehitlerimize layık bir duruşu yaratacaktır. Bu temelde tüm Kürdistan devrimci gençliğini "ji bo serfiraziyê werin cenga azadiyê" şiarıyla yeni bir direniş hamlesini zafer çizgisinde geliştirmeye çağırıyor, zafer Apocu çizgide direnen gençliğin olacaktır diyoruz.

DARBELER VE 12 EYLÜL GERÇEĞİ

12 Eylül'ün geleceği, Maraş Katliamı'nın ardından ilan edilen sıkıyönetimle birlikte belirginlik kazanmıştı. Yapılan ideolojik ve siyasal değerlendirmelerde bu çok net olarak dile getirilmekteydi. Böyle bir değerlendirmede bulunanlar arasında PKK de yer almaktaydı. Hatta bu konuda yaptığı değerlendirmeleri sosyalist, devrimci örgüt ve hareketlerle de paylaşmış, ortak önlem alma ve direnişi örgütlenme konusunda görüşlerini sunarak önerilerde de bulunmuştu. Tabii bir yanda bunu yaparken, kendi önlemlerini de alarak, olası askeri faşist bir darbe karşısında direnişi örgütleyecek hazırlıklar içerisine girmekten de geri kalmamıştı.

Cemal Şerik

Darbe, vuruş anlamına gelmektedir. Fakat konu itibarıyla burada darbe denildiğinde kast edilen, herhangi bir vuruş değildir. Askeri siyasi boyutu olan darbelerdir. Ordu ya da askeri zor aygıtına dayalı olarak iktidarın yasadışı yöntemlerle ele geçirilmesi demektir. En genel anlamda darbeler için yapılan tanım bu olmaktadır. Fakat kimi zaman farkında olmadan ama daha çok da bilinçli olarak devrimlerle, ihtilallerle askeri darbelerin aynılaştırılmaya çalışıldığına da tanık olunmaktadır. Bu çerçevede askeri darbeler için "ihtilal" tanımlamasında bulunanlar olmaktadır. Örneğin Türkiye'de çoğu kez 27 Mayıs 1960 ve 12 Eylül 1980 askeri darbeleri için "ihtilal" tanımlamasında bulunulduğuna tanık olunmaktadır.

Darbeler "ihtilal" denilmesinin basit bir dil sürçmesi olmadığına da bilinmesi gerekir. Darbelere "ihtilal" denirken ya abartarak olduğundan farklı gösterilmek ya da devrimlerle aynılaştırarak bilinç bulanıklığı yaratılmaya çalışılmaktadır. Yaratılan bu bilinç bulanıklığına bağlı olarak da toplumun askeri darbelerle olan tepkisini, anti-patisini devrimlere, ihtilallere karşı yöneltmek istenilmektedir. Oysa devrimler, ihtilaller farklıdır. Darbeler biçiminde yaşanmazlar. Devrimler veya ihtilaller toplumsal değişimi, inşayı hedeflemektedirler. Toplumsal değişim hedeflenirken de egemen güçlerin iktidar aygıtıyla, zor güçleriyle karşı karşıya gelindiğinde, zora da başvurulmaktadır. Ama bu zor, tamamen silahlanmış halk hareketini anlatmaktadır.

Devrim ve darbe arasındaki fark görülerek, ona göre bir yaklaşım içerisinde olunmalıdır. Bu konuda reel sosyalizm pratiğinin içerisine düştüğü yanlışlara düşülmemelidir.

Kimi zaman farklı ülkelerde yaşanan askeri darbeler "devrimsel" anlamlar yüklenebilmiştir. Bu çerçevede kimi askeri darbeler için "ilerici" tanımında bulunulabilmiştir. Bazı Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde bunun örnekleri görülmüştür. Tabi reel sosyalizm pratiğinde yaşanan bu yanlışlıklar yaklaşımın bir nedeni politik yönler olurken, diğer bir nedenini de toplum, devlet, kapitalizm gibi temel konular üzerine olan yaklaşımlar, yorumlar ve değerlendirmeler oluşturmıştır.

Temel yanlışlıklardan biri de egemen güçlerin kendi arasında yaşanan iktidar savaşıyla ya da iktidar güçlerinin işleri yolunda gitmediğinde önünde engel haline gelen siyasal hükümetleri, kurumsallaşmaları tasfiye edebilirliğinin yeterince doğru tahlil edilememesidir. Bu yönüyle de yapılan darbeleri, müdahaleleri sanki köklü bir değişimmiş gibi ele alarak yaklaşım belirlenebilmiştir. Ancak sonuçta böyle olmadığı pratikleriyle görülmüştür. Halka rağmen yapılanların bir devrim olmadığı açığa çıkmıştır. Kimi zaman halkın yararınaymış gibi görünse de sonradan halk karşıtı olduğu görülmüştür.

Türkiye'de de 27 Mayıs 1960 darbesi için böyle bir yaklaşım içerisinde olan ve böyle değerlendirenler vardı. Bunu da hazırlanan anayasada var olan örgütlenme ve ifade özgürlüğüne ilişkin kimi maddelerin olmasını ileri sürmekteydiler. Fakat bunu yaparken Anayasa'ya ilk dört maddesinin nasıl düzenlendiğine ve "Milli Birlik Komitesi'nin" yer aldığına bakma gereğini bile duymamışlardı. Adeta 'ağaçlardan ormanı göremeyen' bir yaklaşım sergilemişlerdi. Sadece bu da değil 27 Mayıs darbesinin, o günkü koşullarda herhangi bir Kürt kıyırındanması olmadığı halde Kürdistan halkına karşı alınan kararların ve uygulamaya konan politikaların ne an-

lama geldiği üzerinde durulmamış veya fark edilmemiş ya da görülmeyen gelinmiştir.

Burada darbe tanımına ilişkin olarak özetle bunları ifade etmekle birlikte, tarihselliğine dair de birkaç nokta üzerinde durmak gerekir. Çoğunlukla darbeler için birer kapitalizm hastalığı ve daha çok da bağımlı ve egemenlik altında olan ülkelerde yaşanmış gibi bir algı söz konusu. İlk bakışta böyleymiş gibi görünebilir. Aslında böyle görünmesinin ve her şeyin kapitalizmle açıklanmasının doğrudan bir bağı var. Oysa kapitalizm sınıflı-devletçi uygarlık sisteminin son beş yüz yıllık dönemini anlatır. Halbuki darbeler ondan önce de vardı. Roma imparatorluğu döneminde Sezar'ın öldürülerek, iktidarın el değiştirmesi böyle bir özellik taşır. İktidar kliği arasındaki yaşanan çelişki ve çatışma sonucunda Sezar öldürülmüştü. Kapitalist modernite sisteminin kendini kurumsallaştırmaya çalıştığı tarihsellik içerisindeyse ilk askeri darbe Fransa'da yaşanmıştı. Napolyon yapılan askeri darbeye iktidar olmuştu. Üstelik Napolyon darbeyi gerçekleştirirken sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmadan yararlanarak bir orta sınıf eğilimi olarak ordu bürokrasisine dayanarak darbeyi gerçekleştirmişti. Ulus-devlet ve sonrası süreçlerde askeri darbelerin (bazı istisnai örnekler dışında örneğin Portekiz'de 1974'de yaşandığı gibi) daha çok iktidar klikleri arasında yaşanan çelişiklere dayanmaktadır. Yani ya egemen güçler kendi kontrolleri altında olan siyasal yöneticilerle yaşadıkları sorunları aşmanın ya da kendilerine verilen rolleri; örneğin devrimci, demokratik muha-

lefeti ve gelişmeleri bastırmayı yerine getiremeyen yöneticilere karşı elde ettiklerini kaybetmek istememeleri sonucu bu yol ve yöntemi kullanmışlardır. Bu tür darbeler ABD'nin yeni sömürgeci olan Güney Vietnam'da ABD işbirlikçisi olan iktidar kliklerinin birbirlerine karşı yaptıkları darbelerle, Türkiye, Yunanistan, Arjantin, Pakistan gibi dünyanın birçok coğrafyasında yaşanan darbeler örnek olarak gösterilebilir.

Fakat bununla birlikte kapitalist modernite sisteminin yörüngesinden çıkmak isteyen partilerin, onların liderlerinin yönetimlerine karşı da askeri darbeler söz konusu olabilmektedir. Bu darbeler ise bizzat emperyalizmin jandarmalığını üstlenmiş olan ABD'nin planlaması, yönlendirmesi ve bizzat rol almasıyla gerçekleşmiştir. Şili'de Devlet Başkanı Sosyalist Salvador Alende yönetimine yapılan askeri faşist darbe, yine aynı şekilde Venezüella'da Hugo Cavez yönetimine yapılan darbe -her ne kadar aradan bir süre geçtikten sonra H. Cavez daha güçlenerek iktidara gelmiş olsa da- böyle bir özellik taşımaktadır.

Bununla birlikte kapitalist modernite evi olarak kabul edilen Batı Avrupa'da, İspanya'da (1981 Albay Tejero Cortez'in başını çektiği) olduğu gibi askeri darbe girişimleri de yaşanabilmektedir. Portekiz'de de ordu içerisinde daha çok da sömürgelerde süren özel-kirli savaşta yer alan alt düzeyde rütbeli askerlerin komutasında başlayan ve halk tarafından desteklenen bir darbe yaşanmıştır. Ancak kapitalist modernite sisteminin dışına çıkma gibi bir amaçları olmamıştır. Kırk bir yıl iktidar koltuğuna kalan faşist Salazar

yönetiminin devamı olan Américo Tomâs ile Marcelo Caetano iktidarının devrilmesine yol açarak, Portekiz için yeni bir sürecin başlamasına vesile olmuştur.

Bununla birlikte yine ordu hiyerarşisi tarafından kararlaştırılmadan, planlanmadan, fakat ordu üst kesimlerinin/komuta yapısının dahil edildiği ya da işbirliği içerisinde olduğu darbeler de söz konusu olabilmektedir. 20. yüz yılın ikinci yarısıyla birlikte "üçüncü dünya ülkeleri" olarak adlandırılan ülkelerde görüldüğü gibi, ordu hiyerarşisinin, iktidar üzerindeki etkisini ve kontrolleri altında olan ordunun gücünü kullanarak; çıkarlarına uygun olan birini çoğu kez de uluslararası güçlerle, CIA vb ile ilişki içerisinde darbe yaparak, asker birini iktidar koltuğuna oturttuğuna da tanık olunabilmektedir.

Osmanlı döneminde yaşanan darbeler

Darbe ve darbelerle ilgili olarak bu belirtilenlerin ardından Türkiye'de yaşanan darbelerle ilişkin olarak da şunlar belirtilebilir:

Osmanlı Devleti'nin son yüzyılı siyasal yapısal sorunlarının öne çıktığı yıllar olarak tarihe geçmiştir. Bu yıllar içerisinde devletin o zamanki işleyişine yeni faktörler dahil edilerek, sultanlık/padişahlık ya da en genel anlamıyla monarşik yapılanma varlığını korumaya devam etmiştir. Fakat taht oyunları devam etmiş, Abdülaziz darbe ile tahttan indirilmiştir. Ardı sıra Abdülaziz'in yerine tahta geçen 5. Murad'da "akli sorunları olduğu" gerekçesiyle aynı şekilde tahttan indirilerek yerine pa-

dişah adayları arasında görülmeven, İngiltere ile daha yakın ilişki içinde olan 2. Abdülhamid, kendilerini "Genç Osmanlılar" olarak adlandıran Avrupa'da eğitim görmüş olan bir çevre tarafından tahta oturtulmuştur. 33 yıl padişah koltuğunda oturan 2. Abdülhamid'in kendisi de bir darbe sonucunda tahttan indirilerek, sürgünde ölmüştür.

1. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar da Osmanlı'da padişahlık varlığını korumuştur. Öyle ki, Mustafa Kemal'in kendisi bile Ankara'da, İstanbul Hükümeti dışında ayrı bir meclise dayalı bir idari sistemin varlığına rağmen "Hilafeti" reddetmemiş ve ona karşı herhangi bir tutum içerisinde girmemiştir. Bu şekilde darbeler Osmanlı'nın son yüzyılının ikinci yarısına damgasını vurmuş olsa da öncesinde de yaşanmıştır.

Yeniçeri Ocağı'nın padişah üzerinde etkisi ve padişahların tahta çıkarılmasında rolü bilinmektedir. Yine bilindiği üzere yaptıkları ayaklanmayla 2. Osman'ı (Genç Osman) tahttan indirmiş ve Kapıkule'de boğdurmışlar ve yerine amcası 1. Mustafa'yı tahta oturtmuşlardır. Osmanlı tarihinde darbe olarak nitelendirilecek böylesine süreçler çokça yaşanmıştır. Osmanlı'nın son elli yılında, monarşiye karşı toplum içerisinde daha çok da kendini "Genç Osmanlılar" ya da diğer adlarıyla "Jön Türkler" olarak da adlandıran çevre arasında da 2. Abdülhamid'in tahta çıkarılmasında görüldüğü gibi darbeci eğilimler oldukça güçlüdür.

"Jön Türkler" 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra Osmanlı içerisinde etkili olmaya başlamışlar ve giderek içlerinden bazı gruplar kendilerini örgütlü bir güce dönüştürmüşlerdir. Tıbbiyeli öğrenciler arasında gelişen bu eğilim içerisinde Osmanlıcılığı ana tema olarak ele alan, Avrupa'da yaşanan düşünce ve siyasal eğilimlerin de ağır etkisi altında kalan bu oluşumun içerisinde Türk kökenli olmayan; Abdullah Cevdet, İbrahim Temo gibi Kürtlerin de yer aldığı İttihat-i Osmani Cemiyeti de bulunuyordu. Bunlar giderek güçlenmiş ve 2. Abdülhamid iktidarını tehdit eder hale gelmişti. Bunun bir sonucu olarak da hedef haline gelmişlerdi. Ardından da soruşturma, tutuklama, sürgün derken ilk oluşumunda yer alanlar faaliyetlerini yürütemez duruma gelmişti. Buna rağmen gelişimini devam ettirerek yeni katılımlarla kendini daha da güçlendirmişti. Ancak yapılan bu katılımlar ilk oluşumda yer alan Tıbbiye çevresinden değil de daha çok Harbiyelilerden oluşmaktaydı. Böylece İttihat-i Osmani Cemiyeti farklı eğilim, düşünce ve grupları da içerisinde barındırmaya başladı. Milliyetçi, Pan-Türkçü eğilimler de bunlar arasında yerini aldı. Enver Paşa ve Mustafa Kemal gibiler de farklı bir eğilim olarak kendini İttihat Terakki Cemiyeti adıyla anılır hale getirdiği bir süreçte katılımlarını yaptılar. İttihat Terakki Cemiyeti içerisinde iktidarı ele geçirme ve konumunu güçlendirmek için darbe yapma eğilimi böylesi bir süreçte; 1900'lerin başında belirgin bir hal aldı. Sonuçta kendisi de bir darbe sonucu iktidar olan 2. Abdülhamid'i yine bir darbeyle tahttan indirdiler.

Türkiye'de Darbeler

Osmanlı ve TC'yi birbirine karıştırmamak gerekmektedir. Çünkü Osmanlı bir haneden devleti olarak şekillenmiş, Fars-Arap ve Bizans devlet geleneğinin sentezi olma gibi bir özellik taşımış, fakat kendini Farslar gibi bir ulus-devlete dönüştüremeyerek, 1. Dünya Savaşı sonrasında tarihe karışmıştır. Osmanlı bakiyesi olarak kabul edilen topraklar üzerinde kurulan TC Devleti de, Osmanlı'nın bir devamı gibi değil, Osmanlı içerisinde yapılmak istenilip de başarılamayanı, başarma temelinde ulus-devlet olarak biçimlendirilmiştir. TC'nin oluşumunda belirleyici bir pozisyonda İTC kadrolarının bulunuyor olması da bu konuda önemli bir avantaj sağlayarak, ulus-devlet oluşumunu kolaylaştıran etmenler arasında yer almıştır. Bunlar TC'nin kuruluşunda, kendisi de bir İTC (322 numaralı) üyesi olan Mustafa Kemal ve yine birer İTC üyesi olan arkadaşlarıyla İnönü, Kazım Karabekir, Ali Fethi Okyar, Rauf Orbay, Celal Bayar gibi kadrolarla Türk ulus-devletinin yapılandırılacağı esaslar üzerinde yol-yöntem- söylem düzeyinde aralarında bazı farklılıklar olsa da buluşmuşlardır.

Daha TC'nin ilanı yapılmadan atılan her adım İTC'nin izinden yürünerek ulus-devlet hedefli olmuştur. Bir nevi İTC ile başarılmayana, başarmaya çalışmışlardır. Anadolu Greklerine (Rumlara), Kürtlere, Çerkezlere, Asuri-Süryani-Keldani'lere yönelik saldırılara devam edilmiştir. 1925'le birlikte de bu soykırım saldırılarına tek hedef olarak belirledikleri Kürt soykırımı olarak devam edilmiştir. Bir nevi Enver Paşa'nın Sarıkamış kırımının ardından yaşadığı yenilgiye rağmen 'Zo'ların işi tamam sıra Lo'lara' geldi hedefine ulaşmanın gereklerini yerine getirmek istemişlerdir. Tabii sadece bununla da kalmamıştır. Çok kanlı bir şekilde TC'nin kurucuları arasında iktidar çatışması ve tasfiyeler birbirinin ardı sıra yaşanır hale gelmiştir. Öyle ki, "silah arkadaşım" diyenler birbirlerini yargılamaya, tutuklamaya, itibarsızlaştırmaya başlamışlardır. Ankara'da kurulan meclisin üyelerinden Trabzon mebusu Ali Şükrü'nin öldürülmesine varan cinayetler işlenmiştir.

Daha TC'nin kuruluş safhasında yaşanır hale gelen, ilanından sonra ise çok daha sistemli olarak devam eden; soykırım saldırıları ve iktidar çatışması TC'nin ana karakterinin ve özelliğinin ne olduğunu ortaya koymaktadır. En belirgin haliyle de toplum mühendisliğine dayalı, "milliyetçiliğe", "dinciliğe", "bilimciliğe", "cinsiyetçiliğe" dayanan ideolojisine bağlı kalarak ulus-devlet olmayı ve ulus-devlet Türkünü oluşturmaya hedefleyen, özünde kendini soykırımla, sürgünlerle, baskı ve işkenceyle, komployla, darbeyle, ayakta tutabilen bir özel savaş rejimi olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Türkiye'de darbe gerçeğini daha Cumhuriyetin ilanı yapılmadan önceki yıllara dayandırarak günümüze kadar ele almak daha doğru bir yaklaşım olacaktır. Eğer bu görülmeden 27 Mayıs'la başlayan, 12

Mart ve 12 Eylül'le devam eden, daha sonra "Post modern" olarak süren darbelerin niteliğini anlamak açısından yanılgılı olacağı gibi, eksik ve yetersiz kalacaktır.

Unutulmamalı ki, TC tarihi, halklara karşı yürütülen soykırımlarla, egemen güçlerin kendi aralarındaki iç savaşla, komplolarla, darbelerle, işlenen siyasi cinayetlerle; inkar ve kara propaganda dayalı olarak yazılmıştır. Sivas ve Erzurum kongrelerinde, meclisin ilk kurulduğu yıllarda verilen sözlerin aksine Kürtlere verilen sözlerin yerine getirilmeyerek Koçgiri'de soykırım saldırılarına başlanılması, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Karadeniz'de boğdurulması, Çerkez Ethem'in tasfiye edilerek savaş gücü içerisinde en önde gelen rakibin devre dışı bırakılması, ilk meclis açıldığında, iç muhaliflerin komplo, cinayet ve korkuyla etkisizleştirilmesi, mücadele arkadaşlarının mahkemelere çıkarılarak yargılanması yazılan bu tarihin sayfalarına kaydedilenlerdir. Ve bunların hepsi de Türkiye'deki özel savaş rejimi ve darbeler gerçeğini anlatmaktadır.

Dersim'in soykırımdan geçirilmesine kadar da bu böyle devam etmiştir. Ancak bu TC açısından özel savaş rejimi kendini savaşlarla, darbelerle, soykırım saldırılarıyla var etme sürecini, Kürt inkarı ve imhası temelinde asıl hedefi olan ulus-devlet Türkleşmesini başardığı anlamına gelmemektedir. Aksine bagajı daha yüklü bir özel savaş aracı haline gelerek yoluna devam etmesi anlamına gelmektedir.

Dikkat edilirse TC Devleti 2. Dünya Savaşı'na resmen dahil olduğunu açıklamasa da Hitler faşizminin açık destekleyicisi haline gelmiştir. Hitler'in savaş gücünün geliştirilmesine katkı sunmuştur. Bir yandan uluslararası alanda kendisine yön tayin ederken, diğer yandan da kendi içerisinde komünizm karşıtı propagandaları, saldırılarını en üst düzeye çıkararak, tutuklamalarda bulunmuştur. Çıkardığı "varlık vergisi" kanunu ile Gayri-Müslümlerin varlıklarına el koydukları gibi, çıkardıkları resmi kararnameyle hem köle gibi çalıştırma ve hem de sür-

gün yollarını göstermişlerdir. Zonguldak'ta 15-65 yaş arasında olan erkeklere kömür madenlerinde çalışma zorunluluğu getirilmiştir. Bunu takip eden yıllarda 1955'de tarihe "6-7 Eylül olayları" olarak geçen gayri Müslüm halklara yönelik başlatılan saldırılarla katliamlar yapılmış; evleri, iş yerleri yakılmış, malları talan edilmiş, yağmalanmış, kadınlara tecavüz edilmiştir. 1960'da da yapılan askeri darbeyle hükümet değişikliğine gidilmiştir.

Başından itibaren bir özel savaş rejimi olan TC Devleti 'varlığı ve bekası' için hep bu şekilde darbeye, komploya, savaşa dayalı mekaniğini, işleyişini çalışır halde tutmuştur.

İşleyen Darbe Mekanığı

Milli Birlik Komitesi 1960 yılında darbeyle hükümeti alaşağı ederek idareye el koymuş ve Cumhurbaşkanını, Başbakanını, Bakanlarını tutuklamıştır. Anayasa başta olmak üzere birçok yasal değişikliğe gitmiş, yaşı nedeniyle Cumhurbaşkanını ömür boyu hapis cezasına çarptırmış, Başbakan ve iki bakanını ise idam etmiştir. Hazırlanan anayasa ile de yapılan darbeye meşruiyet kazandırılmıştır. Türkiye'de bazı farklı siyasal çevreler yaptıkları değerlendirmelerde 27 Mayıs için 'ihtilal' belirlemesinde bulunmuştur. Ne şekilde değerlendirilirse değerlendirilsin ve hangi yönü öne çıkarılmış olursa olsun son tahlilde darbe olduğu konusu öne çıkmaktadır. Bu çerçevede de TC'nin gerek iç gerekse de dış sorunlar karşısında savaşı, darbeyi, komployu her zaman temel bir çözüm yolu olarak uygulamaya koyduğudur. Nasıl yorumlanırsa yorumlansın 27 Mayıs da son tahlilde böyle bir anlam ifade etmektedir.

Böylece 27 Mayıs Darbesi'yle iktidar üzerinde inisiyatifli zayıflayan ordu ve sivil bürokrasinin yeniden sıkı bir kontrolü sağlanmıştır. Darbe sonrası hazırlanan anayasa ile bu sağlama bağlanmıştır. "Milli Birlik Komitesi"nin varlığına olur veren, sonraki darbelerine meşruiyet kazandırmaya olanak sunan Türk Si-

lahlı Kuvvetleri İç Hizmet Kanunu tamamen bu dönemin bir ürünüdür. Sonrasında yapılan darbelerde de darbeci generaller 1960 Anayasası'nın 35 madde de zikredilen; "Silahlı kuvvetler vazifesi; Türk yurdunu ve Anayasa ile tayin edilmiş olan TC'ni kollamak ve korumaktır" diye kendilerine verilen yetkiye dayandırmışlardır.

27 Mayıs darbesi NATO'dan bağımsız, habersiz yapılan bir darbe de değildir. Darbeyi organize eden, yasal olmayan, gizli örgütlenmiş "Silahlı Kuvvetler Örgütü"dür. Alpaslan Türkeş de Kurmay Albay olarak yapılan bu darbenin aktif unsurlarındandır. Ki, kendisi de ordu içerisinde derin gladio olarak da bilinen "Amerika ile ilişkiler Dairesi" başkanıdır. O süreçte SSCB ile yakın ilişki kurmaya çalışılan, ekonomik ve ticari anlaşmalar imzalayan Demokrat Parti Hükümetinin izlediği politikadan rahatsız olan ABD'nin böyle bir darbe karşısında ilgisiz ve bihaber olması beklenemez. Darbe sonrasında da darbe içerisinde yer alan ve giderek baskın hale gelme olasılığı olan kesimlerin tasfiye edilerek, her yönüyle NATO'cu olanların konumlarının sağlamlaştırılması ve 1965 seçimlerinde DP'nin devamı olarak kendini örgütleyen Adalet Partisi'nin birinci parti olarak seçilip iktidar olması da buna işaret etmektedir. Böylece 27 Mayıs darbesi ile ABD ve SSCB arasındaki ilişkiyi kullanmaya çalışan DP'ye ayar verilerek devamı olan AP iktidara getirilmiş ve ABD-NATO egemenliği etkin olmuştur.

12 Mart Darbesi

12 Mart 1971 askeri faşist muhtırasını da işleyen bu darbe mekaniğinin bir parçası olarak görmek gerekmektedir. Özünde bir darbe olan 12 Mart Muhtırası'nı verenler 27 Mayıs sonrası TC ordusu içerisinde her yönüyle kontrolü ele geçiren NATO'cu generallerdir. Mevcut hükümeti ABD'nin Ortadoğu politikasını uygulamada ve Türkiye'de gelişen gençlik ve emekçilere dayalı devrimci,

demokratik harekete güç getirmede pasif bulmuşlar ve devreye doğrudan kendileri girmiştir. Hedeflerinde yaşanan devrimci, demokratik hareketi bastırmak, öncülerini katlederek, örgütlülükleri dağıtmak ve topluma gözdağı vererek sindirmek yine kendilerine göre devletin 'gevşeyen vidalarını' sıkmak vardır.

12 Mart'la birlikte başlayan süreçte ABD-NATO bağımlısı TC Devleti politikasını bu eksene oturtmuştur. Sıkıyönetim ilan edilmiş, yasaklar konulmuş, köy meydanları, karakollar, kışlalar işkence merkezlerine dönüştürülmüş, zindanlar doldurulmuş, dağlarda, şehirlerde, sokak ortalarında devrimciler kurşunlanmış, idam sehpaları kurulmuştur. Onlarca devrimci katledilmiştir. 1961'de hazırlanarak yürürlüğe konan anayasa "bol geldi" denilerek, budanmıştır.

12 Mart 1971 askeri faşist muhtırasından sonra da darbe mekaniği işlemeye devam etmiştir. Bu kez darbenin hedefinde devrimci demokratik muhalefeti bastırmak, önderlerini katletmek, kadrolarının büyük çoğunluğunu zindanlara almak olmuştur. Yine kullandığı sivil kontra-faşist güçler eliyle toplumu sıkı kontrol altına almak, ayrıca dincimilliyetçi-ırkçı-faşist ideoloji etrafında gençliği örgütlemek, toplumu sürüleştirmek, Kürdistan'da yürüttüğü kültürel soykırımı tamamlayarak tamamen ulus-devlet Türkü haline getirmek olarak belirlenmiştir. 1974 Kıbrıs savaşı sonrası sivil kontra-faşist güçlere her türlü imkan sunularak örgütlenmelerine olanak sunularak; sosyalist, devrimci, demokratik güçlere karşı saldırtılarak harekete geçirilmiş ve kullanılmıştır.

Maraş Katliamı'na (19-25 Aralık 1978) kadar da Türkiye'de darbe mekaniği, bu araçlar kullanılarak canlı tutulmuş ve işler kılınmıştır. Maraş Katliamı'nın ardından kullanılan bu araçlardan vaz geçilmeden devlet doğrudan devreye girmiştir.

NATO, Türk devletinin Kürtlere karşı savaşını kendi savaşı olarak görüyor

12 Eylül askeri faşist darbesini de, 12 Mart askeri faşist darbesini yapanlar da NATO'cu generallerdir. Ki, Mehmet Ali Birand 12 Eylül Darbesi'ni anlatan kitabında "CIA'nın Türkiye Masası İstasyon Şefi Paul Henze askeri müdahaleyi haber alırken, haberi ulaştıran diplomatın "(y)our boys have done it" (seninkiler yaptı/bizim çocuklar işi bitirdi)" şeklinde Başkan Jimmy Carter'e bilgilendirmede bulunulmuş olmasına yer vermişti. Bu da 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardındaki asıl gücün ABD olduğunu göstermektedir.

Aslında bir bütünlük içerisinde bakılırsa görülecektir ki, 12 Eylül bu yönleriyle 12 Mart'ın devamı ve yapamadıklarını yaparak onu tamamlama hareketi olma gibi bir anlam ifade etmektedir. Tabii bu bir yönüyle 12 Mart'ın başarısızlığının doğrudan yapılan bir itirafıdır da. Anlaşılabileceği üzere, güncelde önüne konan daha başka hedefleri de vardır. 1971'den 1980'e kadar geçen süre içerisinde Apocu hare-

ketin ortaya çıkışı, İran devrimi, SSCB'nin Afganistan müdahalesi, Türkiye'li sosyalist, devrimci, demokratik hareketlerin kendilerini yeniden toparlaması 1980 faşist darbesi için gerekçe olmuştur. 12 Mart'tan farklı olarak 12 Eylül'ün önüne bunlarla ilgili görevler de konulmuştur. Tabii bunlar 12 Eylül askeri faşist darbesinin kendi başına başarabileceği, ulaşabileceği hedefler değildir. Çünkü onun gücünü ve kapasitesini aşmaktadır. O nedenle de doğrudan ABD'nin ve NATO'nun da içerisinde yer aldığı bir mekanizma devreye girmiştir.

12 Eylül Darbesi ile birlikte ABD ve NATO, TC Devleti'nin sürekli yanında olmuş, darbeyi desteklemiş ve PKK'ye karşı savaşı birlikte yürütmüşlerdir. Olof Palme'yi katlederek PKK'nin üzerine atıp Avrupa'da PKK'ye ve Kürtlere karşı başlatılan saldırı, Almanya'da yaşanan tutuklamalar, PKK'nin yasaklanması ve "terör örgütleri" listesine alınması, uluslararası komplo, TC'nin Rojava Devrimi'ne saldırması, Afrin-Serêkanê ve Girê Sipî'nin işgali ve yine Başûr Kürdistan'da yürütülen işgal ve imha saldırılarının NATO tarafından desteklenmesi ve Türk devletinin işlediği savaş suçlarına sessiz kalması da NATO'nun Türk devletinin Kürtlere karşı savaşını kendi savaşı olarak görmesinden kaynaklanıyor.

12 Eylül sonrasında da işleyen darbe mekaniği sadece PKK'ye ve Kürtlere karşı değil, Türkiye toplumsallığına, sosyalist, devrimci, demokratik güçlerine, hatta sistem içi güçlerin kendi aralarındaki çelişki, çatışma ve iktidar üzerine yürüttükleri mücadele de sürekli işler bir pozisyonda tutulmuştur.

1991'de çıkarılan "Terörle Mücadele Kanunu", "Sansür-Sürgün Kararnamesi", Adnan Kahveci, Eşref Bitlis, Turgut Özal, Bahtiyar Aydın gibi kişiliklerin birbirinin ardı sıra öldürülmeleri, Süleyman Demirel, Tansu Çiller, Doğan Güreş ve Mehmet Ağar'dan oluşan dörtlü çete iktidarının oluşması, 28 Şubat 1987 "Post modern" darbesi, Ecevit'in 2002 yılında erken seçime zorlanması ve AKP'nin iktidar koltuğuna oturtulması, askeri ve sivil bürokrasi içerisinde yapılan tutuklama ve tasfiyeler, 'Çöktürme Planı', 7 Haziran 2015 genel seçimlerinin iptali, BDP'li-HDP'li belediyelere el konulması ve kayyumların atanması, Bakur-Başûr-Roja ve Kürdistan'da ve yurt dışında Kürdistan halkına, PKK'ye karşı yürütülen işgal ve imha saldırıları, Önder Apo üzerinde her geçen gün daha da ağırlaştırılan mutlak rehinlik ve tecridin daha da ağırlaştırılması, kadın cinayetleri, fuhuş-tecavüzün sapıklık düzeyi-

ne varılarak kundaktaki bebekleri bile içerisine alabilecek bir düzeye getirilmesi, yolsuzluk-açlık-işsizlik-pahalılık, sokakların devlet güdümlü çetelere bırakılması, gibi sorunların varlığı darbe mekaniğinin kendini dışa vurma halidir.

Darbeye karşı devrimci tutum ve mücadele

Darbelerin her zaman direnişle karşılaşma olasılığı vardır. O nedenle ki, darbeciler buna karşı kendilerine göre hazırlıklı olmak istemektedirler. İlk başta direnecek öğeleri entegre etmek, stratejik noktaları, yolları, kavşakları, köprüleri ve kurumları tutma, toplumu mutlak itaate zorlayacak olan güç gösteriminde bulunmak ister. Eğer darbe karşısında direnecek olan güçler önlemlerini alarak, tedbirler geliştirmemişse, geri çekilmeyi de becerememişlerse ezilme ile karşı karşıya kalırlar.

Türkiye'de yaşanan askeri darbeler de böyle olmuştur. 12 Eylül'ün geleceği, Maraş Katliamı'nın ardından ilan edilen sıkıyönetimle birlikte belirginlik kazanmıştı. Yapılan ideolojik ve siyasal değerlendirmelerde bu çok net olarak da dile getirilmekteydi. Böyle bir değerlendirmede bulunanlar arasında PKK de yer almaktaydı; hatta bu konuda yaptığı değerlendirmeleri sosyalist, devrimci örgüt ve hareketlerle de paylaşmış, ortak önlemler alma ve direniş örgütlemesi konusunda görüşlerini sunarak önerilerde de bulunmuştu. Tabii bir yanda bunu yaparken, kendi önlemlerini de alarak, olası askeri faşist bir darbe karşısında direniş örgütleyecek hazırlıklar içerisinde girmekten de geri kalmamıştı. Bu konuda 12 Mart askeri faşist darbesinden çıkarılan sonuçlar da nelerin yapılması gerektiği konusunda öğretici olmuştur. Örgütsel konumlanış ve gerilla için yapılması gereken hazırlıklar ise öncelikli olması gerekenler arasında yerini almıştı. Önder Apo'nun Rojava Kürdistan'a ve oradan da Şam'a, Lübnan'a gidişi, Filistin devrimci hareketleriyle ilişkililmesi de böyle bir yaklaşım sonucuydu. Öyle ki, 12 Eylül gelmeden bazı adımlar da atılmıştı. Fakat buna rağmen 12 Eylül öncesinde öncü kadroların da içerisinde olduğu yaşanan yakalamalar ve verilen kayıplar da ol-

muştu. Böyle de olsa, 12 Eylül geldiğinde belirli bir hazırlık yapılmıştı.

Hazırlık döneminde 12 Eylül faşizmine karşı ilk direniş zindanlarda PKK'li tutsaklar tarafından başlatıldı. Yaşanan bu direnişler içerisinde Diyarbakır Zindanı'nda bulunan PKK'li tutsaklar önemli bir rol oynadı. Öyle ki, 12 Eylül faşizmine karşı ilk ciddi darbe Diyarbakır Zindanı'nda vuruldu ve faşizm yenilgiye uğratıldı. PKK'nin ülkeye geri dönüş kararı ve 15 Ağustos 1984 Gerilla Hamlesi'ni gerçekleştirmesi ise Diyarbakır Zindanı'nda temsilini bulan PKK direniş çizgisinin dağda temsili oldu. Böylece Diyarbakır Zindanı'nda ilk yenilgiyi tadan 12 Eylül faşizmine Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla gerilla, soykırımcı TC Devleti'ne ölümcül darbeler vurdu. Vurulan bu darbeler 12 Eylül faşizmine geri adım attırdı, Kürdistan ulusal dirilişini sağladı ve Türkiye toplumunun, sosyalistlerin, devrimci, demokratik güçlerin tıkanan nefes borularını açarak örgütlenme ve harekete geçme olanaklarını yarattı. 12 Eylül faşizminin, o güne kadar gündeminden düşürmediği ve adeta devrimci tutsakların başında Demokles'in kılıcı gibi salladığı idamları durdurmak zorunda bıraktı. 12 Eylül 1980'de bir anda duran toplumsal gösterilerin, direnişlerin, işçi ve kamu emekçilerinin hak arayışları ve grevlerinin yeniden canlandırdı. Kürdistan ve Türkiye halklarının tarihinde yeni bir sayfa açarak, geleceklerinin bu sayfaya yeniden yazılmaya başlamasının olanağını yarattı ve onlar için bir dönüm noktası haline geldi.

Bugün de PKK'nin yazdığı tarih devam ediyor. PKK direnişi ile birlikte Türkiye toplumu, sosyalistleri, devrimcileri, demokratları sömürgeci, soykırımcı TC Devleti karşısında bir güç haline geldi. Bu, Kürdistan ve Türkiye toplumlarının kendileri için olmaları yönünde elde ettikleri devrimsel en büyük başarı ve kazanımdır.

Sonuç olarak;

2000'li yıllara doğru giderken, dünyayı milenyum tartışmaları sarmıştı. 2000'li yıllarda hayallerini, düşlerini dile getirmeyen kalmamıştı. Neredeyse dile getirilen bu görüşlerin hepsi ortak bir noktada buluşmak-

taydı. "2000'li yıllara demokrasi, barış, hoşgörü hakim olacak" deniliyordu. Belki de yoğun savaşlarla geçen, otokratik ve faşist diktatörlüklerin hakim olduğu, fakat bunlara karşı iyiden, güzelden, doğrudan yana olan bir yaşamdan umudun kesilmediği, bunun için mücadeleden vazgeçilmediği, büyük bedeller ödeme pahasına da olsa ısrarlı olunduğu bir düşüncenin oluşmasına yol açmıştı.

Ancak milenyuma aylar kala 12 Ekim 1999'da Pakistan'da Genel Kurmay Başkanı Pervez Müşerref'in komutası altındaki Pakistan Silahlı Kuvvetlerinin gerçekleştirdiği askeri darbe bir anda bu düşünce ve beklentilerden sıyrılmasına neden olmuş ve var olan dünya gerçeğine yeniden dönüşü sağlamıştı.

Daha milenyumun ilk yılından itibaren de bu gerçeklik dünyayı sarsmaya devam etti. New York'da 11 Eylül 2001'de ikiz kuleler yerle bir oldu. Bunu Afganistan ve Irak işgalleri izlemiş, yılları içerisinde alacak olan yeni savaş cepheleleri açılmıştı. 'Bir daha olmaz' diye düşünülen askeri darbeler: Orta Afrika, Fiji, Moritanya, Madagaskar, Honduras, Mısır, Tayland'da yaşandı. Hatta darbelerle yönetime el koyanlar içerisinde belirledikleri seçimlerin sonuçlarını kabul etmeyerek, iktidar koltuğunda oturmaya devam etmek isteyenler bile oldu.

20. yüzyılın son yılına girerken başlayan üçüncü dünya savaşı hala devam ediyor ve coğrafik olarak doğrudan etki alanları genişliyor. Herhangi bir ülkede askeri bir darbe ya da teşebbüsü bir olasılık olarak varlığını koruyor. Sürekli bir kriz halinde olan ve bundan çıkış olasılığı olmayan kapitalist modernitenin sistem sorunları da bunu her zaman gündemde tutuyor, olanaklı kılıyor. Bu da bundan sona da darbelerin yaşanmasını ve darbe mekaniğinin sürekli işler halde tutulmasını her zaman olanaklı kılıyor. Fakat tüm bunlar; darbelerin yaşanmayacağı, darbe mekaniğinin işler olmadığı bir dünyanın mümkün olmayacağı anlamına da gelmiyor. Aksine Önder Apo'nun demokratik modernite paradigması bunun olabilirliğini ve yolunu Kürdistan'da yükselen özgürlük devrimiyle gösteriyor.

ARI SOKTU, KAYADAN DÜŞTÜ ÖLDÜ YALANI ARTIK TUTMUYOR

Pirdoğan Kemal

Türk ordusu kendi askerlerinin cenazelerini alamayacak duruma gelmiş bulunuyor. Erdoğan-Bahçeli faşist rejiminin toplumu militarist duygularla doldurarak kendi iktidarının ömrünü uzatmak için yürüttüğü işgal saldırılarında hiçbir hesabı tutmadı. Hem gittikçe güç kaybetmeye başladı hem de ölümleri saklayamaz duruma geldi. Her seferinde; “kaza ile öldü, hastaydı öldü, yaralıydı kurtarılmadı, kayalıklardan düşerek öldü, arı sokması sonucu öldü” gibi yalanlarla toplumu kandırmaya çalışıyorlar. Üstünü örtmeye çalıştıkları bütün asker ölümleri gerilla güçleri tarafından net olarak kayıt altına alınarak deşifre ediliyor. Gerilla ölümler üzerinden hiçbir zaman propaganda yürütmedi ve bunun ahlaki olmadığını her seferinde dile getirdi. Kendi denetiminde olan asker cenazesini ölüye saygının bir gereği olarak defnetmekte ve ailelerine çağrı yaparak gelip cenazelerini almasını istemektedir.

Gerilla direnişiyle destan yazıyor. AKP-MHP iktidarının, Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar ve halefi olan ve eski yardımcısı Yaşar Güler'in komutasındaki işgalci Türk ordusu, Medya Savunma Alanları'nda gerillanın fedai direnişini kıramadığından dolayı tıkanmış durumda. Tıkanan rejim tüm dünyanın gözü önünde insanlık suçu işlemeye devam etmektedir.

Medya Savunma Alanları'na yönelik 14 Nisan 2022 tarihinde başlatılan ve 5 ayını dolduran işgal harekâtına karşı HPG ve YJA-STAR gerillaları Apocu fedai çizgide yürüttükleri tarihi direnişle işgalci TC ordusuna çok büyük darbeler vurdu. Ve faşist iktidar şu anda yıkımın eşiğinde gelmiş bulunuyor. Gerillanın bu tarihi direnişi karşısında Türk özel ordu mensubu, kontra ve korucular olmak üzere toplamda 2132 işgalci cezalandırıldı. Erdoğan ve Hulusi Akar bu kayıplarının yüzde 10'unu bile kamuoyuyla paylaşmadı. Kamuoyuna açıkladıkları asker ölümlerini ise büyük oranda kaza diye duyurdular.

Hali hazırda dağda, ovada, şehirlerde, zindanlarda yani hemen her yerde topyekûn bir direniş yürütülüyor. Bu kirli savaşta faşist Erdoğan-Bahçeli rejimi kamuoyu nezdinde her seferinde yaşadığı büyük hezimetleri saklamak için büyük bir özel savaş yürütüyorlar. Yürüttüğü işgal saldırılarında TC ordusunun kayıplarını gerillanın kayıbmış gibi lanse ederek Türkiye kamuoyunu kendi etrafında tutmaya ve iktidarını kaybetmemeye çalışıyorlar. Aynı zamanda türlü yalanlarla sanki ge-

rillayı tümenden bitirdi, kalanları da esir aldı gibi bir hava estirerek Kürt halkını sindirmeye ve inançsızlığa sürüklemeye çalışıyorlar. Yıllardır bu şekilde her seferinde kendi kayıplarını halktan gizlediler. Ölen askerlerin ailelerine tek kelime bile konuşma hakkı verilmedi, konuşmamaları için her türlü baskı uygulandı. Çünkü gerçeklerin öğrenilmesinden her zaman korktular. Ama asker ölümleri artınca ve mızrak çuvala sığmayınca kısmi de olsa asker ölümlerini açıklamak zorunda kaldılar. Bunun diğer bir nedeni ise, yani asker ölümlerini açıklayarak halkta kin ve nefret duygusunu ve şovenizmi körükleyerek Türk ırkçılığını her zaman diri tutmaya çalışmak istiyorlar.

Türk ordusu kendi askerlerinin cenazelerini alamayacak duruma gelmiş

Olayın bir başka boyutu ise geçmişte yaşanan çatışmalarda 10 asker öldürülmüş ise bunlardan 2 veya 3 tanesini açıklıyorlardı. Ama son iki yıldır aralıksız süren büyük işgal hareketinde bırakın ölümlerini açıklamayı öldürülen asker cenazelerini bile kaldıramıyorlar. Asker cenazeleri gerillaların denetimi altında, Türk ordusu kendi askerlerinin cenazelerini alamayacak duruma gelmiş bulunuyor. Erdoğan-Bahçeli faşist rejiminin toplumu militarist duygularla doldurarak kendi iktidarının ömrünü uzatmak için yürüttüğü işgal saldırılarında hiçbir hesabı tutmadı. Hem gittikçe güç kaybetmeye başladılar ve hem de ölümleri saklayamaz duruma geldiler. Her seferinde; “kaza ile

öldü, hastaydı öldü, yaralıydı kurtarılmadı, kayalıklardan düşerek öldü, arı sokması sonucu öldü” gibi yalanlarla toplumu kandırmaya çalışıyorlar. Üstünü örtmeye çalıştıkları bütün asker ölümleri gerilla güçleri tarafından net olarak kayıt altına alınarak deşifre ediliyor.

Gerilla, ölümler üzerinden hiçbir zaman propaganda yürütmedi ve bunun ahlaki olmadığını her seferinde dile getirdi. Nitekim yıllardır da bu şekilde düşmanın ölüsüne hiçbir ahlak dışı davranışta bulunmadı. Kendi denetiminde olan asker cenazesini ölüye saygının bir gereği olarak defnetmekte ve ailelerine çağrı yaparak gelip cenazelerini almasını istemektedir. Buna karşı Türk devleti her seferinde ölüm siyaseti yürüttü. Kirli bir propaganda yürüttü. Ölümleri sakladı.

Öyle ki işgalci Türk devletinin çirkin yüzünü tüm halkların görmesini sağlamak için gerilla güçleri bazı askerlerin künye bilgilerini kamuoyu ile paylaşmak zorunda kaldı. Çünkü Türk ordusu o askerlerin cenazeleri ellerinde olmadığı halde hastanede dogal şekilde öldü yalanıyla açıkladı. İlk önce Şehit Şahin Direniş Alanı'ndaki kayıplarını gizlediler. Burada yaşananları ve Türk devletinin yalanlarını HPG Basın İrtibat Merkezi (BİM) ortaya serdi. HPG Basın İrtibat Merkezi 30 Mayıs 2022 tarihli açıklamasında, 29 Mayıs günü sabah saatlerinde Şehit Şahin Direniş Alanı'na bağlı Şehit Berxwedan savaş mevzilerinde işgalci Türk ordusu ve gerillalar arasında yaşanan çatışmaya ilişkin şu bilgileri paylaştı: İşgalci askerlerin ilerlemek istemedikleri ve subaylarla tartıştıkları güçlerimiz tarafından göz-

lemellenmiştir. İşgalci subaylar daha sonra 4 kişilik bir grubu savaş mevzilerine doğru göndermişlerdir. Bu işgalciler, savaş mevzileri çevresinde güçlerimiz tarafından denetim altına alınarak sabotaj taktiğiyle vurulmuşlardır. Güçlerimiz işgalcilerin cenazelerinin üzerine giderek denetim altına almışlardır. Bu eylemde toplam 4 işgalci cezalandırılmış, işgalcilere ait askeri malzeme ve silahlar imha edilmiştir. 2 işgalcinin cenazesi güçlerimizin denetimi altındadır.” Bu bilgilerle Türk ordusunun kayıplarını gizlemeye çalışması bir kez daha boşa çıkarıldı. Yayınlanan görüntüler de Türk devletinin yalanlarını su yüzüne çıkarmada etkili oldu.

Erdoğan ve Hulusi Akar, özel savaş yöntemleri ile basına servis ettikleri açıklama ve bilgilerle Türkiye toplumunun yürütülen işgal savaşının gerçeklerinden bihaber olmasını sağlamaya çalışsalar da; gerilla güçleri sahada Türk ordusunu bozguna uğrattığı gibi medya karşısında da bozguna uğratarak yalanlarını bir bir deşifre etmeye devam etti. Bu temelde yalanlarla ölümü gizlenen bir başka asker ise Naci Kaygısız isimli askerd. Bu askerin cenazesinin de gerillanın elinde olduğu bilgisi paylaşıldı. HPG-BİM'in yaptığı günlük bilanço açıklamasında bu asker ile ilgili şu bilgi paylaşılmıştı: 7 Temmuz 2022 günü saat 08.15'te Girê Amediyê Direniş Alanı'nın Girê Şehit Pîrdoxan savaş mevzilerine doğru ilerlemek isteyen 2 Türk askerinin cezalandırıldığını ve 1 askerin cenazesinin gerillanın elinde olduğu bilgisini vermiştik. Bu askerin Türk Özel Kuvvetler Komutanlığı men-

subu Naci Kaygısız olduğu tarafımızdan netleştirilmiştir denildi.

Türk ordusu şu ana kadar da kendi askerinin ölüsüne sahip çıkmadı. Bu askerin cenazesi gerillanın elinde olmasına rağmen bu askerin yaralandığını ve hastanede öldüğünü kamuoyuna açıkladılar. Ama bu asker cenazesinin görüntüleri de gerilla güçleri tarafından paylaşıldı. Türk ordusunun yalanı

☆☆☆

Gerilla güçleri tarafından cezalandırılan, yüzlerce özel donanımlı askerin cenazeleri gerçekten ailelerini verildi mi? Aileler çocuklarının cenazelerini görebildi mi? Bu kadar heybetli ve “yenilmez” olduğu söylenen bu seçkin askerler şimdi nerede? Neden cenazeleri ailelerine teslim edilmedi veya edilemedi?

Görünen o ki, Türk ordusu kendi barbarlığını sadece gerilla güçlerine karşı değil kendi askerlerine karşı da sonuna kadar sergiliyor.

☆☆☆

birkez daha deşifre oldu. Ayrıca HPG tarafından bizzat bu askerin ailesine gelip cenazelerini alması yönünde çağrı yapıldı.

HPG güçlerinin bu özel savaş politikalarını ve yalanlarını çürütmek için açıkladıkları bir başka asker cenazesi ise 3 Ağustos 2022 tarihinde Girê Amediyê Direniş Alanı'na bağlı savaş mevzilerine doğru ilerlemek isteyen işgalcilere yönelik gerçekleştirilen eylemde öldürülen ve kanıt olarak kaskına el konulan mekanize piyade tümenine bağlı olduğu anlaşılan Haydar Çelik isimli işgalci askere aitti.

Gerilla güçleri tarafından cezalandırılan, yüzlerce özel donanımlı askerin cenazeleri gerçekten ailelerini verildi mi? Aileler çocuklarının cenazelerini görebildi mi? Bu kadar heybetli ve “yenilmez” olduğu söy-

lenen bu seçkin askerler şimdi nerede? Neden cenazeleri ailelerine teslim edilmedi veya edilemedi? Görünen o ki, Türk ordusu kendi barbarlığını sadece gerilla güçlerine karşı değil kendi askerlerine karşı da sonuna kadar sergiliyor.

Bununla birlikte Nisan ayından beri yürüttükleri savaşta neredeyse hiçbir ölümlerini Türkiye'nin herhangi bir şehrine götürmediler. Her seferinde yerel kaynaklar günde onlarca ölü asker cenazesinin Bakurê Kurdistan'ın sınır üzerindeki şehirlerine getirildiğini ve oralarda askeri bölgelerde defnedildiğini aktardı. Hakkâri Dağ Komando Tugayı'na ve Fatih Kışlası'na son birkaç ayda yüzlerce asker cenazesi götürüldü, ancak bu kayıplar kamuoyundan gizlendi. Özellikle hastanelere sivil girişler yasaklandı, oralarda yer kalmayınca askeri bölgelere sahra hastaneleri ve pratik morglar kuruldu. Tabi buralara tek bir kişiyi bile yaklaştırmamak için büyük bir çaba içerisinde giriştiler ama nafile. Onu da saklayamadılar.

Öyle bir barbar devlet ki, sırf gerilla güçlerinin denetimine girmesinler diye kendi askerlerini ve asker cenazelerini bombalayan bir ordu-dan söz ediyoruz. Kendi iktidarı uğuruna kendi askerlerinin cenazelerini paramparça eden, yakan, poşetleyip uçurumlardan atan bir işgalci güçten söz ediyoruz. Ve bunlar bizzat gerilla güçlerinin tanık oldukları, kayıt altına aldıkları gerçekler oluyor. Nitekim son olarak 11 Eylül günü Girê Cûdî Direniş Alanı'nda bir grup işgalci Türk askeri gerillalar tarafından denetime alınarak koordineli bir şekilde etkili vuruldu. Bu kapsamlı eylemde net 12 işgalci asker öldürülürken 4'ü de yaralandı. Ama Türk devleti ilk etapta iki ölü ve iki de yaralısını açıklamak zorunda kaldı. TC Devleti sonraki saatlerde yaralı iki askerin daha hastanede öldüğünü paylaşmak zorunda kaldı. Fakat 12 Eylül tarihli HPG-BİM açıklamasında şu bilgileri paylaştı: “11 Eylül günü sabah 10'da başlayan eylem ve çatışmalar saat 16'ya kadar sürmüştür. Bu eylemde toplamda 12 işgalci cezalandırılmış, 4 işgalci ise yaralanmıştır. Cezalandırılan işgalcilerden 1'inin rütbeli olduğu ve isimlerinin Savaş, Fatih, Gökhan, Serkan, Burak, Naci, Harun, Mert, Oğuz ve Fuat olduğu tespit edilmiştir. Cezalandırılan işgalcilerin üzerindeki silah ve malzemelerin güçlerimizin eline

geçmemesi için Türk ordusu asker cenazelerinin olduğu yeri savaş uçakları ve obüsler ile bombalamıştır” diye açıklamada bulunmuştu. Tabi bilinmesi gereken halen o askerlerden hiçbir tanesinin cenazesi Zap alanından götürülmedi. Hepsi Türk ordusu tarafından bombalanarak parçalandı ve yakıldı. İşte böyle barbar bir güçle mücadele etmek herkesin yapabileceği bir şey değildir.

Türkiye toplumunun bu kirli savaşın hakikatini görmesi gerekir. Bu, Kürt halkına karşı yürütülen bir soykırım savaşıdır. Bu savaşta Erdoğan rejimi kendi askerlerini bile gözden çıkartmış vaziyettedir. Nitekim mevcut tablo bunu net olarak ortaya koymaktadır. Bunu tersine çevirmek bu faşist iktidarın alaşağı edilmesinden ve işledikleri suçlardan ötürü yargılanmasından geçmektedir. Bu da büyük bir mücadele gerektirir.

Sonuç olarak muazzam düzeyde bir sıkışmışlık içerisinde debelenip duran işgalci Türk ordusu kıvrandıkça daha beter batağa saplanıyor. Bu bataktan çıkmak için de her türlü vahşet ve barbarlığı sonuna kadar sergiliyor. Ama en nihayetinde gerillanın mücadelesi karşısında kaybetmeye mahkumdur. Bu, şimdiden belirginlik kazanmaya başlamıştır. Türk ordusu kaybedecek gerilla kazanacaktır. Bunda asla kimse-nin kuşkusu olmasın.

■■■

5 AYLIK SAVAŞ BİLANÇOSU

14 Nisan–14 Eylül tarihleri arasındaki beş aylık savaş bilançosu şu şekildedir:

Gerçekleştirilen eylemler

– Hava Savunma Kuvvetleri, devrimci operasyon, baskın, sızma, sabotaj, suikast, pusu, ağır silah, çatışma-darbeleme ve koordineli gerilla tarzında 1881 eylem gerçekleştirilmiştir.

Güçlerimiz tarafından gerçekleştirilen eylemler sonucunda;

– 12'si kontra, 13'ü rütbeli asker olmak üzere toplam 2132 işgalci cezalandırılmıştır.

– 290 işgalci yaralanmıştır.

Güçlerimizin tespit edebildiği kadariyle başta Direniş Alanları olmak üzere Medya Savunma Alanları;

– 3274 kez savaş uçaklarıyla bombalanmıştır.

– 3185 kez saldırı helikopteriyle bombalanmıştır.

– Güçlerimizin savaş tünelleri ve mevzileri 2004 kez uluslararası düzeyde yasaklanmış bombalar (fosfor bombası, termobarik bomba ve taktik nükleer bomba) ve kimyasal silahlarla bombalanmıştır.)

El konulan silah ve askeri malzemeler

– 10 MPT-55 Piyade Tüfeği
– 4 AK-47 Piyade Tüfeği
– 3 G-3 Piyade Tüfeği
– 3 Bombaatar Silahı
– 2 M-16 Piyade Tüfeği
– 2 HK-416 Piyade Tüfeği
– 1 BKC Silahı
– 1 B-7 Roketatar Silahı
– 1 MPT-66 Piyade Tüfeği
– 4 Tabanca
– 4 Bombaatar Mermisi
– 848 M-16 ve BKC mermisi
– 18 El Bombası ve Çok Sayıda

Sis Bombası

– 4 Saldırı (Çelik) Yeleği
– 4 Çelik kalkan
– 2 Rext
– 9 Şarjör
– 7 Gece/Gündüz Dürbünü
– 3 Termal Dürbün
– 3 Lazer Noktalayıcı
– 2 Kızılötesi Silah Aparatı

– 1 Termal Kamera
– 1 Lazerli Dürbün
– 4 Mobesse Kamera Sistemi
– 3 Kafa Kamerası
– 1 Taşınabilir Radar Sistemi
– 24 Kg Patlayıcı
– 4 Mayın
– 1 Mayın Patlatma Cihazı
– 1 Mayın Dedektörü
– 6 Cep Telefonu
– 3 Telsiz
– 1 Güneş Enerjisi Paneli
– 1 Pusula
– 4 Bıçak (Kasatura)
– 6 Askeri Çanta
– 2 Askeri Şapka
– 2 Kask
– 9 El Feneri
– 2 UPS Enerji Dönüştürücüsü
– 1 Enerji Kaynağı

İmha edilen askeri malzeme ve araçlar

– 7 Skorsky Helikopteri
– 3 Saldırı Helikopteri
– 2 Tank
– 15 Zırhlı Askeri Araç
– 3 Kepçe Aracı
– 50 Mobesse Kamera Sistemi
– 42 Dron
– 7 Radar
– 5 Termal Kamera
– 2 Teleskop
– 3 Sinyal Karıştırıcı (Jammer) Cihazı
– 3 Hareket Sensörü
– 2 Ses Dinleme Cihazı
– 1 Fotokapan
– 1 Konteynır
– 78 Mevzi
– 22 Askeri Çadır
– 1 Kamelya
– 1 Kimyasal Gaz Aktarım Sistemi
– 1 Cephanelik
– 5 A4 Silahı
– 2 BKC Silahı
– 60 kg Patlayıcı
– 5 Patlayıcı Düzeneği

Darbelenen askeri araçlar

– 39 Skorsky Helikopteri
– 31 Saldırı Helikopteri
– 16 Mevzi
– 12 Dron
– 9 Kepçe
– 4 Zırhlı Askeri Araç

FEDEKARÊN ŞOREŞA KURDISTANÊ HEVAL ŞUKRÎ SERHED-YASÎN BULUT

Ser pakrewanan nivîsandin zor û zehmet e. Pênûs têrî nake, ku mirov bîranînên wan bîne ziman. Dema ku hat nivîsîn jî, divê mirov mafê wê bide. Heval Şukrî dest ji her tiştî berdide, şev û roja xwe dike yek dixebite. Di ser qetilkirina heval Şukrî re salek derbas bû. Cîhê tu lê hatî şehîdkirin, jê re kolana Çarçira tê gotin. Dema Çarçira tê gotin Qazî Muhammed tê bîra mirovan. Qazî li bajarê Mahabadê qada Çarçira hatiye darve kirin. Çiqas tesadûfe nizamim, lê dagirker van tiştan pir bi zanebûn dikin "Qazî Muhammed çawa qada Çarçira hate darve kirin, dagirkeran te jî li kolana Çarçira, li Silêmaniyê qetil kirin. Dagirkeran ev wate li qetilkirina te barkirin, jana Çarçirayê cara duyemîne bi me dan jiyandin. Dema ku min televîzyon temaşe dikir, ew konvoya wesayîta ya cenaze dabû dûv hevdû, ber bi goristana Qendîlê ve diçûn, hestên min bilind bûn. Ew rojên me bi hevdû re, di sala 1979'an li mala Komînan derbaskiribû, mîna filmekî hate berçavên min. Niha jî temaşe dikim. Darbesta we liser milên welat parêzan e. Li aliyekî dîruşman diavêjin, aliyek din jî hin heval, rondikên wan dihatin xwarê. Ez jî tevli wan hevalan bûm, rondikên min jî hatin xwarê. Rondik dema tîn xwarê meriv hinekî rehet dibe.

Gotinek Kurda heye. "Kurmê darê ji darê nebe, zewala darê tune" Ev gotin ji bo xayînen nav Kurdan hatiye gotin. Wekî xayîna nedaba pêşiya kontrayên Tîrka, wê kî bizanibûya tu yê serê sibehê têkevi ser rîya kolana Çarçira. Gav bi gav te şopandine. Te 43 sal jibo Kurdan têkoşîn kir. Qetilkirina we ya bi qeleşî, ti caran ji bîra me dernakeve.

Kurapê Şukrî Serhed, Yilmaz Bulut behsa jiyana wî dike. Hemsalê hev in. Bihev re mezin bûne û tev de xwendine

Yilmaz dibêje, "Bi fikrê çep re li Îzmîrê hev-nasiya me çêbû. Em însaatê de dixebitîn û pirtûkê Lenîn, Yilmaz Guney dema diketin destên me, rexmê em di xebatê de diwestiyan jî, di sa me ew pirtûkana hewesekê mezin dixwend. Ew pirtûkan me bi xwe re tanîn gund. Em pir şad dibûn evqas pirtûkê me çê-bibûn. Kekê min Faik Bulut dema çûye Filistinê liser Yasîn Bulut û ciwanê gund hemûyan bandorî avakiribû. Dema ku li gund bû tim li mala me radiket. Em bi hevdû re tevdigeriyan. Têkiliyên wî û gundiyan pir baş bûn. Tim dixwest alîkarî bide gundiyan. Her dem li hem-ber şerê eşîrtiyê derdiket, nedixwest ku Kurd xwîna hevdû birjînin. Digot "Eşîrtî li hemberî azadiya gelê Kurd kelemê herî mezin e."

SALA TU ÇÛYÎ NEZIVIRÎ

Payîza me, reş hatibû,
Sala tu çûyî nezivirî,
Dil û hinav, tuje kul bû,

Sala tu çûyî nezivirî.
Baran barî, çem herîkîn,
Em te ti dem, ji bîrnakin,
Çiya, bajar gişt şewitîn,
Sala tu çûyî nezivirî .

Qet rojekê xweş tunebû,
Xortê ciwan dest hinebû,
Sebra dayîka nemabû,
Sala tu çûyî nezivirî.

Li me rabû, berf û bager,
Çav bi hêsir, daxbûn ceger,
Dinalim, bi zarîn û keder,
Sala tu çûyî nezivirî.

Welatê Ehmedê Xanê,
Kiribûne gola xwînê,
Ew çisaleke bêyom bû,
Sala tu çûyî nezivirî.

Heval Şukrî Serhed çawa tevli partiyê bûye vedibêje

Şukrî Serhed "Ez tevli grubên eniya hem-berî faşîstan bûm. Lê grubek derketiye jibo Kurdistanê xebat dikin, pir radîkal in. Taybet hemberî faşîstan radîkal in. Ew aliyê wan yê radîkal pir bala min kişand. Dema di sala 1977 de heval Hakî Karer pakrewan bû, liser me bandor kir. Kesekî Tirk tê jibo Kurdan dixebite û di ser de jî canê xwe dide. Mamostê min heval Şahîn Kilavuz bû. Me biryara xwe da em tevli rêxistinê bûn. Me ligel refên gruba Apoyî de cîhê xwe girt. Gruba Enqerê dema hate Qersê liser me tesîr çêkirin. Me di kesayetiya wan da tevger nas kir. Tiştê di-

gotin ji bo me nû bûn. Dema "kapitalîzm, emperyalîzm" digotin bala me dikişand, em pê ve kêfxweş dibûn. Heval Akîf Yilmaz jî min nas kir, em digel hevdû jî man. Hinek hevalên di jî me nas kirin. Her tişt bi plan, program hereket dihat kirin. Dema ku me kesekî nû tevli rêxistinê bikira kêfa me pir dihat. Manifesto hat, teksîr hatibû çap kirin. Di malan da me grup, grup bi dizî ve dixwend. Em di vir da xeta Apoyî hîn bûn."

Hevalê zîndana Erzurumê de maye behsa jiyana heval Şukrî ya zîndanê dike.

Cano Bazarcix "1980 meha avrêlê dema heval Şukrî Serhed hate zîndana eskerî no:1 a Erzurum min wî naskir. Şexsiyetek, seknek, millîtanekî Apoyî ve hemberî dijmin bêtirs zîndanê da eniya pêş berxwedanê da cîhe xwe girt. Behsa heval Şukrî Serhed kirin zehmet e. Carna henekek dikir, moral dida hevalên ciwan. Di pey ra "Wekî em mêjiyê xwe da ew tîrsa dijmin daye çêkirin neşînin wê dijmin me dîl bigire. Ya girîng mêjiyê me da ew qereqolê dijmin daye çêkirin dibê em wana hilweşînin" digot. Millîtanê 78, Şukrî Serhed hevalekî sekna xwe ya wêrekî ve hevalan re behsa berxwedanê dikir. Wekî, "Em berxwenedin dijmin amadeye me erdê ve bike yek. Em di zîndanê de ne, li derve ew bi bandor in, li hundirê zîndanê da bila bandorî di dest me da be. "digot. Hemberî hevalan sakîn û rûken bû. Dema heval rexne dikirin, ne diêşand û hemberî dijmin bê tavîz bû. Rojek berya pakrewan bibe, me bi tîlefônê bi hev re axivîn. 1980'an di zîndana Erzurumê de çawa min dîtibû, heya pakrewan bûnê, tempoya wî, xebatê wî û vîna xwe radestî tevgêra azadiya Kurdistan kiriye û mîna fedayî tîkoşîna xwe berdewam kiriye. Zîndana Erzurumê da demê girtiyan hemberî zilma dijmin çalakîyên protestoyê çêkirin, eskerê dewleta Tîrka girtî gule baran kirin. Şukrî Serhed birîndar bû. Dewletê tedavî nekir, Şukrî Serhed bi wê gula laşê xwe ve hatiye berdan, çûye tevli gerîlla bûye. Min ewqas jê hez kir, navê lawê xwe Yasîn danîye. Gotinek mamoste Şukrî Serhed hebû "zinar cîhê xwe dimîne xîçik(çakîl) gêr dibe dihere" digot. Di şexsê Şukrî Serhed da hemû pakrewanan bi bîrtînim û Bejna xwe liber wan ditewînim."

Şukrî Serhed, roja tevli tevgêra azadiya Kurdistan bû û heya roja pakrewanbûnê jî ti tiştêkî xwe ne daye paş. Karek hebe pêşiya giştî beziya ye. Her dem ji hevalên xwe bêhtir kar kiriye. Karê xwe jî pir paqij, bi plan dikir. Herdem plan û programek heval Şukrî

hebû. Dema fedakarî were gotin heval Şukrî Serhed tê bîra mirov. Şervanên nû dema perwerde dibînin nav rêxistinê da mînaka fedekariya heval Şukrî Serhed tê dayîn.

Kesayetek baweriyek wî xurt hebû

Taybetmendiyên şoreşgerî çawa hîn bibû, wisa jî bi cîh tanî. Gotina "heval"tiyê kevnar e. Hezaran sal in tê karanîn. Ev di dema me de tê wateya gerîlla. Dema te ji kesekî re bigota heval, êdî heya dawî ew gotin berdewam e. Her cîhekî hevaltiyek xwe heye. Zîndan, çiya, rêwîti, şîn û şahiyên da hevaltiyek heye. Zîndanên de hemberî vîna dagirkeran vîna şoreşgerî pêşxistin heye. Di çiyayên Kurdistanê de hemberî xwezayê kesekî berxwe nede nikare bibe şoreşger, gerîllatiyê bike. Serkeftina hemberî xwezayê bi xwe re hemberî dagirkeriyê şer tîne. Dema tê gotin heval, jibo berjewendiyên xwe tiştêkî nafikire "bila tiştêk hevalê min neyê. Beriya hemûyan ez herim" dibêje. Rojên tengasî da tiştêk nîne, ne xwarin, ne jî vexwarin. Ev rojên zehmet ta "bila hevalên min birçî û tî nemînin wan ra cîryê(erzaq) peyda bikim" tê gotin. Ev hemû taybetmendiyên heval Şukrî Serhed in. Dema heval tê gotin Şukrî Serhed tê bîra mirovan.

Şev û roj nedisekinî, ji bo bighîje armanca xwe dixebitî. Kete zîndanên, îşkence, lîdan û her cure zilma dijmin nikaribû wî ji rîya azadiyê bide vegeandin. Çawa zîndanê derdikeve berê xwe daye çiyayên Kurdistan. Di dîroka Kurdistanê de çi dem Kurd deştê tengav bûne berê xwe dane çiyayan. Çiya cîhên azadiyê ne. Herdem mîna dayîkek çawa zaroka xwe xwedî derdikeve, çiyayê Kurdistan jî wisa Kurdan xwedî derketiye. Heval Şukrî Serhed êdî azad e. Serê çiyayan tî, birçî, pêxas maye. Ber serma, bager û baranê zehmetî kişandiye. Lê ti caran ax û of ne kiriye. Ewqas sal li çiyayên azad ma tiştêk bi wî nehat, çi dem vegeyîya deştê, bajaran de felek jê re xayin derket. Azadî bê berdêl nabe. Heya niha deh-hezaran di rêya azadiyê de pakrewan bûne. Her pakrewanek wesiyetek wî heye. Daxwazi ya hemûyan Azadiya Kurdistanê ye. Em jî ew ê sozê didin we, kesera we ji bo azadiyê kişandiye emê bînin cîh. Di şexsê heval Şukrî Serhed de hemû pakrewanên meha Îlonê bi bîrtînim.

Li ser navê hevalên wî yên tîkoşînê
Cemşid Serhed

